

www.dhammadownload.com

သိုင်းကြဖြူ

(လောကီ)

သုတေသနနှင့် ငမာရုဏ်းတိုက်ခတ်

အောင်

www.dhammadownload.com

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

ကွန်ပျူတာစာမီ - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ပခလ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)

မိမိဟိကလ

ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)

ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဆူးမေခိုင်နှင့်မောရဝတီဝင်္ကပါ
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၈၊ ရန်ကုန်။
၂၄၀-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ဆူးမေခိုင်နှင့်မောရဝတီဝင်္ကပါ

ဆူးမေခိုင်

နှင့်

မောရဝတီဝင်္ကပါ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

အခန်း (၁)

“ကဲ...သူငယ်ချင်းတို့ရေ...ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို အဝေးကနေ မရောက်ရောက်အောင် လာပြီး တက်ရောက်ပေးတဲ့ နင်တို့ (၃)ယောက်ကို ငါ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမလဲကို မသိဘူး”

မယ်ချိုစင်တစ်ယောက် မန္တလေးသူဟု မပြောရဲ။ ပြောလိုက်တဲ့စကားကတော့ ချောလို့။

သူ့မှာလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခွင့်ရတာက မင်္ဂလာပွဲပြီးစီးကာ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးသည့်နောက် တစ်ရက်မှ ပြောနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆူးတို့ (၃)ယောက်မှာလည်း အတ္တစံအိမ် (ခေါ်) ပုရိသစံအိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စပြီးသည့်နောက်တွင် အကျယ်ချုပ်ဖြစ်လိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မရတာက အတန်ကြား။

(စကားချုပ်...စာဖတ်သူများအားလုံး ဆူးမေခိုင် နှစ်ဖက်မြင် ဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုတွင် မိန်းမငယ်လေး (၃)ယောက် မည်မျှ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြောင်း ဖတ်မိသိရှိလိုမိပေမည်။)

(၃)ယောက်စလုံး မစုစည်းမီအောင်လည်း မိဘမောင်နှမများ ခွတ်အတင်း အဓမ္မ စီစဉ်ကြပြန်သည်။ အကြောင်းပြချက်ကလည်း နောက်တစ်ခါ အလားတူကိစ္စမျိုး ထပ်ဖြစ်မည်စိုး၍တည်း။

မည်သို့ပင် တားဆီးစေကာမူ ရေကာ တား၍အကြား မထင်သလို ဆူး၊ မေ၊ ခိုင် ဆိုသည့် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး (၃)ဦး၏ စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့် စပ်စုချင်စိတ်၊ စူးစမ်းချင်စိတ်များကတော့ ထယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်သွားပါ။

မိဘမောင်နှမများ တားမြစ်စဉ်ခဏတော့ ခြေငြိမ်ပြလိုက်ရတာတော့ ရှိသည်။ နောက်တော့ (၃)ယောက်စလုံး မရရအောင် ပြန်တွဲပြန်သည်။

ဒီတော့ လူကြီးမိဘ မောင်နှမများက မနိုင်နိုင်ရာနှင့် ထပ်ကျပ်ကိုင်ကြပြန်သည်။

ရန်ကုန်ဒေသနှင့်ဝေးရာ မည်သည့်ဒေသကိုမှ မိဘမောင်နှမတို့၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ မသွားရဆိုသည့် တစ်ချက်လွတ်ခွင့်နှင့် ထပ်ချုပ်ကြပြန်သည်။

ဒါတော့ ရသည်။ တစ်ယောက် တစ်နေရာမှာ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရလို့ ခွဲထားတာ

ထက်စာလျှင် (၃)ယောက် နီးကပ်ခွင့်၊ သွာလာခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

သူမတို့လုပ်ခဲ့သောကိစ္စမှာလည်း သက်ဆိုင်ရာပါဝင်ခဲ့သူများ သာ မကူညီခဲ့လျှင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သေချာနေခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ဆူးတို့သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်ထဲတွင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခိုင်ကတောင်...

“ပြန်တွေးကြည့်တိုင်းလေ ငါတော့ ခုချိန်ထိ ကြက်သီးတွေ ထတုန်းပဲ ဆူးရယ်... စွန့်စားရတာ ကြိုက်ပေမယ့် အဲဒီလို ဒုက္ခမျိုး တော့ နောက်ထပ် မကြုံချင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုပေမယ့် မေကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းကို မီးထ တောက်မတတ် ပွတ်ရင်း ဘယ်သူမျက်နှာမှ မကြည့်ဘဲ...

“ကြောက်ရင်လွဲ ရဲရင့်မင်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ် ခိုင်... ငါတို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အမှန်တရားဟာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာ လေ။ ငါကတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအရပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ် တယ်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း ငါတော့ မှားခဲ့သလား၊ ဘယ် နေရာမှာ ပြင်ဆင်နေမလဲဆိုတာ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူး”

ထိုသို့ပြောတော့လည်း မြတ်လေးခိုင်မှာ မခံချင်သလိုလိုနှင့် မျက်နှာကို တွန့်ရှုံ့ကာ...

“အမလေး... ကျေနပ်မှာပေါ့ မေမရယ်... ရှင်က အဲဒီက

အပြန် ရည်းစားတစ်ယောက် အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့သေးတာကိုး”

“ဘာ...”

မျက်လုံးကြီးပြူး၍ စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့် မြတ်လေးခိုင် တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အင်ကြင်းမေကြောင့် နှင်းဆီဆူး ကြားထဲ ကဝင်ကာ...

“တော်ကြပါတော့ဟာ... ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေ ပြန်စနေလို့ ဘာမှထူးတာ မဟုတ်ဘူး။ အကျိုးလည်းမရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းအချင်း ချင်းကြားထဲမှာလည်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်မှာ။ ဒါတွေ ထား တော့”

“ဘယ်နားလဲ”

“ငါ့ခေါင်းပေါ်ဟေ့... ငါ့ခေါင်းပေါ်”

ခိုင်ကိုကြည့်၍ မကျေနပ်သလို ပြောလိုက်သော မေ့ကို စိတ် ပေါက်လာကာ ဆူး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ (၂)ယောက်သား ခစ်ခဲနဲ ရယ်တော်မူကြတော့ သည်။

ဟုတ်တယ်... တစ်ခါတလေ စကားကို ကတ်သီးကတ်သတ် နှင့် သူများမခံချင်အောင် အရမ်းပြောတတ်သော အင်ကြင်းမေ့ကို ဆူး သိပ်မကျေနပ်ချင်။

အသက်ကြီးလာသလို ဒေါသလည်း ပိုကြီးလာတယ်ဟု ဆိုလျှင် ဒင်း... စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်ဦးမည်။

“ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ခုလောက်ထိ ရှင်ကိုရှင် ပြုပြင် ရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား ဒေါ်အင်ကြင်းမေ”

“ဟမ်...ဘာတုံးဟ...ဘလိုင်းကြီး”

အဆက်အစပ်မရှိသော နှင်းဆီဆူး၏စကားကြောင့် အင်ကြင်း မေ လှမ်းမေးရသည်။ နှင်းဆီဆူးက အင်ကြင်းမေ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖုန်းကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။

“Facebook ကြီးကို နင့်ဘဝလို့ ထင်နေတဲ့အကြောင်းလေး ကိုလေ”

“ပြောမိလို့လား”

“ပြောပြစရာ မလိုဘူး အမ်...တော်နဲ့ကျွန်ုပ် ပေါင်းလာတာ မနေ့တစ်နေ့က မဟုတ်ဘူး။ တော်ပါးစပ် ဟလိုက်တာနဲ့ ဘာကို ဆိုလိုချင်သလဲဆိုတာ အကုန်သိတယ်”

“ဆူးရဲ့စကားကို ငါလည်း ထောက်ခံတယ်။ ငါတို့ သုံးယောက် အရင်လို အချိန်တိုင်း တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့မရတော့ တာ နင်လည်း အသိပဲ။ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ငါတို့ မျက်နှာစုံညီ စကားပြောကြရအောင်... တိုင်ပင်ကြရအောင်။ သုံးယောက်စလုံး ဒီဖုန်းပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်နေရင် ငါတို့ တွေ့တော့ ကော ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ”

“ဖြစ်ရတယ် မိန်းမ...ရှင်ပြောပုံက ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ပဲလည်း ဖုန်းကိုင်တယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ မကိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“ဟော...တွေ့လား၊ မတည့်ရာမတည့်ကြောင်း ဖြစ်ကြဦး မယ်”

“ဘယ်သူက ဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ငါလည်း ဘာပြောလို့လဲ”

ဟော...တည့်ချင်ရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် အခြား မရှိ။

ဆူးနှင့်ခိုင်၏ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် စကားလုံးများက ဆီလျော်ကိုက်ညီမှုရှိတာမို့ မေလည်း ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

လင်းကတည်းက ဖုန်းနှင့်မျက်နှာ ကပ်နေတတ်သူမို့ ဖုန်း မှုကုန်ခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းဘတ်ထရီ ကုန်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် လူက ရည်းစားနှင့် စိတ်ကောက်သူလို ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပေ။

“ဒါနဲ့ နင်တို့ ချီစင် ပို့တဲ့ဖိတ်စာ ရကြတယ်မဟုတ်လား”

ဆူးရဲ့မေးခွန်းကို နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ကြသည်။

ချီစင်ဆိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။

ဆူးတို့ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်တစ်လျှောက်လုံး တစ်တန်းတည်း အတူတူနေခဲ့သော အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

ချီစင်က ကျောင်းပြီးတော့ မိဘများ တာဝန်ကျရာ မန္တလေး ခြံသို့ လိုက်သွားသည်။ ချီစင် မိဘများမှာ အထူးကုဆရာဝန်များ

ဖြစ်ကြသော်လည်း ချိုစင်တစ်ယောက်တည်း ဘာမှ ဘယ်နေရာမှာမှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မရှိ။

ဆူးတို့သုံးယောက်စလုံး ထိုသို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လျှင်လည်း ချိုစင်က စိတ်ဆိုးရကောင်းမှန်းမသိ ဒေါသထွက်ရကောင်းမှန်းမသိ။

“ငါတော့ မထင်...”

“ဟင်”

“ဘာကို မထင်ရတာလဲ”

ခိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ဆူးကော မေပါ အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ ခိုင်က (၃)ယောက်စလုံး၏ အလယ်တွင်ရှိသော တစ်သျှူးပူးကို လက်နှင့် လှည့်ပတ်ကစားရင်း...

“မန္တလေးကိုသွားဖို့ ငါတို့အိမ်တွေက ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ နင်တို့ ထင်လို့လား။ သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ (၃)ယောက်ပြူးကြီးဆိုတော့ ငါတော့ မြင်ယောင်သေး”

“နင်ကလည်းဟာ...စကားကို ဝေဖန်ပြန်ပြီ။ စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်ချင်ပါနဲ့။ ငါတော့ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရတာ ကြာလာတော့ သေတောင်သေချင်လာပြီ။ တစ်ခုခုတော့ လှုပ်ရှားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဘုရားရေ”

အမြဲတမ်း activeဖြစ်သော ဆူးက မပြောရ။ မေ့ထံမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့် ဆူးက ရင်ဝကို လက်ဖဝါးနှင့်ဖိကာ ဘုရားကလိုက်သည်။

“ငါလည်း မေ့စကားကို ထောက်ခံတယ်”

“အလိုတော်”

အမြဲတမ်း တစ်ယောက်အဆိုကို တစ်ယောက်က ပယ်ချတတ်တာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ဆောင်နေတတ်သူနှစ်ဦးက အကြံတူညာဏ်တူနေတာမို့ ခိုင်မျက်လုံးတွေ ပြူးသထက် ပြူးလာရသည်။

သူမတို့သုံးယောက်၏ ကတိစကားအတိုင်းပင် (၃)ယောက်တွင် နှစ်မဲ တစ်မဲဖြစ်လျှင် တစ်မဲက အလိုကို ရှုံးတာမို့ ခုလည်း သူတို့အလို လိုက်ရပေမည်။

“ငါတော့ လန့်တယ်နော်”

“လာ...လာ...မေ ရိုတ်လိုက်ပါဦး”

နှင်းဆီဆူးနှင့် အင်ကြင်းမေတစ်ယောက် လက်ဖဝါးတစ်ယောက် ရိုက်နေတာကိုကြည့်ပြီး မြတ်လေးခိုင် ပခုံးတွန့်လိုက်ရုံမှအပ...

အခန်း (၂)

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်တော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လည်ပတ်ကြတာ ပေါ့ ခိုင်ရယ်”

မေ့ရဲ့စကားကို ခိုင် အလန့်တကြား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အမြဲတမ်း စိတ်တိုလွယ်သော၊ ဒေါသထွက်လွယ်သော တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်မရှည်တတ်သော အင်ကြင်းမေ၏မျက်နှာမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နင် မလိုက်ချင်ရင်နေခဲ့ပေါ့၊ ငါကတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မန္တလေးဝန်းကျင် လျှောက်လည်မယ်။ ပြင်ဦးလွင် ဆင်းမယ်။ ဂုတ်ထိပ်တံတားဆီ အလည်သွားမယ်”

နှင်းဆီဆူး*မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားရသည်။

အင်ကြင်းမေက မြတ်လေးခိုင် မလိုက်ချင်အောင် တမင်များ ခြောက်လှန့်နေသလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ပြောချလိုက်သည့်

အစီအစဉ်က တိတိကျကျ။

ကိုယ်တောင် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလည်ပြီးမှ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားသော်လည်း မန္တလေးနှင့်ဝေးရာ ပြင်ဦးလွင်ထိ လိုမ့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးချေ။

ခိုင်ရဲ့မျက်နှာက ဝိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာကာ...

“မေဇော်...နင် မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းတွေ လာလာ မပြောနဲ့။ ဒီခရီးကို လာဖို့အတွက် ငါ အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ဝန်ခံကတိတွေ ပေးခဲ့ရသလဲ နင် သိရဲ့လား။ အိမ်က မင်္ဂလာပွဲပြီးတဲ့ နေ့ ချက်ချင်း ပြန်လာလို့ အစိန်ပေးတာတောင် ငါ မပြန်နိုင်တာကြည့်”

“ဒါကတော့ နင်တစ်ယောက်တည်း ကတိပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးဇော်...ခိုင်၊ ငါနဲ့ဆူးလည်း အတူတူပဲ။ အိမ်က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင် ပြောသလိုသာ ငါ ပြန်ပြောရရင် မနေ့ကတည်းက ငါတို့အိမ်ကို ပြန်ရောက်သင့်တာ။ ခု မရောက်နိုင်ဘူး။ နင် အခုပြန်ရောက်လည်း ဆူမှာပဲ။ နောက်မှ ရောက်လည်း ဆူခံရမှာပဲ။ ငါကတော့ ဆူခံရမယ့် အတူတူ လည်မှာပဲ”

အင်ကြင်းမေ၏စကားမှာ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လက်ခံဖွယ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရတာ အပန်းမကြီးပေမယ့် ခိုင်ကိုတော့ သိပ်စိတ်မရှည်လှပါ။

မေက ခိုင်ကို သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြီးသောအခါ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ ထိုင်နေရာမှ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ သူ့ဟန်အတိုင်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားသည်။

ခိုင်က သူ့ရှေ့တွင် ယခုထက်ထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ကျန်ရှိနေသော ဆူးကို နောက်ဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုအနေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆူးက ဘာမှမပြောသေးဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသဖြင့် မြတ်လေးခိုင် အားနည်းနည်းတက်သွားသည်။

ဆူးကိုသာ ပြန်ဖို့ရအောင် ပြောနိုင်လျှင် နှစ်မဲတစ်မဲအရ မေ့အစီအစဉ်က ကျိန်းသေပျက်ပြီ။

“ဆူး”

“နေဦး...ခိုင်”

“ဟမ်”

ကိုယ်က ပြောဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်တုန်းရှိသေး၊ သူက လက်ကာ ပြသောအခါ ခိုင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

ဆူးက ခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ မေဇာနေရာ ခိုင်နှင့် ဘေးတိုက်ဖြစ်အောင် ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ...ခိုင်၊ နင် စိတ်ပူသလို ငါတို့လည်း စိတ်ပူတာပဲ။ အိမ်က ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသထွက်နေမလဲ၊ စိတ်ဆိုးနေမလဲ ဆိုတာ တွေးရင် ကြက်သီးတောင် ထမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်က ငါတို့တတွေကို အကြောက်တရားစိတ် ဖြစ်စေတာတော့ မဟုတ်

သေးဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်”

“.....”

“နင် သိတဲ့အတိုင်း ငါတို့တွေ ခရီးအတူတူ မထွက်ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ။ ငါကတော့ ခုလို (၃)ယောက် သားခုံပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လည်ခွင့်ရတာကို ပျော်တယ်”

“ငါလည်း ပျော်ပါတယ် ဆူးရယ်...ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့မနေနဲ့ ခိုင်...ကြောက်တတ်ရင် နှစ်ခါသေတတ်တယ်ဆိုတဲ့စကား နင်လည်း ကြားဖူးတယ်ဟုတ်။ အတ္ထဝါစံအိမ်တုန်းက တကယ် အမှန်အကန် လေ့လာဖို့ သွားခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ခုက ဟိုနားဒီနား ရောက်ဖူးအောင် အလည်အပတ်သက်သက်ပဲလေ။ တခြား ဘာမှလေ့လာဖို့၊ စပ်စုဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိတာ။

ဆူးရဲ့စကားကလည်း မှန်နေတော့ မြတ်လေးခိုင်မှာ ဘာမှ အတွန့်တက်၍ မရတော့ပေ။

မှန်သည်။

အတ္ထဝါဆိုသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့သို့ သူမတို့တတွေ ရောက်သွားခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်က *သရဲခြောက်သည်ဆိုသော အိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုစိတ်၊ စူးစမ်းလိုစိတ်မှာ အပြည့်နှင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုက ထိုသို့မဟုတ်။ ဇွတ်ပြန်သွားလျှင် သူငယ်ချင်းအချင်း

ချင်း ဘာမှမဟုတ်တာလေးနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲကြရမည်။ တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် နိုင်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ အခါအခွင့်သင့် လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ လည်ပတ်ချင်သည်ပေါ့။

“ဟေ့...ခုထက်ထိ နားချလို့ မပြီးသေးဘူးလား။ နားချလို့ မရရင်လည်း မိခိုင်ကို ကားနဲ့ ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့...ဆူး၊ နင်နဲ့ငါပဲ ခိုးရအောင်”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍ ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ် ပြောလိုက်သော အင်ကြင်းမေရဲ့စကားကြောင့် ဆူး မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးကာ...

“မေမေအောင်...နင် မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်း အချင်းချင်း မစစမ်းနဲ့”

“မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းလုပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

နောက်ဆုံး သွားဖို့လာဖို့ သဘောတူညီမှု ရရှိပြီးတဲ့နောက် သုံးယောက်စလုံး ပစ္စည်းတွေကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းကြသည်။

ချိုစင်၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ လာရောက်ကြတာ မှန်သော်လည်း ချိုစင်၏အိမ်တွင် မတည်းခိုဖြစ်ကြပါ။ မင်္ဂလာပွဲဖို့ ချိုစင်အိမ်တွင် သူ့အမျိုးတစ်သိုက်နှင့်တင် အိမ်က ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေသည်။

တို့ကြောင့် ဆူးတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က အလိုက်တသိ ဖြင့် တည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိုစင်ကတော့ ယခုချိန်တွင် ဟန်နီးမွန်းခရီးစဉ်တွင် ပျော်ရွှင်နေပေလိမ့်မည်။

“ပစ္စည်းပစ္စယတွေ မကျန်စေနဲ့နော်”
ခိုင်က ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သိမ်းရင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုလည်း သတိပေးလိုက်သည်။ ဒါကို ဖုန်းလက်ထဲက ခုထက်ထိ မချသေးသော မေကြောင့်...

“ဖယ်...ဖယ်...မြင်လိုက်ရရင် မျက်စိနဲ့ တွေ့တာကို မရှိဘူး။ အဲဒီမေမတစ်ယောက်ဟာလေ ဖုန်းနဲ့အတူတူ မွေးလာတယ် ထင်ရလောက်အောင် တစ်ချိန်လုံး ဖုန်း...ဖုန်း...နင် သေရင်တောင် ဖုန်းမျိုးစုံ ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်မယ်...သိလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်လုံးမကောင်းရင် နောက်တစ်လုံး သုံးရတာပေါ့”

ကလေးတွေလို အနိုင်မခံ အရုံးမပေးဘဲ စကားရည်လှပြိုင်နေကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဆူး ပခုံးတွန့်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာတာတစ်ခုက ယခု စတင်မည့်ခရီးစဉ်အတွက် သူမ တို့အားလုံး ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြခြင်းပင်။

ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးသွားသောအခါ အခန်းကို တစ်ခါတည်း ပြန်အပ်လိုက်ကြသည်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက ဆူးရဲ့အိမ်က ကားပေးလိုက်သောကြောင့် သူမတို့တတွေအတွက် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာဖို့အတွက် ခြေထောက်ပေါက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် အကိုကြီးနုနုရဲ့ခေါင်ကို မနည်းပြောရသည်။

အစ်ကိုကြီးကတောင်...

“ငါတော့ မြင်းကို ဂြိုဟ်တပ်ပေလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး မိန်းမရေ”

ဟု ယောင်းမဖြစ်သူကို ပြောသောအခါ ဆူးမှာ စိတ်ဆိုးနွေးသွေးသည်။ အိမ်ကလူတွေ ဒီလောက်ထိ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ငြိမ်သွားခြင်းကို သူမတို့တတွေ စိတ် မဆိုးလို့ မရပေ။

အတ္တစံအိမ်အတွင်း ဆူးတို့ကို ကုမည့်ကယ်မည့်သူများမရှိပေ။ ပိတ်မိနေခဲ့လျှင် ရင်ကျိုးရမည့်သူများမှာ မိဘမောင်ဘွားများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း မလွန်တာမို့ စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း အပိုပင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး နန်းရှေ့တွင် မနက်စာ သွားစားကြသည်။ မန္တလေးရဲ့ မနက်ခင်းမြင်ကွင်းသည် ဆူးတို့ကို သိပ်ဖမ်းစားနိုင်သည့် ရန်ကုန်လို ဘတ်စ်ကားတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနှင့် လမ်းတွေ မပြည့်ကျပ်ပေမယ့် ဆိုင်ကယ်လေးတွေ လွှမ်းခြုံထားသောမြို့လေး ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်များတွင်လည်း စားသုံးသူများနှင့် ပြည့်နေပုံက အလကား အလှူကြီးပေးနေတဲ့နေရာဟု ထင်မှတ်စေပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းသစ်သော မြင်ကွင်းအောက်တွင် ဆူးတို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ ခရီးကို

သုခိန်ဆွဲမနေဘဲ စတင်လိုက်ကြသည်။

မန္တလေးမြို့သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးကြသော်လည်း ပြင်ဦးစွာ သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးကြပါ။

လမ်းအစပိုင်းတွင် လမ်းက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မရှိ။ အညှိတည့်သွားလျှင် ရောက်တာမှန်သော်လည်း လမ်းအထာ ရှိသေးသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသမို့ ပြင်ဦးလွင်ဆိုတာ ကွေ့ကောက်သော ထားလမ်းတွေကို ဖြတ်သွားရမည့်မြို့ ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ကားတို ဇွတ်ကျော်တက်သော ထားကို မြန်နှုန်းမြင့် မောင်းတတ်သော ဆူးကို မောင်းခိုင်း၍ မဖြစ်။

အင်ကြင်းမေ...ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။ မေက အားလုံးထဲမှာ ဒေါသကြီးသူ၊ သူကားကို သူများက လာကျော်ပြီဆို ထိုကားကို ရေအောင် လိုက်ကျော်တတ်သူ။ ကျော်တာတောင် ရိုးရိုးကျော်တာ မဟုတ်။ ကားချင်းယှဉ်မိလျှင် တစ်ဖက်ကားကို မျက်စောင်း ခပ်ကြီးကြီး ပို့လွှတ်၍ ကျော်တက်ခြင်းမို့ အန္တရာယ်များစွ။

နောက်ဆုံး စိတ်ရုညသည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန်သော “မြတ်လေးခိုင်” တစ်ယောက်သာ ကားမောင်းဖို့ တာဝန်ကို ယူလိုက်ရတော့သည်။

အခန်း (၃)

“ဝိုး...အရမ်းသာယာတာပဲ”

အဝေးကနေ ဂုတ်ထိပ်တံတားကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ နိုင်နုတ်မှ ချီးကျူးသံ ဖြစ်သည်။ (၃)ယောက်သား တစ်လမ်းလုံး စိတ်ညစ်ခဲ့ရသမျှ သမိုင်းဝင် ဂုတ်ထိပ်တံတားကို အဝေးထဲ လှမ်းမြင်ရုံနှင့်ပင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

စိတ်မညစ်ခံနိုင်ရိုးလား။

ပြင်ဦးလွင်ဈေးထဲ လျှောက်ပတ်လည်ခဲ့ကြတုန်းကလည်း ပျော်သည်။ အိမ်ျိုးသားကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲ ကားလုံးလေးနှင့် လျှောက်လည်ကြတုန်းကလည်း ပျော်သည်။

ဘယ်အချိန်မှာ မပျော်ရတော့သလဲဆိုလျှင် ဂုတ်ထိပ်တံတား သောအရပ်သို့ လာချိန်တွင် မပျော်ကြတော့ပေ။ သမိုင်းဝင်နေရာနှင့် မရောက်ရောက်အောင် သွားချင်ကြသော်လည်း လမ်းခရီးက ဘာသာယာယာ တစ်စက်မှမရှိပေ။

လယ်ကွင်းလမ်းကို ဖြတ်လမ်းအဖြစ် သုံးထားခြင်းမို့ ကား၊ ဆိုင်ကယ်များ အသွားများသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ဖုန်များ ထောင်းထောင်းထနေသည်။

ကိုယ့်ကားရှေ့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထောင်းသွားပြီဆိုလျှင် ဖုန်လုံးတွေ တလိုမိုလိုနဲ့ဖြစ်၊ ရှေ့မြင်ကွင်းကို ဘာဆိုတာမှ မမြင်ရတော့ပေ။

ဆူးနှင့်မေက ထိုလူကို စိတ်ဆိုးကာ ကားပေါ်မှ အမျိုးမျိုး ထွာပို့ကြသည်။ ဒီကြားထဲ mask က ပါမလာသဖြင့် ဖုန်လုံး၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် အင်္ကျီတွေနှင့် မျက်နှာတွင် မျက်လုံးပေါ် ခုံးရသေးသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဖုန်တွေ ပွေးပွေးထလို့။

ဆူး၏ကားမှာ အမိုးပွင့် ပစ်ကပ်ကားဖြစ်နေသောအခါ ဖုန်လုံး ပြီးတွေက ကားထဲသို့ ပျော်ပျော်ကြီး တလိုမိုလိုနဲ့နှင့် တိုးဝင်လာ သည်။

ဆူးမှာ မျက်နှာကို အင်္ကျီနှင့်အုပ်ရင်း ဖုန်မှုန့်တွေနှင့် ပွေးနေ သော သူ့ကားကို နှမြောတသစ္စာ ကြည့်ပြီး...

*အမယ်လေး...လေး...ငါ့ကားလေးကတော့ သွားပါပြီ...

သွားပါပြီ...အလှူကြီးကံပြီး ကိုကြီးပေးတဲ့ အလုပ်ပိတ်ကား မယူမိတာ ငါ့အပြစ်...ငါ့အပြစ်ပါအေ"

ဟု ရွှေရွှေခုန်အောင် ညည်းနေတော့သည်။

မြတ်လေးခိုင်မှာ ကားမောင်းနေခြင်းမို့ သူ့မျက်နှာကို ဘာနှင့်မှ မကောက်ကွယ်နိုင်ပါ။ အင်္ကျီရှည်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် လွှားထားသော်လည်း ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ရှည်တွေကို လုံခြုံအောင်တော့ မဖုံးဖိပေးနိုင်ချေ။

ကားမောင်းနေရင်း တဖြည်းဖြည်း ဖုန်မှုန့်တွေနှင့် မှန်မှုန့်ညက်ညက်ကလေးဖြစ်လာသော ကိုယ့်မျက်နှာကို ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ကလည်း ဖုန်မှုန့်တွေကြောင့် ဝါးတားတားလေးမို့ ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်နေသော ကိုယ်သည် လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

"ဟီး...ဟီး"

ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်အောင် ဟီးခဲရယ်ချလိုက်တော့...

"ဘာရယ်တာလဲ"

"တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ တွေးပြီး ရယ်နေတာလဲ မိန်းမ"

ဆူးနှင့်မေက အလှူအယက် မေးကြသည်။ ခိုင်က ဖုန်မှုန့်ညက်ညက်ဖြစ်နေသော ကိုယ့်မျက်နှာကို ဆူးတို့ဘက်

ညည်းကာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ခိုင်ရဲ့စကားအဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဟက်ဟက်မက်မက် ရယ်ကြသည်။

"ဟုတ်ပါ့ဟယ်...ဘာထူးလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း အတူတူပါပဲဟယ်...ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ နင်က ငါတို့နှစ်ယောက်ထက် ပိုလှ၊ ပိုချောနေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"အေးလေ...အေးလေ...ဒီလို Natural ဘူးသီးအလှမျိုး တော်ရုံနဲ့ မရနိုင်ဘူးနော်။ လာ...ငါ နင့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ်"

"ဟာ...မေ့နော်...နင် ငါ့ကို တမင်များ ဖွဲ့နေတာလား ဝဲလေး...မရိုက်နဲ့နော်။ ငါ့ရဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုးပုံကြီး လိုင်းပေါ်တက်လာ လို့ကတော့ ငါ နင့်ကို report စာ ကျွေးပြီမှတ်"

တကယ်ရိုက်မလား မရိုက်မလားတော့ မသိ။ မေ ဖုန်းထုတ်၍ ရိုက်မယ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတော့ ခိုင် လက်တစ်ဖက်နှင့် ကားတော်ယာရင်ကို ထိန်းကိုင်ပြီး ကျွန်လက်တစ်ဖက်က မျက်နှာကို လက်နှင့်ကာ၍ အော်လေသည်။

"ကာလေ...ကာထား၊ နင် အမြဲ မကာနိုင်ပါဘူး။ ငါကတော့ လစ်တာနဲ့ ရိုက်မှာ"

"သေပါလား"

"နင် ပုံလှလှလေး ရိုက်ပြီးမှ သေမှာ"

"သေမှာမလေး"

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း...ဆူး...ဝဲလေးက ငါ့ကို ဆဲတယ် ကြည့်စမ်း...ဟဲ့ ဝဲလေး...နင် ဒီဆဲတတ်ဆိုတတ်တဲ့အကျင့် ဘယ်သူဆီက ကူးခဲ့တာလဲ...မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

မခံချင်အောင် လိုက်ပြောနေသော မေကို မြတ်လေးခိုင် အသံတိတ် ပါးစပ်လှုပ်၍ ဆဲလိုက်တော့ မေက ရယ်လေသည်။

ကားကို ဂုတ်ထိပ်တံတားရှိရာသို့ရောက်အောင် မောင်း၍မရ တော့ပေ။ အထဲဘက်သို့ ကားဝင်၍ မရသဖြင့် ကားကို လမ်းအဝင် ဘေး လယ်ကွင်းထဲ၌ ရပ်ခဲ့ကာ လမ်းဆင်းလျှောက်ကြသည်။ ကိုယ် တွေလိုပဲ သူများတွေလည်း ကားကို ရပ်ခဲ့တာမို့ ပူပူပင်ပင် မဖြစ်မိ ပါ။

“ရေဆာလိုက်တာ ဆူးရယ်”

ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် ခိုင်က ညည်းလိုက်သဖြင့် ဆူး ဟိုဟို ဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခုတ်လှဲပြီးသည့် ပြောင်းတော့မှလွဲ၍ မြင်ကွင်းတွင် ဈေးဆိုင် မပြောနှင့်၊ အိမ်ရိပ်အိမ်ယောင်တောင် မတွေ့ရချေ။

“ဟုတ်တယ်နော်...ဂုတ်ထိပ်တံတားဆီ တန်းရောက်မယ် မှတ်ပြီး ငါလည်း ဘာမှမထည့်ခဲ့မိဘူး”

မေက ညည်းညူလိုက်တော့ ခိုင် စကားကို ဖြည့်စွက်ပြော သည်။

ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျောပိုးအိတ်အသေးငေးမှလွဲ၍ ဘာမှမသယ်

ဘာဘဲ ခရီးဆက်ကြသည်။ ဆူးက ပူပြင်းလှသော နေရောင် အောက်တွင် နဖူးပေါ်တွင် လက်နှင့်ကာ၍ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

သူမ မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသောအရာသည်ကား...

“ဟေ့...ဟိုးရှေ့မှာ တဲတစ်လုံး တွေ့တယ်။ ရေတော့ တောင်းသောက်လို့ ရတန်ကောင်းပါရဲ့”

ဆူးရဲ့စကားကြောင့် မေကော ခိုင်ကော အားတက်သွားကြ သည်။ ဆူး ညွှန်ပြသောရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မှုန်နှင့် ကွယ်နေသော်လည်း တဲအိမ်၏ခေါင်မိုးသို့ တစ်စွန်းတစ်စ ချမ်းမြင်ရသည်။

တဲအိမ်အနားသို့ ရောက်သွားတော့မှ လူနေအိမ် မဟုတ်ဘဲ ဆူးဆိုင်သေးသေးလေးမို့ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

မြို့ထဲမှာ ဝယ်ရတာထက် လေးရာ၊ ငါးရာလောက် ဈေးပိုနေ သော်လည်း လူခြေပြတ်လပ်သော ဒီနေရာမှာ ဒီထက်မက ဈေးတင် ညှင်တောင် ဝယ်စားသောက်ရဦးမှာမို့ ဆူးတို့တတွေ ပျော်ပျော် မီးပါး ဝယ်စားကြသည်။

ရေခဲသေတ္တာ မရှိသော်လည်း ရေခဲပုံးထဲတွင် ရေခဲထည့်ကာ အသန့်ဘူး၊ အချိုရည်ဗူးများ ထည့်ထားသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲကလို မအေးသော်လည်း ပူပြင်းသော ရာသီဥတုတွင် အနည်းငယ်စိမ့်သော ရေကို သောက်ရတာတောင်

ကျေနပ်စိတ် ဖြစ်ရသည်။

“ဒီဘက် လူပြတ်တယ်နော်”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီနေ့က ကြားရက်ဖြစ်နေတော့ အလာကွဲတော့။ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုရင် အများကြီးပဲ၊ သွားတဲ့သူကသွား၊ လာတဲ့သူကလာနဲ့လေ”

ဆူးရဲ့စကားကို အမျိုးသမီးကြီးက လေသံဝဲဝဲနှင့် ရှင်းပြသည်။ ဝဲတာ တော်တော်ရုံဝဲတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မြန်လည်းမြန်သည်။ ရုတ်တရက် နားထောင်လိုက်လျှင် ဘာပြောသလဲ မသိနိုင်။

အမျိုးသမီးကြီးဟုဆိုသော်လည်း အဘွားအိုတစ်ယောက်ဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်မည်။ အသက် (၆၀) နီးပါးရှိသော်လည်း ဆံပင်တွေက သိပ်တော့မဖြူလှသေးပါ။

အဘွားအိုသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ ကွမ်းရွက်တွေကို ရေဆေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင်မူ ဝါးလုံးကို မခွဲမစိတ်ဘဲ ထိုင်လို့ရအောင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ဆူးတို့ (၃)ယောက်က ထိုဝါးလုံးပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အရင်လအထိတော့ လူတော်တော်စည်တယ် လုံမတို့ရေ... တံတားရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကူးဖို့ ရထားလုံးလေး ရှိတာကလား”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံမို့ ဆူးတို့(၃)ယောက်စလုံး၏ ဦးခေါင်းမှာ ကျောနောက်ဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်သွားကြသည်။

ပုံးဝါဝါကြီးထဲတွင် ရေအပြည့်ထည့်ကာ ကြိုးနှင့်သိုင်းပြီး ထမ်းပိုး၏ ဟိုဘက်ဒီဘက်တွင် ချိတ်၍ ထမ်းလာသော အဘိုးအို တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

အဘွားသည် အဘိုးအတွက် ရေအိုးထဲကရေ အဆင်သင့် ခပ်ပေးလေသည်။ အဘိုးအိုကတော့ အဘွားထက် အတော် အိုစာတာ ဆံပင်များကလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေးဖြူနေသည်။

တောင်အောက်မှ တောင်ပေါ်သို့ ရေကို ထမ်းတင်ခဲ့ရသဖြင့် အဘိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ရွဲနှစ်နေသည်။ အသက်ရှူလိုက်သည့်အခါတိုင်းတွင် ရင်ဘတ်ကြီးမှာ ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ စုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေရှာသည်။

မြို့ပေါ်တွင် ဒီအသက်အရွယ် အဘိုးအိုတို့သည် ဒီလောက်ထိ အပင်ပန်းမခံနိုင်ကြတော့ချေ။

“ပြီးခဲ့တဲ့လက အဲဒီတံတားပေါ်ကနေ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း တံတားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်”

“အို”

“ဟင်”

“ဟယ်...ကြောက်စရာကြီး”

အဘိုးအို ညွှန်ပြသော ဂုတ်ထိပ်တံတားသို့ လမ်းကြည့်ပြီး ဆူးတို့သူငယ်ချင်း (၃)ယောက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်...အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက ဒီတံတားပေါ် လူလည်း ပေးမတက်တော့ဘူး။ ရထားလုံးလည်း ဟိုဘက်ဒီဘက် မပို့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တံတားကြီးကို မြင်ဖူးအောင် လာလည်ကြ တဲ့ ဧည့်သည်တွေကတော့ မပြတ်ပါဘူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို အများ ပြည်သူ ရုံးပိတ်ရက်လိုနေ့တွေဆို ပွဲတော်ကြီးလိုပဲ”

“ဪ”

“ဟုတ်တယ်နော်...ရထားလုံးနဲ့ သွားရရင်တော့ တံတားပေါ် ကနေ ရှုခင်းတွေ လှလှပပကြီး မြင်ရမှ။ မေ...နင် သတိထား။ တစ်နေရာရောက်ပြီဆိုရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာနဲ့ Live လွှင့်ရတာနဲ့ မပြီးနိုင်တော့ဘူး”

“အောင်မာ...ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မြတ်လေးခိုင်၏ အသားလွတ် ဆုံးမစကားကြောင့် အင်ကြင်း မေက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလေသည်။

“ကဲ...ကဲ...တံတားကြီးဆီ ချီတက်ကြရအောင်။ နေလည်း အတော်မြင့်နေပြီ။ အဘိုးနဲ့အဘွား...သမီးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဆူးကပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ဖြေပြီး အဘိုးတို့လင်မယား ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံတားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တံတားကြီးဆီ သို့ ရောက်ဖို့အတွက် လျှို့ဝှက်သို့ ဆင်းရသည်။

“ကဲ...အမိတို့ selfie ဆွဲကြရအောင်”

မေက စောစောက သူ့ကို ဆုံးမစကားပြောထားသော ခိုင်ကို

ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ တံတားကြီးအနီးသို့ရောက် တော့ သုံးယောက်သား ဖုန်းကိုယ်စီနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

အစက လူပြတ်သည်ဟု ထင်သော်လည်း တံတားအနီး ရထားလမ်းတွင် ဆူးတို့လို လာရောက်လည်ပတ်သည့် ပြည်တွင်း ပြည်ပ ခရီးသွားအားလုံးကို တွေ့ကြရသည်။

တချို့က ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသလို၊ တချို့က သမိုင်းဝင် ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီး၏ အလှကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးနှင့် နိုက်နေကြသည်။

“ဟေ့...မေ...အရဲကိုးပြီး ဇွတ်မသွားနဲ့နော်”

နေရာတကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်များသော ခိုင်က မေကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

သို့သော် မေကတော့ ဖြူတောင်မဖြူ၊ လှည့်တောင်မကြည့်ပေ။

အခန်း (၄)

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တဟေးဟေး တဝါးဝါးနှင့် ပျော်မဆုံး ရှိနေကြသည်။ သူမတို့သုံးယောက် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ အတူတကွ ခရီးထွက်ခွင့် မရှိတာ အတော်ကြာပြီ မဟုတ်လား။

“ဟေ့...မေ ညည်းရဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းကိစ္စကို ရပ်လို့ရပြီ သိလား။ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး”

“မေရေ...နင်တော့ ဆယ့်တစ်လီ ဖြစ်နေပြီ သိလား။ စားလည်း liveလွှင့်၊ သွားလည်း liveလွှင့်နဲ့...ဟွန့်...မပြောချင်ဘူး”

“ဟေ့...မနာလို တိုရှည် ဖြစ်မနေနဲ့ ဆူးရဲ့။ ကိုယ့်မှာ Follower တစ်သိန်းကျော်နဲ့ ကျုပ် ဒီလိုမှမတင်ရင် သူတို့တွေ ပျင်းနေရောမယ်။ ကျုပ် တင်ချင်လို့တင်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ကျုပ်ကို သူတို့ like လုပ်ထားရကျိုးနပ်အောင်လို့ပါ”

ဖုန်းကင်မရာကို ဖွင့်၍ ဂုတ်ထိပ်တံတား၏အလှကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူနေသည့် အင်ကြင်းမေက ဆူး မကျေ့နပ်အောင် မထိဘဲ ပြောလေသည်။

ဆူးက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ...

“အာလူးကြော်မ”

ဟု တောပမနာပြုလေသည်။

“ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး...ဆူးရေ၊ ဒီမေမက ဒီနေရာမှာ ပါရမီ အတော်ရှိတယ်။ အဲဒါတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ သူတင်တဲ့ ဝီရိန်က two minutesပဲ ရှိသေးတယ်။ likeက ရာကျော်နေပြီတဲ့။ အဲဒါ ဖြစ်သင့်လို့လား”

“မဖြစ်သင့်တော့ နင်က ဘာလုပ်မို့လဲ။ ဆယ့်တစ်လီရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရတာလည်း မျက်စိနောက်ပါအေ”

“တိုးတိုးပြော...မယ်ဒေါသ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားတော့မှာပဲ...ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဆူး မေးငေါ့ပြရာဆီသို့ ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကင်မရာကို ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာကို ပုံစံအမျိုးမျိုးလုပ်နေသော မေ့ကို ကြည့်ပြီး ဆူးတို့နှစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဆူး...ငါ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးစမ်းပါ”

“ဟာ...မတော်သေးဘူးလား၊ SD ကဒ် ဆုံကောဆုံသေးရဲ့လား ခိုင်ရဲ့...ရောက်ကတည်းက ရိုက်နေတာ ခုထက်ထိ မပြီးကြ

သေးဘူး...ဟွန်း"

ညည်းပြလိုက်ပေမယ့် နိုင် ကမ်းပေးသော ကင်မရာကို ဆူလှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဆူးလည်း social network နှင့် မကင်းနိုင်သော်လည်း မေလို ever တင်ရတာကိုသော်လည်း နိုင်မိတ်ဖုလှလှလေးတွေ ရိုက်ရတာကိုသော်လည်းကောင်း ဆူး စိတ်မဝင်စားပေ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အင်တာနက်သုံးသော်လည်း ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စများကို တစ်ခုမှ မတင်ဖြစ်ပေ။ တင်ရတာဆိုလည်း စိတ်မဝင်စားပေ။

သူငယ်ချင်းတွေတင်တာ ကြည့်မည်။ like ပေးပြီး ဒီထက်ပိုလျှင် coment ပေးမည်။ သူများတွေတင်သော ဗဟုသုတရဖွယ်များရှိလျှင် share ထားမည်။ အားမှဖတ်မည်။

ဆူး အင်တာနက်သုံးတာက ဒီထက် ဘာမှမပိုပေ။

မြတ်လေးခိုင်မှာ အရပ်လေးက အနေတော်၊ ဆံပင်လေးထူတင်ပါးကျော်ဆိုတော့ ဝတ်ထားသော ယန်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ခေတ်စကားအရ ပြောရလျှင် နန်းဆန်နေသည်။ နောက်တစ်ခုထဲ မြတ်လေးခိုင်သည် ဝတ်တတ်စားတတ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

သုံးယောက်သား ယှဉ်တွဲတိုင်း ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ပေါ်လွင်စေရန် အမြဲတမ်း အရောင်ရင့်ရင့်၊ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်

ဆူးသာ ဝတ်တတ်သည်။

အနီရဲရဲတို့၊ အပြာတောက်တောက်တို့၊ အစိမ်းရင့်ရင့်တို့၊ အဝတ်များသည်။

ဆူးကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ အဝတ်အစားကြောင့် မပေါ်လွင်ဘဲ အရပ် ကလန်ကလားကြောင့် ဘယ်နေရာက လှမ်းကြည့်ကြည့် ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေတတ်သည်။

အားလုံးထက် အမြဲတမ်း ခေါင်းတစ်လုံး သာနေခြင်းက နှင်းဆီဆူးရဲ့ အားသာချက် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေကတော့ ဆူးကို ခေါင်းမဆုံဟု ခေါ်တတ်ကြပြီး တူလေး 'အဂ္ဂ' ကတော့ 'သစ်ကုလားအုပ်' တဲ့။

အရပ် (၅) ပေ (၉) လက်မခန့်ရှိပေမယ့် ဆူးက ဘယ်တော့မှ ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်း ဖြစ်မနေတတ်ပေ။ အရပ်အမောင်းနှင့်လိုက်ဖက်သည့် Body structure ရှိရုံမက လူငယ်ဆန်ဆန် ခေတ်မီမီ ဝတ်တတ်သည်။

ခါးအထက် ရွှေအိုရောင်လှိုင်းကြီးကောက် ဆံ့ဖွယ်ကား ဆူးရဲ့ အလှကို ဗိုလ်ဆန်အောင် အားပြည့်ထားသည်။

တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက မေ။

ဆူး...မေ...ခိုင်ဆိုသည့် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး

(၃)ယောက်ထဲတွင် အင်ကြင်းမေဆိုသည့် မေကသာ မိန်းကလေးတန်မယ့် ပြင်ပြင်ဆန်ဆန် မရှိ။ ပစ်စလက်ခတ်နေလွန်းသူ ဖြစ်

သည်။

ဘယ်တော့မှလည်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မရှိ။ ဘယ်အချိန်
သွားခေါ်ခေါ် လိုက်လာလျှင် ခေါ်သည့်အတိုင်း ဘာမှ မပြင်မဆင်
ဘဲ ထလိုက်လာတတ်သည်။

မေ့ပုံစံက ပခုံးကျော် စတက်စံကေနှင့် ကွာတားဘောင်းဘီ
တီရှပ်လက်တိုတွေ ဝတ်တတ်ခြင်းက ပုံသေ ဖြစ်သည်။ မည်သို့
ဆိုစေကာမူ ဆူးတို့ (၃)ယောက်တည်းတွင် မေကသာ ဆယ်စုံ
ဘရစ်ထီအဖြစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ခိုင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရင်း မေကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

live လွှင့်နေခြင်းမို့ ဂုတ်ထိပ်တံတားကိုလည်း ရိုက်ရင်
ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတောတောင်အလှတွေကို မိတ်ဆက်ရင်
သူ့ဘက်သို့ ကင်မရာ ပြန်လှည့်ကာ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်လိုက်
ဟိုဟာကဘာ ဒီဟာကဘာနှင့် မိတ်ဆက်၍ မပြီးနိုင်ပေ။

“ဒါပြီးရင် ငါတို့အစီအစဉ်က ဘာလဲ...ဆူး၊ မြို့ထဲ ပြန်သွား
ဦးမှာလား။ တောက်လျှောက်ပြန်တော့မလား။”

“မြို့ထဲပြန်သွားလည်း ဘာကိစ္စမှ မရှိတော့တာ။ ရန်ကုန်
တောက်လျှောက်ပြန်ရုံရှိတာပေါ့။ ခုတောင် ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

ဆူး ခိုင်စကား ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ထဲက ဖုန်းထဲ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... (၃)မှာရှိတောင် ကျော်နေပြီ။ မေ...တော်တော့၊
အချိန်လင့်နေပြီ...သွားစရာ လာစရာနဲ့ကို...အေးဆေးလေး
လုပ်နေ”

“အေးပါ ခဏလေး... ငါးမိနစ်လောက် စောင့်၊ ပုရီသတ်
ကြီးရေ...ဟိုမှာ ကုလားအုတ်ကြီးကတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးတဲ့”

“မေအော်...နင် သေတော့မယ်”

ဆူးဘက်သို့ ကင်မရာလှည့်ချိန် ကာပြောလိုက်သော မေကို
ဆူး လက်သီး လှမ်းထောင်ပြလိုက်သည်။

ဆူးနှင့်ခိုင်က မေကိုစောင့်ရင်း ရထားသံလမ်း၏ တစ်ဘက်
တွင် စကားထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တွေက ပြန်ဖို့ ပြောနေကြသည်။ ခုထက်ထိ ခရီးသွား
ခန့်သည်တွေက လာလိုက်ပြန်လိုက် ရှိနေဆဲ။

“ဪ...ရထားကြီး ခုတ်မောင်းသွားတော့ ဒီလူ့ဘောင်
လူလောကကို သင်္ခါရသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်မိတယ်”

“အမလေးတော်”

“ဟုတ်တယ်...လူကို ကိုယ်နဲ့မတန်တဲ့စကား ပြောနေတယ်
ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လာမကြည့်ပါနဲ့ဟယ်။ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ လူ့ဘဝ
ကို ရထားကြီး ခုတ်မောင်းနေပုံနဲ့ ရှေးလူကြီးတွေက ဥပမာပေးခဲ့
တာကော ရှင် သိရဲ့လား”

ဆူး ပခုံးတွန့်တော့...

“အဲဒါပဲလေ...ဖတ်ပါ၊ မှတ်ပါ၊ လေ့လာပါ။ လိုက်စားဖို့ဆိုတော့ အလှူတွေမှာပဲ လိုက်စားရင်း အသက်တွေသာ ကြီးလာတယ်။ ဘာမှကို မှတ်မှတ်သားသား မရှိဘူး။”

“အေးပါကွာ...မင်းဦးရင် မင်းဆော်ပေါ့”

ဆူးက ဆရာကြီးအထာနှင့် ပြောနေသော ခိုင်ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ (၃)ယောက်ထဲတွင် ခိုင်က စာဖတ်နာသူတစ်ယောက်မို့ ဆူးတို့က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စာမဖတ်ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ရဲ့ ဝေဖွဲ့မှုနှင့်ပင် တချို့သောအရာကို ပြန်လည်သိခြင်းပါသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ဘဝရထားပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတဲ့။ ဘဝရထားပေါ် တက်လာတဲ့လူက တက်လာ၊ ဆင်းသွားတဲ့လူက ဆင်းသွားနဲ့ ဘဝရထားကြီးကတော့ ရပ်တန့်သွားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူးလေ။ ငါတို့ နင်တို့တွေဟာလည်း ဘဝရထားပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါနေတဲ့ ဧည့်သည်တွေပဲလေ။ ဒါကို နင်ကောလက်ခံလား”

“လက်မခံနိုင်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“လက်ခံရင် ဘဝရထားပေါ် အတူစီးနင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ခန့်သွားဖော်လေး ဘာလေးရှာဖို့ကော။ စိတ်မဝင်စားဘူးလား။ နင့်ကိုယ်နင် ငယ်သေးတယ်ထင်နေလား။ ဒီမှာ ဆူး...ကျုပ်တို့ကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငယ်သေးတယ်ထင်တာ။ တကယ်တမ်းကျတော့

အသက်တွေ အစိတ်ပိုင်းအရွယ်တောင် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းနေပြီဆိုတာ မမှလိုမရဘူး”

“ဟမ်...ဘာဆိုလို့လဲ၊ နင်နဲ့မေမ အတူတူပဲ။ ထစ်ခဲနဲ့ရင်ကိုပဲ ဖဲချင်နေကြတာ။ ဒီမှာ အမိ...ကျုပ်ကလေ ရှင်တို့လိုချင်လို့ ယောက်မ မကိုင်တာ...မှတ်ထား”

“မပူချင်လို့ ယောက်မ ကိုင်မကိုင်တော့ မသိဘူး။ ယောက်မကိုင်မှတော့ ဟင်းရဲ့အရသာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်းအရသာရဲ့ အရသာကိုသော်လည်းကောင်း ရှင် ဘယ်မှာ သိနိုင်တော့လဲ ဒေါ်နင်းဆီဆူးရယ်။ ဟင်းရဲ့အရသာကို သိချင်မှတော့ ယောက်မရဲ့ အပူဒဏ်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့...မဟုတ်ဘူးလား”

“အမလေးလေး...တတ်နေလိုက်တာ...သိနေလိုက်တာ။ လောက်တောင် သိတတ်နေရင်လည်း ရှင် စာရေးဆရာမပဲပဲစားတော့...ဟွန့်”

ဆူးမှာ ချစ်သူရည်းစားမထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုပဲ ခလုတ် လာလာတတ်နေသော ခိုင်တို့ကို ချဉ်လာသည်။

ရည်းစားမရှိတော့ကော ဒီလောကထဲ နေစရာမရှိတော့ဘူး

အခန်း (၅)

“နေစရာမရှိဘူး လုပ်မနေနဲ့... ငါတို့မိန်းကလေး (၃)ယောက် တည်း ဒီနေ့ ချက်ချင်းကြီး ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မေ နင့်စကားက ဘာလဲ”

“ဟ... ဘာရမလဲ နိုင်ရယ်။ နင် ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဇွတ် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် ဖြစ်မနေနဲ့။ ဒီနေ့တော့ ဆူးလည်း ငါပြောတဲ့ အကြံဉာဏ် လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် စဉ်းစားပေး”

မေက ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဆူးကိုခေါ်၍ စကားပိုင်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

ခိုင်ပုံစံက မကျေမနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် မေအား မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဆူးမှာ သူသာ ဝင်မပါလျှင် မေနှင့်ခိုင် စကားအချေအတင်တွေ များတော့မှာကို သိနေလေရာ...

“အင်း... အင်း... ပြောကြည့်လေ”

မေက ခိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ-

“ငါ ထွေးထားတာကတော့ ငါတို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်ညအိပ် နေဖို့ ဖြစ်မယ်။ ဘာလို့ဆို ရန်ကုန်မှာ ငါတို့ အချိန်မတော်မှ ရောက် နိုင်လည်းရောက်မယ်။ နောက် လမ်းရေးလမ်းရာအရဆိုရင်လည်း မိန်းကလေး (၃)ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဘူးလို့ ငါတော့ ထင်တယ်။

“ဘာမသင့်တော်စရာရှိလို့လဲ မေ... အလာတုန်းကတောင် ငါတို့ (၃)ယောက် မောင်းလာသေးတာပဲ။ ဘာမသင့်တော်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

ခိုင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ရန်တွေ့လေသည်။ မေက ခိုင်ကို နှိုက်နှိုက်မပြောတော့ဘဲ ဆူးကိုကြည့်ကာ...

“ငါ ပြောချင်တာက အလာတုန်းက ငါတို့ (၃)ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် မောင်းတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီး အခြေအနေက မတူဘူး။ အလာတုန်းက လင်းလင်းရှင်းရှင်းနဲ့ မောင်းခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ နေတောင်မညှိသေးဘူး။ ခု... နေညှိ နေပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီရဲ့လမ်းခရီးတွေကို ဘယ်သူမှလည်း ကျွမ်းကျင် ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထဲကို ခိုင် ရောက်အောင်မောင်းလာနိုင်တာ နှစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စမ်းတဝါးဝါးပဲလေ။ ငါတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“အင်း”

“မေ...နင်က ဘာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မစိုးရိမ် မပူပန်တတ် တဲ့ နင်က ဘာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာလဲ။ တကယ်တမ်း စိုးရိမ်ရ မှာက ငါ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး...ညနက်သန်းခေါင်မှ နင့်အိမ် ရောက်သွားတော့ ကော နင့်အိမ်က နင့်ကို ဘာမှ မဆူမပြောတော့ဘူးတဲ့လား။ အဲဒီလို သွားမှ ပိုတောင် ဆူခံထိဦးမယ်”

“တော်ပြီဟယ်...နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကလေးတွေ မဟုတ်ကြဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားရည်လှနေတာ။ ခုထက်ထိ မပြီးနိုင်ဘူး။ ဟယ်...ခိုင် နင့်အိမ်က လူတွေတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားအချေအတင်ဖြစ်ရာက နေ ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်လာသဖြင့် ဆူး ခပ်ငေါက်ငေါက် ဝင်ပြော လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကားဒက်ရိုဘုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖုန်းက မြည်နေသဖြင့် လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

ခိုင်က ကားကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိန်းမောင်းရင်း ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

စကားအသွားအလာနှင့် ညိုမှောင်နေသော ခိုင်... တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသဖြင့် အခြေအနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး

ခြေခံနိုင်ပေ။

ဖုန်းပြောပြီးသွားသောအခါ ခိုင်က ကားနောက်ခန်းထဲတွင် နေသော မေတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အတော်ပဲ...အိမ်က ဒီအချိန်မှတော့ ထွက်မလာနဲ့တော့တဲ့။ တစ်ည အိပ်ပြီးမှ မနက်စောစော ထွက်ခဲ့လိုက်တဲ့”

“ငါ ပြောသားပဲ၊ နင်ကိုက ပိုလွန်းတာ”

“ပိုတာ ဘာဖြစ်လဲအေ...ငါက နင့်လို တစ်ခန်းလွှတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း...ခိုင်စုတ်၊ ငါ့ကိုများ အရူးနဲ့ လာနှိုင်းနေတယ်”

“ငါ့ပါးစပ်က အရူးလိုလည်း မပြောရပါလား”

ခိုင်က သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ထားတာတွေ ကျေနပ်ရလောက် မှုန် မှုန် ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်သောမျက်နှာနှင့် တဟင်းဟင်း ပြောတော့သည်။

ပြင်ဦးလွင်သည် ယခုအချိန်တွင် မန္တလေးတိုင်းထဲတွင် ပါဝင် နေရာ အစိုးရပိုင်းက သတ်မှတ်လိုက်သော်လည်း ပြည်သူလူထု မြင်တွင် ပြင်ဦးလွင်သည် ရှမ်းပြည်တောင်ပေါ်ဒေသ ဖြစ်နေ

ရပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် သတ်မှတ်၍ ရကောင်းရနိုင်သော်လည်း သတ်သဘာဝအားဖြင့် သတ်မှတ်၍ မရနိုင်ပေ။ ရှမ်းပြည်၏ အငွေ့ သက် လွှမ်းခြုံနေသော ပြင်ဦးလွင်၏ ညနေ (၅) နာရီသည်

အမှောင်ထု၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ရမ်းပြည်သည် နေဝင်တာမြန်၍ နေထွက်တာကြာသော အရပ်ဒေသ ဖြစ်သည်။ မနက် နေထွက်ချိန်ဆို မြူတွေ၊ နှင်းတွေ ရစ်ဆိုင်းနေသဖြင့် မနက် (၇)နာရီ (၈)နာရီတောင် နေကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရပေ။

ညနေ နေဝင်ချိန်ဆို တောင်တန်းကြီးတွေရဲ့ နောက်သို့ နေမင်းကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ယခုလည်း အချိန်ကသာ မှောင်ချိန်ဟု မဆိုသာသော်လည်း နေလုံးကြီးကတော့ တောင်တန်းကြီးတွေ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ခိုင်က ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။ မေက အင်တာနက်လိုင်းမရသဖြင့် ဖုန်းဖြင့် သီချင်းနားထောင်ရင်း မျက်စိမှိတ်ကာ နောက်ကပါလာသည်။

ဆူးက ခိုင်တစ်ယောက်တည်း မပျင်းရအောင် စကားပြောပေး၍ ပါလာသည်။

“နင် ညောင်းရင်ပြောနော်...ခိုင်၊ ငါ တစ်လှည့် မောင်းပေးမယ်”

“ရပါတယ်...ငါက အလာတုန်းက မောင်းခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ လမ်းအခြေအနေကို နည်းနည်းပါးပါး သိတယ်”

ခြောက်ထပ်ကွေ့တွင် ကားကို သေချာစွာ ဂရုတစိုက် မောင်း

ကားဆို စိတ်ရှည်တတ်သော ခိုင်နှင့်မှ ပို၍ သင့်လျော်သည်မို့ ဆူးက မပြောတော့ပေ။ လမ်းခရီးတွင် ကားအသွားအလာ မကွဲသော်လည်း ဟိုင်းဝေးလမ်းမမို့ ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်နေကြသည်။

“ဒုတ်”

“ဟင်”

“ပလုတ်တုတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခိုင်”

“ဟင့်အင်း...ငါလည်း မသိဘူး”

အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုနှင့် ဆောင့်မိသလို ကားက ဒုတ်ခနဲ ခြည်သွားသဖြင့် ဆူး အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ မှိတ်နေသော ဆူးရဲ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

ဘာနှုတ်ကံမိမှန်း မသိသဖြင့် ခိုင်က ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားဘော်ဒီအောက်ပိုင်းကို တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တိုက်မိခြင်းမို့ ဆင်းကြည့်၍ မဖြစ်။

ခိုင်က ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖုန်းကိုယူကာ နှိုးဖွင့်ပြီး...

“ဆင်းကြည့်ရအောင်...ဆူး ခဏဆင်းဦး”

“အေး...အေး”

ခိုင် ကားတံခါးကို မဖွင့်သေးဘဲ လက်ကိုင်ကို ကိုင်ရင်း ပြောသည်။ ဆူးက ခေါင်းညိတ်တော့မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မေကလည်း နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလာသည်။

“ခိုင်...ဒီဘက်ကို မီးပြစမ်း”

ကားအောက်ပိုင်း ဘေးဘီဝဲယာကို မီးနှင့်ထိုးကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရသဖြင့် ဆူး စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ခိုင်ကို မီးထပ်ပြခိုင်းသည်။ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် အသေအချာ ထိခိုက်မိတာမို့ ဘာမှ မရှိတော့တာ မဖြစ်နိုင်။ မီးထွန်း၍ ကားကို ပတ်ကြည့်ကြသည်။

ဘာဆိုတာမှ မတွေ့ရတာက ထူးဆန်းလေစွ။ ဘယ်လောက်ပဲ ရှာရှာ ဘာမှ မတွေ့တာမို့ (၃) ယောက်သား စိတ်တိုင်းမကျစွာနှင့် ကားပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။

“ဂျီး...ဂျစ်...ဂျစ်”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ခိုင်”

“ကားစက်နှိုးလို့ မရတော့ဘူး...ဒုက္ခပါပဲ”

“ဂျစ်...ဂျစ်”

ခိုင်ရဲ့ညည်းသံလေးထဲတွင် စိတ်ညစ်သည့်လေသံအပြင် စိုးရိမ်သည့်လေသံ ပါသွားလေသည်။ ဆူး ခိုင်ကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကားသော့ကို ဖွင့်၍ စက်ကို ပြန်စမ်းသည်။

တကယ်ပင် ကားက တဂျစ်ဂျစ် တဂျက်ဂျက် မြည်သံပဲ ပေးကာ စက်နှိုး၍ မရတော့ပေ။

“ဆီကုန်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြင်ဦးလွင်အတွက်က ငါ ထည့်လာခဲ့တာပဲ။ ဒုက္ခပဲ...ငါကလည်း ဆီပျောက် မီးပျောက် လောက်ပဲ ကြည့်တတ်တာ”

တစ်ယောက်မှ ကားကောင်းကောင်း မပြင်တတ်သဖြင့် (၃)ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်သွားကြသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကားပေါ်ထိုင်နေသည်။ ကားထွက်တားဖို့ကလည်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေပေ။ အချိန်ကာလကလည်း အမှောင်ထု၏ ဝါးမျိုမှုကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံနေရတဲ့အချိန်။

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ...ဆူး”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ။ ကားပေါ်မှာ ဒီတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရမလား။ ကားပဲ ထွက်တားရမလား။ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး။ ဒီကားက ပျက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဆူးမှာ ကိုယ့်ကားဖြစ်နေတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို အားနာသွားရသည်။ ခိုင်၏မျက်နှာသည် ပြိုမည့်မိုးနှယ်။ နဂိုကတည်းကမှ ဝိုးရိမ်တတ်၊ ကြောက်တတ်ရသည့်ကြားထဲတွင် ညမှောင်မှောင် မည်းမည်းတွင်ကား ပျက်ရသည်ဆိုတော့...

“ဆူး...ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်...ဘာလဲ”

ကားနောက်ခန်းထဲ မှေထံမှ တအံ့တဩ ထွက်လာသံကြောင့် ဆူးနှင့်ခိုင် မေ ညွှန်ပြရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကားလမ်း၏ ညာဘက်အခြမ်း ကိုက် (၂၀၀) ခန့်တွင် မီးထွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ အဲဒီမှာ သွားပြီး အကူအညီတောင်းရင်ကော”

“ဟာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မေရဲ့”

ဆူးက လက်မခံချင်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ခိုင်မေးခွန်းက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ မေက ဆူးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကားပေါ်မှာ မရေမရာ ထိုင်နေတာထက်စာရင် ငါတို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်...ဆူး။ ဒီတိုင်း တစ်ညလုံး ကားပေါ်ထိုင်နေလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ ခုတောင် အေးနေပြီ။ ကားက အမိုးလည်း မရှိ၊ အကာလည်း မရှိခဲ့။ ငါတို့တွေ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိရင်တောင် အေးခဲသွားနိုင်တယ်။ အယ်... ကားထွက်တားရအောင်ကလည်း လူကောင်းမှန်းမသိ၊ လူဆိုးမှန်းမသိ”

မေရဲ့စကားတွေက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်နေတော့ ဆူးဘာပြောရမှန်းမသိ။ မေ ပြောသလိုပင် ကားက အမိုးဖွင့်ကာ ဆိုတော့ နေ့အခါမှ စီးရတာ ကောင်းသလောက် ရာသီဥတုဒဏ် နေဒဏ်၊ လေဒဏ်ကိုတော့ လုံအောင် မကာကွယ်နိုင်ပေ။

ထို့ပြင် ကားထွက်တားဖို့ကတော့ မေ ပြောသလိုပင် တကယ် မလွယ်သည့်ကိစ္စ။

“အဲဒီတော့”

ဆူး ထောက်လိုက်တော့ မေက မီးထွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“အဲဒီကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းရအောင်လေ။ ကားကို ဒီမှာ သော့ခတ်ပြီးထားခဲ့၊ အဲဒီအိမ်မှာ ကားပြင်တတ်သူ မရှိရင် တောင် ကားဝပ်ရှော့ တစ်ခုခုကိုတော့ လမ်းညွှန်နိုင်မှာပါ”

“မေ နင်ပြောတာက လွယ်တယ်။ ငါတို့ မိန်းကလေး (၃)ယောက် အကူအညီသွားတောင်းတာ ဟိုက ပေးပါ့မလား။ ညနက်ကြီးရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို သူတို့ကကော တည်းခိုခွင့် ပေးပါ့မလား”

ခိုင်က သူ့ဝသီးအတိုင်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလေသည်။

မေက ကျောပိုးအိတ်ထဲက မလိုသည့်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်၊ အရေးတကြီးလိုသည့် ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထည့်ကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ရင်တော့ မမှားဘူးလို့ ငါ သင်တယ်။ ထိုင်နေတာထက်စာရင် လှုပ်ရှားလိုက်တာက ပိုပြီး အကျိုးရှိပါတယ်ဟာ”

အခန်း (၆)

“အစိုင်း”

“.....”

“အစိုင်း...ပီမီး...အစိုင်း ဘယ်သွားလဲ”

“ပီမီး”

“လာပါပြီ ကိုပြည့်”

အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ပြီးခေါ်ပေးမယ့် ထူးသံလည်း ထွက်မလာ။ လူရိပ်လူယောင်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်နန်းမူအား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါ်နန်းမူသည် သူတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက ဤအိမ်ထဲ အလုပ်ဝင်ခဲ့၊ ဤအိမ်တော်က ကားဒရိုင်ဘာ ဦးအိုက်ဆာနု အကြောင်းပါခဲ့ကာ ယခုထက်ထိ ဤအိမ်တွင် အမှုထမ်းတို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကတော့ ဒေါ်နန်းမူအား ပီမီး ချစ်သော ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သာမက ဤတစ်အိမ်လုံးတွင် သော လူအားလုံးက ဒေါ်နန်းမူလို့ခေါ်တာထက် ပီမီးဟုခေါ်မှသာ သိကြသည်။

“ကိုပြည့်...ပီမီးကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

အိမ်နောက်ဘက်မှ ကပျာကယာ ပြေးထွက်လာသော ပီမီး၏ ထောက်ထဲတွင် လက်နှီးစုတ်တစ်စည် ပါလာသည်။ ပြည့်ဦး ပီမီးရဲ့ ထောက်ထဲက လက်နှီးစုတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ခိုင်းဖို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး...ပီမီး၊ ကျွန်တော် ပြန်လာ တာတည်းက အစိုင်းကို မမြင်လို့ မေးကြည့်တာ။ ဒီကလေး ဘယ် ရောက်နေတာလဲလို့”

“အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မရှိဘူးလား...ကိုပြည့်၊ စောစောတုန်း တတော့ အပေါ်ထပ်မှာ အသံတွေ ကြားသေးတယ်”

“ဘယ်လိုအပေါ်ထပ်ကနေ အသံတွေကြားတယ်...ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာဖြစ်”

“ဟာ...ဒီကလေးတော့”

ပြည့်ဦး ဒေါ်နန်းမူ၏စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တခုနီးနီး တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှ ဒေါ်နန်းမူသည် အပေါ်ထပ်သို့ အလော

သုံးဆယ်နှင့် ပြေးသွားသော ပြည့်ဦးကို နားမလည်သည့်ဟန်နှင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်တော့မှ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လက်နှီးစုတ်ကို သတိရကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဝင်ရောက်ခဲ့ တော့သည်။

သူမနည်းတူ ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သူ မှာ ပြည့်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

“အစိုင်း”

“.....”

“မင်း... ဦးငယ်ရဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး နော်”

“.....”

တုံ့ပြန်သံမကြားရသော်လည်း ဒေါ်နန်းမူ၏စကားအရ အစိုင်း အပေါ်ထပ်တွင် သေချာပေါက် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“လူကြီးရဲ့စကား နားမထောင်တဲ့ ကလေးဆို ဘုရားက မချစ်ဘူးလို့ ဦးငယ် ပြောထားတာကို နားမထောင်ဘူးလား။ အစိုင်း ထွက်ခဲ့နော်...ဦးငယ် အဲဒီအခန်းထဲကို မဝင်ချင်ဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ်မလား”

“.....”

သူသည် အခန်းတစ်ခု၏ရှေ့တွင် ရပ်၍ပြောနေခြင်း ဖြစ် သည်။ သူ ရပ်နေသောအခန်းသည် တံခါးပိတ်လျက်ဖြင့် တိတ်ဆိတ် ဦးသက်နေသည်။ ကျွန်းရောင်တောက်နေသော တံခါးရွတ်ကို နှိပ်ကြည့်ပြီး...

“ဦးငယ်...တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ထိ ရေမယ်နော်။ တစ်ဆယ် ပြည့်လို့မှ မင်း ထွက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ဒီည ထမင်းဝိုင်းမှာ မင်း ပါဝင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့”

“.....”

“တစ်”

“.....”

“နှစ်”

အခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြည့်ဦး အသံကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။ “သုံး” ဟု ရေဖို့ ပါးစပ် ဖွင့်လိုက်စဉ် “ချောက်”

တံခါးချပ်က ပွင့်လာသည်။ နံရံနှင့် တံခါးချပ်ကြားတွင် မောက်ကတ်နှင့် ရပ်နေသော အစိုင်းက သူ့ကို မော့မကြည့်ပေ။

“လာ...တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ထွက်ခဲ့၊ အဲဒီအခန်းထဲကို မဝင်ရ ဘူးလို့ မင်းကို ဦးငယ် မပြောထားဘူးလား။ ပြောပေါင်းလည်း ချားနေပြီ၊ ဘယ်တော့မှ မရဘူး”

ဆူဆူပူပူ ပြောနေသော သူ့မျက်နှာကို အစိုင်းသည် ဂျစ်ကန်

ကန် တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ တံခါးရွက်ထဲ
ဆောင်ပိတ်လိုက်သည်။ ကလေးအားနှင့်မို့ လော့မကျသော်လည်း
ပြည့်ဦး ကူပေးခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

အစိုင်းက သူ့အဖြစ်နှင့်သူမို့ သူ့ဘာသာပဲ တံခါး အံမကျကျ
ဆောင် ပိတ်ပြီးမှ သူ့အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာသည်။

အစိုင်းသည် ပြည့်ဦး၏ အစ်မဖြစ်သူ မွေဖောင်မှမွေးသည့်
တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ ယခု အစိုင်း၏အသက်မှာ

(၈)နှစ်ခန့် ရှိပြီ။ လူက အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ထွားကြိုင်းလွန်းသည်။
ပင်နီအင်္ကျီ ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော အစိုင်း၏ဟန်မှာ

(၈)နှစ်အရွယ်နှင့်မတူ၊ (၁၂)နှစ်သားအရွယ်ဟု ထင်ရသည်။
“ဦးငယ်”

“.....”

“သားကို ဘာလို့ အဲဒီအခန်းထဲဝင်ရင် မကြိုက်တာလဲ
ဦးငယ် ဘာလို့ အဲဒီအခန်းထဲ မဝင်တာလဲ”

“.....”

“သားအမေရဲ့”

“အစိုင်း...မင်း မလိုအပ်တာတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြော
တာလဲ။ မင်း ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေးဆိုတာ ကလေး
တန်သလောက်ပဲ သိရမယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမသိချင်နဲ့”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်ထားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့လက်ထဲတွင်တော့
တောင့်တောင့်ကြီးအတိုင်း ပါလာသည်။

အစိုင်း၏ကိုယ်ကို ပွေ၍ လှေကားပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဆင်းရင်း...

“သားက လိမ္မာရက်သားနဲ့ကွာ...ဦးငယ် ဒီနေ့ ခြံထဲမှာ
ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပန်းခဲ့သလဲ...မင်း သိလား”

“.....”

“တာစ်ကြီးဆို မင်းပါမလာလို့ဆိုပြီး ဟိုနား တမိုင်မိုင်၊ ဒီနား
တမိုင်မိုင်နဲ့။ သူက မင်းကို အရမ်းလွမ်းနေတာ။ ကျောင်းပိတ်ရက်
တိုင်း မင်း ခြံထဲလိုက်လာတာကို သူက မှတ်ထားတာလေ”

“ဟုတ်လို့လား”

ဒါက အစိုင်းထံမှ ပထမဆုံး ထွက်လာသော အမေးစကား
ဖြစ်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အစိုင်းရဲ့ခေါင်းကို နှမ်းကာ...

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ...တာစ်ကြီးသာ စကားပြောတတ်မယ်
ဆိုရင် အစိုင်းပါအောင် ခေါ်မလာတဲ့ ဦးငယ်ကို အပြစ်တင်ချင်မှာ
အသေအချာပဲကွ။ သူက ဒီနေ့ ဦးငယ် အစာကျွေးတာလည်း မစား
ဘူး။ ခြံထဲလျှောက်ပတ်ကြည့်တော့လည်း လိုက်မလာဘူး။ နောက်
တစ်ခေါက် အဲဒီလို စိတ်မကောက်ရဘူး၊ ကြားလား...တာစ်ကို
မသနားဘူးလား”

တာစ်ဆိုသည်မှာ သူတို့ မွေးထားသော မျောက်ကလေး

ဖြစ်သည်။ သူတို့ တာစ်ကို မွေးတုန်းက တာစ်သည် အကောင်
သေးသေးလေးနှင့် လူကြောက်တတ်သော်လည်း ကြာလာသော
အခါ အစိုင်း၏ အချစ်တော်ဖြစ်ကာ အစိုင်း ဘယ်သွားသွား
အနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်တတ်သည်။

တာစ်သည် အစိုင်းအတွက် သူငယ်ချင်းတစ်ပိုင်းတောင် ဖြစ်
နေလေသည်။ အစိုင်းကိုယ်တိုင် တာစ်ကို တိရစ္ဆာန်လိုထက် သူငယ်
ချင်းလို သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။

တာစ် အသံကြားမှ ဆူပုတ်နေသော အစိုင်း၏မျက်နှာမှာ
ကြည်လင်လာပြီး စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေလာတော့သည်။ ဒီတော့မှ
သူလည်း သက်ပြင်းကောင်းကောင်း ချနိုင်တော့သည်။

အခန်း (၇)

“ပီမီး...အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား။”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ...ကိုပြည့်”

အစိုင်းအား ရေချိုးစေပြီး ပြည့်ဦး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

မီးဖိုချောင်တွင် တကုတ်ကုတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ ပီမီးကို မေးလိုက်သည်။

နောက် စားပွဲပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထားသည့် အခင်းအကျင်းများ ကို ကြည့်လိုက်သည်။ လူ (၅)ယောက်စာ ပြင်ထားသော ထမင်း ဝိုင်းသည် လူ (၅)ယောက်ထက်မနည်းသော ပြင်ဆင်မှုမျိုး ဖြစ် သည်။

“လက်အိတ်တွေကော ရှိသေးလား။”

“ရှိသေးတယ် ကိုပြည့်”

“ရှိသေးရင် ရယ်ဒီထုတ်ထားလိုက်ပါ။ တော်ကြာ ဧည့်သည် တွေရောက်လာမှ ရှာနေရင် အလုပ်မဟုတ်သေးဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ ဦးအိုက်ကော”

“ကိုအိုက်...သူ့မြေးတွေကို သွားကြိုတယ်...ကိုပြည့်”

“ဪ...ထွန်းလှတို့ ပြန်ရောက်ရင် ပီမီးတို့လည်း ထမင်း စားထားတော့လေ။ ဧည့်သည်တွေလာဖို့က နာရီဝက်လောက် နေ့သေးတယ်ဆိုတော့ စားထားနှင့်လိုက်တော့ဗျာ။ ကိုထွန်းနိုင် အကြောင်းလည်း ပီမီး သိသားနဲ့။ ဒီလူက စကားတစ်ခု စပြီးဆို တယ်လိုမှ စကားစ မပြတ်နိုင်တော့ဘူး။ ညနက်ချင် နက်သွားတော့ နာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုပြည့်”

ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဟိုဟာထည့်ပေး၊ ဒီဟာ ထည့်ပေး၊ လိုက်ပွဲပြင်ရ ဘာလိုအပ်အပ် အနားမှာ အဆင်သင့်ရှိနေ စေရတာမို့ ထမင်းစားခိုင်းနှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်ပြန်မှဆိုလျှင် ညနက်သွားနိုင်သည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူတို့အိမ်တွင် ဧည့်သည်တွေ လာရောက် ဘာမျိုး၊ ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာမျိုးက ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ရှားပါးလွန်း လှပါသည်။

သူများက လာချင်ဦးတော့ သူတို့ဘက်က ဖိတ်ခေါ်မှုက ရှားပါးလွန်းလှပါသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်မူ ပြည့်ဦးသည် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လူတွေနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာ ရခြင်းကို လုံးဝ...လုံးဝ မနှစ်သက်ပေ။

ဒီအိမ်တွင် လူကြီးလုပ်နေရသော်လည်း တကယ်တမ်း သူ့ရဲ့ အသက်မှာမူ (၂၄) နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

အခြေအနေအကြောင်းတရား အမျိုးမျိုးကြောင့် အိမ်တစ်ခုလုံး ၏ ဥသျှောင်အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူထား ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤနေရာသို့ ဝင်ရောက်နေရာယူထားရခြင်းသည်လည်း အချိန် ကာလသည် သိပ်တော့ မကြာလှသေးပါ။

တိတိကျကျပြောရလျှင် ယနေ့ပင် တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်စေ တော့မည်။ မနှစ်က ယခုလိုနေ့မျိုးမှာဆို မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဝီမီး ဘာစီစဉ်ထားသလဲဆိုတာကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်စဉ်သည်တွေဟာ ဖိတ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ စဉ်သည်တွေလဲဆိုတာကိုလည်းကောင်း သူက စိတ်ဝင်စားလှသူ မဟုတ်ပေ။

ခိုင်းလျှင်တောင် သူက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ရှောင်ထွက် သွားသူ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူမှ ဦးမဆောင်လျှင် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့

သည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရတော့သည်။

ဝီမီးက စားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက်တွေ ပန်းကန် သီးသီးထဲတွင် ခပ်ထည့်ခြင်းမှလွဲ၍ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီး တိုက်နောက်ဘက်က သူတို့အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ပြန်သွားတာတော့ မဟုတ်သေး။ ထမင်းပြန်စားတာဟုပြော လျှင် ပိုမှန်သည်။ ယခင် ဦးအိုက်ဆာနှင့် အိမ်ထောင်မကျခင်က တော့ ဝီမီးသည် ဤအိမ်ကြီး၏ မီးဖိုဆောင်နှင့် ကပ်လျက်အခန်း တွင် နေပါသည်။

ဦးအိုက်ဆာကမူ အိမ်ကြီး၏တောင်ဘက်တွင် ဆောက်ထား သော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတွင် နေပါသည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟုတောင် ဆို၍မရသော ပျဉ်ထောင်အိမ်အိုအို ကြီး ဖြစ်သည်။

နောက် ဒေါ်နန်းမူနှင့် အကြောင်းပါသောအခါ ဖေဖေက ဦးအိုက်ဆာတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အိမ်တစ်လုံးကို သူတို့တိုက်၏ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆောက်ပေးပါသည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတွင် လူနေသူ မရှိသော်လည်း ဘာကြောင့် မကျက်ခဲ့သလဲ သူ မစဉ်းစားတတ်ပါ။

ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ထိုပျဉ်ထောင်အိမ်သည် သူတို့တိုးဘွား သက်ထက်က နေထိုင်ခဲ့သောအိမ် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကို ထိုပျဉ်ထောင်အိမ်တွင်ပဲ မွေးဖွားခဲ့သည်။ နောက်

စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းလာသောအခါ ယခု သူတို့နေသော (၂)ထပ်တိုက်အိမ် တစ်နည်းဆိုသော် RCတိုက်ကို ဆောက်ခဲ့သည်။

တိုက်ကြီး ပြီးစီးသွားသောအခါ ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဤအိမ်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ဤအိမ်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သော်လည်း ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကိုတော့ မဖျက်ကြ။

လူကြီးတွေလက်ထက်ကတည်းက မဖျက်ခဲ့သောအိမ်မို့ သူ့လက်ထက်တွင်လည်း ဖျက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

“ဦးငယ်”

“ဟော”

အပေါ်ထပ်မှ အပြေးဆင်းလာသော အစိုင်းကို ပြည့်ဦးဆီးကြိုပွေ့လိုက်သည်။

အစိုင်းသည် ဒီနေ့မှ သူ ဝယ်ပေးခဲ့သော အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ဒီနေ့သည် အစိုင်း၏ အသက် (၈)နှစ်တိတိ ပြည့်သောနေ့ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ ထို့ကြောင့်မို့လည်း ဖေဖေတို့ လက်ထက်ကတည်းက (၂)အိမ်တစ်အိမ် နေခဲ့ကြသော ကိုထွန်းနိုင်တို့၏မိသားစုကို အစိုင်း၏မွေးနေ့ ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်ဖူးပါရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနှစ်ကတော့ တစ်မိသားစုတည်းနှင့် အကျဉ်းရုန်းလုပ်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ပြုလုပ်သလို အစိုင်း၏မွေးနေ့တွင် လူ ၅၀၀ ခန့် ဖိတ်ခဲ့သည်။ သူတို့မိဘ၏ အရိပ်အပေါ်သည် ဤပြင်ဦးလွင်နယ်တကြောတွင် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။

အစဉ်အဆက် လူကြီးရာထူးကို ရယူထားသူများမို့ မသိသူ ခေါ်သလို လူချစ်လူခင်လည်း ပေါများပါသည်။

ဘာပွဲပဲလုပ်လုပ် စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ဖြစ်ခဲ့တာချည်းပင်။

သို့သော် ထိုစည်ကားသိုက်မြိုက်မှုသည် မနှစ်က နောက်ဆုံးဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ ထိုတစ်နှစ်ပွဲသည်လည်း အရင့်အရင့်နှစ်တွေထက် ပို၍ စည်ကားခဲ့သည်။

ဖေဖေ မေမေတို့၏ အပြုံးသော်လည်း၊ မမ၏ အပြုံးသော်လည်း ထိုနေ့တွင်...

“ကိုပြည့်”

“ဟင်...ပီမီး”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ပီမီးကြောင့် ပြည့်ဦး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုထွန်းနိုင်တို့...”

“ခုထက်ထိ ရောက်မလာကြသေးဘူး ပီမီး...ပြောထားတာတော့ (၆)နာရီပဲ။ ခုတောင် (၆)နာရီကျော်နေပြီ။ ဘာလို့ရောက်မလာသေးတာလဲ မသိဘူး။ နေဦး...ပီမီး၊ ဘာမှ ခူးခပ်ပြင်ဆင်

တာတွေ မလုပ်နဲ့ဦး။ ကျွန်တော် ကိုထွန်းနိုင်တို့ကို ဖုန်းဆက်လိုက် ဦးမယ်။ ဖယ်...အစိုင်း ဦးငယ်ပေါ်က ခဏဆင်းဦး။"

သူပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အစိုင်းကို အောက်သို့ချစ် ပြည့်ဦး ဖုန်းခွက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ချိန်းထားသည့်အချိန်အတိုင်း ရောက်မလာသဖြင့် သူက မကြည်လင်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်လာသည်။

ဝီစီးသည်လည်း သူ့ရဲ့အရိပ်အချည်ကို ကြည့်ပြီး ထမင်းစား ခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။

ဖုန်းခွက်ကို မ,ကာ ထိုလက်နှင့်ပင် ဂဏန်းအကွရာကိုနှိပ်၍ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက တတူတူနှင့် အကြာကြီးမြည်ကာ ကိုင်မည့်သူ မရှိ။ နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက်ခေါ်ပြီးသည်အထိ မကိုင် သောအခါ...

"တောက်"

လက်တွင်ပတ်ထားသော နာရီကို ငုံ့ကြည့်၍ ချောမွတ်သော ပြည့်ဦး၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာတော့သည်။

ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ရှိတုန်းကတော့ အိမ်ကို ချောင်းပေါက် မတတ်ရောက်လာကာ သူတို့အိမ်မှာ ဘာစားစရာရှိရှိ၊ ပေးစရာရှိရှိ ကိုထွန်းနိုင်တို့အိမ်နှင့် လွတ်ကင်းသည် မရှိခဲ့ပါ။

ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို သဘောအလွန်ကောင်းသော ဖေဖေတို့က လည်း ကိုထွန်းနိုင်တို့အပေါ် တခြားသောလူတွေထက် ပေးလည်း

ပေးသည်။ ကိုထွန်းနိုင်တို့ကလည်း အခြားသောလူတွေထက် သူတို့ ဆီက အခွင့်အရေးများစွာ ရပါသည်။

ခုတော့ သူတို့မိသားစုတစ်စုတည်းကိုသာ ဦးစားပေးရွေးချယ် တဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သူတို့က ရောက်မလာခဲ့သော်...

"ဂျောက်"

"တောက်"

"ဝီစီး"

"လာပါပြီ...ကိုပြည့်"

တောက်ခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း ထွက်ပေါ်လာသော သူ ခေါ်သံကြောင့် ဝီစီးသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အပြေးအသွား ထွက် လာသည်။

ပြည့်ဦး၏ မျက်နှာအရိပ်အချည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အခြေ အနေ မဟန်လှပေ။

"ကျွန်တော်နဲ့အစိုင်းအတွက်ပဲ ပြင်လိုက်ပါတော့။ ခိုနေတဲ့ နန်းကန်တွေ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး။ ပြင်ဆင်ပြီးရင် ဦးစီးလည်း ပြန်လို့ရပြီ။ ကျွန်တော် မခေါ်ဘဲနဲ့ အိမ်ဘက်ကို မလာနဲ့ တော့"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်နန်းမူ ဘာမှ အတွန့်မတက်ဘဲ ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညိတ်လိုက်သည်။

ပြည့်ဦးသည် ကိုယ့်လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့သောကလေးကို ပြည့်ဦးတို့မောင်နှမ၏အကြောင်းကို အူမချေးခါး အကုန်သိသူ ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

မောင်နှမ (၂)ယောက်ထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သလို ယောက်ျား လေးလည်းဖြစ်နေတော့ ဒီအိမ်တွင် ပြည့်ဦးသည် ဗိုလ်ဖြစ်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

စနေသားမဟုတ်သော်လည်း စိတ်ကြီးသည်။ ဒေါသကြီး သည်။ သည်းခံစိတ်နည်းသည်။ ယခု အိမ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် လို ဦးဆောင်ရတော့မှ စိတ်နည်းနည်း လျော့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလို သူ ဒေါသထွက်နေချိန်တွင် ကိုယ့်ဘက်က စကား တစ်ခုခုမှားသွားလျှင် လူကြီးသူမမို့ဆိုပြီး ချမ်းသာပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ ပြည့်ဦး မှာသည့်အတိုင်း ပြန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး ပြည့်ဦးတို့တူဝန်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါမှ တိုက်ကြီးနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော သူတို့အိမ် သို့ သုတ်ချေတင်ပြေးတော့သည်။

သူတို့အိမ်လေးထဲတွင် ဒီညအဖို့ ပြောစရာအကြောင်းအရာ လေး တစ်ခု ရှိရှိသွားပြီ။

အခန်း (၈)

“မေ ဖြစ်ပါ့မလား”

အိမ်ကြီးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့စဉ် နိုင်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ ဆူးထံမှ စိုးရိမ်တကြီးမေးသောအသံမို့ မေ ခြေလှမ်းကို ခေတ္တတန် ကာ ဆူးနှင့်ခိုင်တို့ထံ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်လို့ ငါတို့ ဘယ်လိုကြံစည်ရမလဲ ဆူးရဲ့...လမ်းပေါ် မှာ နင် ကြည့်လိုက်...အရှိန်နဲ့ မောင်းသွားတဲ့ ကားတစ်စီးတလေက လွဲရင် လူသံ ခွေးသံ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့”

“အင်း”

“ပြီးတော့ နင်တို့ကော...ငါတို့ကော အဲဒီကားတွေကို မတားရဲကြဘူးလေ”

“မတားရဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တားဖို့ သင့်ကိုမသတိပေးတာ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကူညီမယ့်သူက လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ရင် တော်သေး...မဖြစ်ရင် ငါတို့”

“အဲဒါကတော့ နင်တွေ ကြောက်နေတာပါ မယ်ခိုင်ရယ်။ တီဗွီတွေကြည့်၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်၊ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကြည့်ပြီး ဒီလို တစ်ထစ်ချဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး”

“အို...ဒီမှာ ဆူး...ဝတ္ထုတွေ ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဆန်းကြယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကလေး ငါတို့ လက်ရှိလောကမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လောကဆန်းကြယ်တာ မရှိဘူး။ ဒီလောကမှာ ငါတို့ နင်တို့ မသိနိုင်တဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီး။ ဝတ္ထုထဲက လူဆိုးယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ပြင်ပလောကလူတွေ ယုတ်မာတာရဲ့အများပဲ ရှိမှာ”

“ခိုင်...အစုတ်ပုံမ...ကြောက်တတ်တယ်...ကြောက်တတ်တယ်နဲ့ ဒီလောက် ညသန်းခေါင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုစကားတွေတော့ ပြောထွက်တတ်တယ်နော်။ ဘာလဲ...ငါက ရှေ့ဆက်သွားရမှာလား။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကားထဲပြန်လိုက်နေရမှာလား”

ဆူးနှင့်ခိုင် အခြေအချ ပြောနေသည့်စကားတွေကို မေ စိတ်မရှည်တော့ပေ။

တစ်ခါတလေ ကြောက်စိတ်လွန်ကဲကာ အကောင်းမြင်စိတ်

ဆက် အဆိုးမြင်စိတ် ပိုများသော ခိုင်အတွေးတွေကို မေ သဘောကျပေ။

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြင်ပက အကောင်းတွေကို ပီပြင်အောင် ဖွဲ့နိုင်ပါရဲ့လား။

ဝတ္ထုထဲက လူတွေ သည်းခံတတ်တယ်ဆိုတာ ပြင်ပက အကယ်သည်းခံတရားတွေ ပြည့်နေတတ်သော လူတွေကို မှီနိုင်ပါ့လား။

ဒီလို အကောင်းမြင်စိတ်ရှုထောင့်မှ မတွေးဘဲ အမြဲတမ်း အဆိုးမြင်စိတ်ကြီးပဲ နှလုံးသွင်းနေပုံက ဟိုဥပမာနှင့် တူနေသည်။

လောကတွင် အကောင်းမြင်စိတ်ရှိသူက ဖန်ခွက်ထဲတွင် ရေတစ်ဝက်ကြီးတောင် ရှိသေးတယ်လို့ မြင်ပြီး အဆိုးမြင်စိတ်ရှိသူကတော့ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ရေတစ်ဝက်ပဲ ကျန်တော့သေးတယ်လို့ မြင်သည်ဟု ဖတ်ရဖူးသည်။

ယခုလည်း ခိုင်ဆိုတာ ရေတစ်ဝက်ပဲ ကျန်တော့တယ်တွေးသော လူ့အဖွဲ့ထဲတွင် ပါဝင်နေသည်။

“ဘယ်ပြန်သွားလို့ဖြစ်မှာလဲ မေ...မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ဦး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဘာလို့”

ဆူးစကားကြောင့် မေ မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်...မိုးတွေ အုံ့လို့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်...ကောင်းကင်မှာ မိုးတွေက အုံ့လို့၊ ငါ့အပြင်မှာ ဒီထက် ကြာကြာလေးနေရင် မိုးထဲလေထဲမှာ ရွေးချယ်ဝက်ပြေးနဲ့ ဘယ်မှပြေးစရာ မရှိဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဆူးက ပြောရင်း ကိုယ့်ရဲ့ကားဆီသို့ပ စိတ်မချွတ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်ပီပီ အမြင်လှချင်တာပဲသိတော့ လုံလုံခြုံခြုံ စိမ်းစီးရမည့် Kluger ကားနက်ကြီး မယူခဲ့ဘဲ အမိုးဖွင့်ကားလှလှမယူခဲ့မိတာက ဆူးရဲ့ ခရီးသွားအတွေ့အကြုံထဲတွင် ကြီးမားသော အမှားတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တကယ်လို့ ခုချိန်မှာ အမိုးဖွင့်ကားအစား အလုံပိတ်တံတစ်ခုသာဆိုလျှင် ဆူးတို့ ပြင်ပထွက်ပြီး အကူအညီတောင်းဖို့လျှင် လိုအပ်မည်မဟုတ်။

ကားပျက်ရင် (၃)ယောက်သား ကားပေးတွင် တံခါးလေးချက်က အေးဆေးနေအတွက်ကို ထိုင်စောင့်နေလို့ရသည်။

ကားပြင်ပတွင် သူ့ဘာသာ မိုးရွာခြင်း၊ မည်းမှောင်ခြင်းသည် ကိုယ်နှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟုတောင် ထင်မိမည်မဟုတ်။

ခုတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းမှ ခိုနားရမလဲ မသိ။

မိုးတွေရွာခဲ့လျှင်ဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ကိုယ့်အမိုးဖွင့်က

ထဲလေထဲမှာ ပစ်ထားရမည့်အရေး တွေးပူကာ နောက်ဆုံး မေ့ကိုယ်တိုင်ရှိသမျှ ရင်ဖွင့်မိတော့...

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆူးရယ်...တကယ်တကယ်တမ်းကျတော့ လူထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိလို့လဲ။ ထားလိုက်တော့... မိတို့တောင် ဒီမှာ ဘုံပျောက်နေတာ၊ အဲဒါအတွက် တွေးပူနေလို့ အသပ်မဖြစ်ဘူး။ ခုက ဘယ်လိုလဲ...အိမ်ရှင်တွေကို လှမ်းခေါ်ရအောင်။ မခေါ်ရဘူးလား”

မေ့ အချက်ပြမှုက လက်ရှိကာလသို့ ရောက်ရှိသွားစေသည်။ ဆူးတို့အကြည့်က မီးလင်းနေသော အိမ်ကြီးဆီသို့ ဖြိုင်တူထွက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက နာရီကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိတော့...

ည (၇) နာရီ။

မြို့ပြရဲ့ ည (၇)နာရီဆိုတာ အလုပ်ပြန်သူတွေနှင့် လူတို့အိမ်ထဲထွက်လာသော လျှပ်စစ်မီးအလှတွေနှင့် အသက်ဝင်နေကာ ညတောင် ပျောက်နေတတ်သည်။

ယခုတော့ ည (၇)နာရီဆိုတာ သန်းခေါင်ယံအချိန်လား၊ နံနက်ထင်ရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်း အားကြီးနေသည်။

သူမတို့ (၃)ယောက်လုံး သံတံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေကြသည်။ အိမ်ရှင်ကို ခေါ်ရကောင်းမိုး၊ မခေါ်ရကောင်းမိုးနှင့်

ညှိနှိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သံတံခါးနားဆိုပေမယ့် ခြံတံခါးဝနှင့် အိမ်ကြီးသည် တော်တော်ကို လှမ်းလွန်းပါသည်။ ခြံကြီးကပဲ ကျယ်တာလား၊ အိမ်ကြီးကိုပဲ ခြံနောက်ဘက်သို့ ကပ်ဆောက်ထားသလား မသိ။ ခြံတံခါးဝနှင့် အိမ်ကြီးသည် ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် တောင် လှမ်းလျှောက်ရလောက်အောင် ဝေးပါသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုလဲ...လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ငါတို့မှာ ခုရွေးချယ်စရာ တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိတော့တာ။ ဒီအိမ်ကို အကူအညီတောင်းရုံက လွဲရင် တခြား ဘာနည်းလမ်းမှ မရှိတာ”

“နေ...နေကြပါဦး၊ ဒီအိမ်တစ်လုံးတည်းတွေလို့ ဒီအိမ်ကိုပဲ အားကိုးလိုက်တာ ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါတို့ ဟိုဘက်ဒီဘက် လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ပြီး တခြားအိမ်တွေ၊ ဆိုင်တွေ ရှာကြည့်ကြမလား”

“.....”

“မေ...နင် ငါ့ကို အဲဒီလို မကြည့်နဲ့။ ငါ ပြောချင်တာက နင့်အကြံကို ကဗျက်ယဗျက် လိုက်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်...အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကြီးက အဝေးကြီးပဲ။ ငါတို့ခေါ်တာကို ကြားပါ့မလား။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ငါ့ကို အစိုးရိမ်ပိတ်ယယ်လို့ ဆိုချင်ဆို...အိမ်ထဲမှာ မိန်းမသားတွေကော ရှိပါ့မလား။ ငါတို့ကို

ဘယ် တည်းခိုခွင့် အကူအညီပေးမယ့်သူကော ရှိပါ့မလား။ ငါတို့ လိုလိုလားလား ကူညီမယ့်သူကော”

“.....”

ခိုင်စကားကြောင့် ဆူးနှင့်မေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ နောက် မီးလင်းနေသော တိုက်ကြီး နောက်တော့ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့။

“အဟမ်း”

ဆူး အကြောင်းမဲ့ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ ဒီချိန်မှာ မေ ချက်တွေက နားဝင်ချိုစေမှာ မဟုတ်တာ သိနေသည်။

မေ့ပုံစံက ဟိုကဗျက်၊ ဒီကကာ လိုက်ပြောနေသော ခိုင်ကို အိမ်တိုလာပုံနှင့် မျက်နှာအမူအရာက ပြောင်းလဲသွားသည်မဟုတ်

။

“ဒီလိုရှိတယ် ခိုင်...ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ့တွေ့ နင် တွေးရင်တွေ့သလို စိုးရိမ်သောက ဖြစ်စရာတွေကတော့ တွေးလေ တွေးလေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာနိုင်လေပဲ။ ဒီတော့ ငါတို့ (၃) ဘက် စည်းစည်းလုံးလုံးရှိဖို့ လိုတယ်။ အပြင်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ မိန်းမလျှောက်ဖို့ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်။ နောက် အိမ်ထဲကလူတွေ အိပ်ရာမဝင်သေးခင် ငါတို့ အကူအညီရမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒီမှာ ခိုင် နင်တစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်နေ

သလား။ ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ကြောက်နေတာလဲ။ ငါတို့ (၂) ယောက်လုံးရှိတယ်။ ထစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ငါတို့ (၂)ယောက်လုံး နှင့်ရှေ့က ကာကွယ်ပေးမယ်...ဟုတ်ပြီလား။”

“ငါ ပြောချင်တာက”

“တော်ပြီနော် ဆူးမ...ငါ တာဝန်ကျေပြီ။ ငါ အိမ်ရှင်တွေကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“ခေါ်တော့”

နောက်ထပ် အတွန့်တက်ချင်နေသေးသော ခိုင်ကို လှစ်လှူကာ မေက ဆူးကို ပြော၍ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို နှုတ်ခမ်းဘေးတွင် ကပ်ကာ၍...

“အိမ်ရှင်တို့”

“.....”

“အိမ်ရှင်တို့”

ဟု အော်ခေါ်တော့သည်။ ဒီလို မအော်လိုကတော့ မဖြစ်။ ခြံနှင့် တိုက်ကြီးက လှမ်းနေတာမို့ ဒီရဲ့အော်ခေါ်သံတောင် အိမ်ထဲက လူတွေ ကြားပါ့မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အော်ပြီ။

“အိမ်ရှင်တို့...”

အခန်း (၉)

“ဦးငယ်”

“ပြော...အစိုင်း”

သူ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးနေတာကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိုက်ကြည့်နေသော အစိုင်းက ဇွန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ရင်း ခေါ်လေသည်။

သူ့ဖုန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သားတုံး ခပ်ထည့်ရင်း မော့မကြည့်ဘဲ ထူးလိုက်သည်။

အစိုင်းက ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် လူ (၆)ယောက်လောက် သာလေး စားလို့ရသည့် ဟင်းပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

“မိမိတို့က မလာတော့ဘူးလားဟင်”

“.....”

“ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ တွေ့တုန်းကတော့ မိမိက ညနေ နင်တို့ အိမ်မှာ ထမင်းလားစားမှာဆိုပြီး ဘာလို့ မလာတာလဲ”

“.....”

“သူ့အဖေတို့က မလာလို့ သူက မလာရတာလား...ဦးငယ်”

“စိုင်းနေစင်”

နာမည်အပြည့်အစုံနှင့် တစ်တစ်ခွခွ ခေါ်လိုက်သော သူ့ကို အစိုင်းက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများနှင့် မောကြည့်လေသည်။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဇွန်းရှည်က တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။

သူ့နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်ပြီဆိုလျှင် ဒေါသဒီဂရီ ဘယ်လောက်ထိ ရှိနေသလဲ အစိုင်း မသိမဟုတ်၊ သိသည်။ သို့သော် တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဘူးသော တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာနှင့် အေးစက်သော ဟန်ပန်က ကလေးတစ်ယောက်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်ရွံ့သွားစေသည်။

ခက်ထန်သော အကြည့်များနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ထမင်းပန်းကန်ဆီသို့ အကြည့် ဖျတ်ခနဲ ပို့လိုက်သည်။ ထမင်းဖြူဖြူနှင့် အဝါရောင်ကြကူသားတုံးတွေက ဝါးတားတား ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ထဲက ဇွန်းကို ပစ်ချ၍ အပေါ်ထပ် အခန်း

တစ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပုန်းလိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့...မရ။

ဦးငယ်သည် အစားအသောက် မစားသောက်ရသေးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ကောက်နေစဉ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်၍ ထမင်းဝိုင်းက ထွက်သွားခြင်းကို လုံးဝ မကြိုက်။

ကိုယ်စားနေသည့် ထမင်းဝိုင်းကို မထေမဲ့မြင်ပြုရာကျသည်။ ထမင်းဝိုင်းက လူကြီးတွေကို စော်ကားရာကျသည်ဟု ခဏခဏ ဆုံးမဖူးသဖြင့် ထိုသို့ မလုပ်ဝံ့။

ထို့ကြောင့် တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော ဇွန်းကို ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ထမင်းကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်သည် မရ။

“ဟင်း”

မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည့်ကြားမှ ထလည်း ထွက်မသွားရဲဘဲ ထမင်းစားဖို့ ကြိုးစားနေသော တူဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ပြည့်ဦးဒေါသတွေကို အားတင်းထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ဖြစ်နေသည့် ဒေါသနှင့် ကလေးဖြစ်သူ ဘာမှသက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတာမို့ ကိုယ် ဒေါသဖြစ်လည်း အပို။

သူ တကယ် ဒေါသဖြစ်နေတာက ဦးထွန်းနိုင်ကို ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကတော့ ကောင်းပြီးကောင်းရက်နှင့် ဝင်ထွက်ကာ ဒီအိမ်မှာပဲ စားသောက်၊ ဒီအိမ်က ပစ္စည်းတွေပဲ သုံးစွဲခဲ့သည့် လူ

တစ်ယောက်က ခုတော့...

အင်းပေါ့လေ ခုတော့ ဤအိမ်ကြီးသည် ရွှေထီးဆောင်းခဲ့သည့်အိမ်ကြီးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ သူ ဘယ်လာနားပါတော့မည်နည်း။

ဒါပေမဲ့ ဆင်ပိန် ကျွဲလောက်ဆိုသည့်စကားကို ဒီလူတွေ မေ့သွားခဲ့ပြီလား။ မေ့သွားခဲ့တယ်ဆိုလျှင်လည်း အမေ့ကောင်းဟု ဆိုလိုက်ချင်သည်။

မိတ်ဆွေတု၊ မိတ်ဆွေစစ် ခွဲခြားဖို့ ခက်ခဲသည်ဟု လူတွေက ပြောတတ်ကြသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိတ်ဆွေတု၊ မိတ်ဆွေစစ် ခွဲခြားဖို့အတွက် ထူးထူးခြားခြား မခက်ခဲပါ။

ပစ္စည်းဥစ္စာ အရမ်းချမ်းသာသူတစ်ယောက်၏နားတွင် မိတ်ဆွေတုတွေ အလွန်ပေါများသော်လည်း ထိုချမ်းသာသည့်လူဆင်းရဲသွားသောအခါ မိတ်ဆွေစစ် အနည်းငယ် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။ မိတ်ဆွေတုတွေ ဖယ်ကျဉ်သွားမည်။

ယခုတော့ သူတို့နံ့ဘေးက မိတ်ဆွေတုများ ဖယ်ကျဉ်သွားပြီ။ ဘာဒေါသဖြစ်စရာ၊ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိသနည်း။ ပိုလို့တောင် ဝမ်းသာရဦးမည်မလား။

သူတို့ရောက်လာမှ အစိုင်း၏ (၈)နှစ်မြောက်မွေးနေ့က ဖြစ်မြောက်သွားမှာလား။

ဝမ်းနည်းစရာ။

အဆိုးထဲက အကောင်းဘက် လှည့်တွေးကြည့်လျှင် ယခုလို ရောက်မလာခြင်းက ပို၍ကောင်းသည်။ ရောက်များရောက်လာခဲ့လျှင် သူတို့တတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှစ်သက်သော်လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နှင့် အာလ္လာပသလ္လာပ စကားတွေ ဆိုရမည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်တော့မှ တင်းကျပ်နေသော စိတ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ခုထက်ထိ ထမင်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်သေးသော ကျွန်ုပ်တို့ကို ချောမောဖို့အတွက် ပြည့်ဦးထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့”

“.....”

“အိမ်ရှင်တို့”

“ဟင်”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ကြုံနေသော ပြည့်ဦး၏ခန္ဓာကိုယ် အသင့်အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ရှင်တို့”

သေချာပြီ။

ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေသော အတွေးတို့သည် သေချာသွားသည်။

ခြံဝင်ီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆော်ခေါ်သံကို ကြားနေရ

သည်။

သူ တူဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်နေသောအသံကို အစိုင်းလည်း ကြားပုံရသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ထိုးစိုက်ထားသော ဇွန်းကို ဆွဲမနုတ်ဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်လည်ပင်းရှည်၍ အပြင်ကို ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ပြည့်ဦး ပြင်ပက ခေါ်သံတွေကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး အိမ်ခံဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

စပ်စပ်စုစုဖြင့်နေသော ခေါင်းကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်ကာ

“ထမင်းစားလေ... စားစရာရှိတာ စား၊ ထမင်းတွေ ကုန်အောင်စားရမယ်။ မကုန်ဘဲ အပေါ်ထပ် မတက်ရဘူး... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးငယ်”

“ဒါဆို စား...”

ပျော့ပျောင်းသွားသော သူ့အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ အစိုင်းက ထမင်းစားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ပြင်ပမှာ ခေါ်နေသောအသံတွေက ကြားနေရဆဲမို့ ပြည့်ဦး မျက်မှောင်ခပ်သာသာ ကျုံ့လိုက်သည်။

နောက်တော့ ထမင်းစားခန်းဘေးက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူတို့အိမ်က ရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာစာပြု၍ ဆောက်ထားသော အိမ် မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာစာဘက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ဆောက်ထား

သောအိမ်မို့ မျက်နှာစာသည် ဘေးသို့ရောက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ရပါသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ကာရံထားသော အပြာနုရောင် ခန်းစည်းစတို လက်နှင့် အသာ မ,ကြည့်လိုက်သည်။

ခြံဝနှင့်အိမ်သည် လှမ်းသောကြောင့် ရပ်နေသော လူရိပ် (၃)ရိပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မိန်းမတွေချည်းပဲလား၊ အမျိုးသားတွေ ခေါ်သေးလားဆိုတာတော့ မသိကွဲပေ။

“အိမ်ရှင်တို့...တံခါးခဏလောက် ဖွင့်ပေးပါရှင်”

“ကျွန်မတို့ အကူအညီနည်းနည်း တောင်းချင်လို့ပါ”

ပြင်ပက လူများသည်လည်းသူ့လိုက်ကာကို လှုပ်ကြည့်လိုက်တာ မြင်ပုံနှင့် အကူအညီ လှမ်းတောင်းလေသည်။

ပြည့်ဦး၏ မျက်မှောင်ကုတ်ခြင်းက ပြေလျော့သွားခြင်းမရှိဘဲ ခန်းစည်းစကို ကိုင်ထားသောလက်အား ဖယ်ချလိုက်သည်။

နောက် ထမင်းပိုင်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အစိုင်းက ထမင်းပလုတ်ပလောင်း စားနေရင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။

အိမ်ပြင်ဘက်ဆီမှာတော့ ခေါ်သံတွေ ကြားနေရဆဲ။ ပြည့်ဦး နန်းနှင့်ခရီးကို ကောက်ကိုင်ကာ ထမင်းဆက်စားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

လူတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မနေချင်သူမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတွေကော ဘယ်သူနှင့်မှပါ အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်၊ အဆက်အဆံလည်း မလုပ်ခဲ့ပေ။

အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေနှင့်။ ယောက်ျားနှင့်နွား မသနား
ဆိုသောစကားပုံအား မိန်းမနှင့်နွား မသနားရဟု သူကထော
ပြောင်းလိုက်ချင်ပါသည်။

“ဒိန်း”
“ဒိန်းတလိုမ့်လိုမ့်”
“အိမ်ရှင်တို့”

မိုးကြိုးပစ်သံ အကျယ်ကြီးနှင့် ခေါ်သံတို့က အရောအ
အနှောနှော ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကောင်းကင်ကြီး
မြည်သံက သံစုံတီးပိုင်းလို ဖြစ်နေသောအခါ ပြည့်ဦး ခွန်းနှင့်ခရီး
ပစ်ချကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော အင်တာကောလ်
ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟယ်... ဆူး ကြည့်စမ်း၊ ဒီလောက်ထိ ခေါ်သံကို
ကြားရက်နဲ့”

မေ့အသံက စိတ်တိုဒေါသထွက်မှုတွေကော မခံချင်စိတ်တွေ
ရောနှောနေသည်။

အိမ်ထဲမှ မိမိတို့အသံကြားအောင် အော်ခေါ်ရသည်မှာ
ညည်းချောင်းတောင် နာနေပြီ။ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပုံတော့
မရှိပါ။

အိမ်မကြီးဆီမှ လိုက်ကာဖွင့်၍ ကြည့်လာတာနဲ့ အားကြီး
အနံ့တက် ခေါ်နေဆဲတွင် တစ်ဖက်က လိုက်ကာကို ချပစ်သွားတာ
နဲ့ စိတ်မရှည်တတ်သော မေ့မှာ စွေစွေခုန်မည်ဆိုလျှင်လည်း
ခံနိုင်ရော။

ဒီလောက်ထိ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ခေါ်နေရခြင်းကို သတိတို့လည်း စိတ်ပျက်စပြုလေပြီ။

ခေါ်သံတို့သည်လည်း အားလျော့သွားကာ နောက်ဆုံး ခေါ်သံကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။

(၃)ယောက်သား သံတံခါးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကျော့မှီချလိုက်သည်။

နောက်...သံစဉ်တွေ ညည်းတွားလျက် တလျှပ်လျှပ် ဝင်သံနေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီသို့ အားငယ်ရိပ် စွန်းထင်းသံအကြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်မိကြသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဆူးက ခိုင်ထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခိုင်က ဆူးမကြည့်ဘဲ...

“ငါ ပြောသားပဲ၊ အိမ်ကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ မီးထိန်းလင်းနေပါစေ ငါတို့ကို ကူညီချင်တဲ့လူ ရှိဦးမှာလို့...ခုတော့”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားတာ”

“ဘာ”

“မေ”

ခပ်ရင့်ရင့် ထွက်ပေါ်လာသော မေ့အသံကြောင့် ကိုယ်ကြီး ခတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လူကို မာန်မဲလိုက်ပုံက သူ့က အလုပ်သမားပုံစံမို့ ခိုင် စိတ်ဆိုးသွားရသည်။

မေ့ရဲ့လေသံမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သံပါနေသလို ကိုယ်က ခင်တာ စိတ်မဆိုးရဘူးလား။ ဒေါသ မဖြစ်ရဘူးလား။ လူပဲ... စိတ်က ဘယ်လိုဆောင်ဆောင် ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဘယ်လိုကိစ္စခိုင်သည်နည်း။

“သူ ပင်ပန်းသလို ကိုယ်လည်း ပင်ပန်းသည်။ သူ နားချင်သလို ကိုယ်လည်း နားချင်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိတာ မဟုတ်လေတော့...”

“နင် အဲဒီလို တစ္ဆတ်ထိုးဆန်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ကြည့်တာတို့လို့ ငါ ကြည့်မရတာ...မေ”

“ခိုင်...တော်ပါတော့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကား အကျမကောက်ကြစမ်းပါနဲ့။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကို သည်းခံကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ အကူအညီတောင်းမရတော့လည်း ငါတို့ ဟိုဘက်ရွှေ့ကြတာပေါ့။ ဘာမှမရရင်တော့လည်း တားပေါ်က သွားစောင့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ငါတို့ (၃) ယောက်ကြီးတောင် ရှိနေတာ၊ ဘာကြောက်စရာလို့လို့လဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆက်လက်စကားမများအောင် ဆူးငင်ပျန်ဖြေပေးနေရသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဆင်မပြေ။

လူအင်အား (၃) ယောက်မို့ လူလူချင်း ကြောက်စရာမလိုလျှင်တောင် ရာသီဥတုဒဏ်၊ သဘာဝဒဏ်ကိုတော့ သူမတို့ မည်သို့ တွန်းလှန်ရမည်နည်း။

မိုးတွေကလည်း ယခု အသံစုံပေးနေပြီ။ မကြာခင် ရွာတွေ
မည်။ ရာသီဥတုကလည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ညနေခင်း
ကို ပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ စားမည်စဉ်းစားကာ လမ်းမှာ မစားခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ဝိုက်ကလည်း ပိုးမျိုး (၈၀) ဆန္ဒပြနေပြီ။

တစ်နေ့ကုန် လည်နေရစဉ်က ညောင်းမှန်းမသိ၊ ပင်ယန်းမှန်း
မသိ။ အချိန်တန်တော့ ခန္ဓာကိုယ် ဇီဝကမ္မက အချက်ပေးနေပြီ
နားချင်ပြီတဲ့။

သို့သော်ငြားလည်း ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ကဲ...လုပ်တော့ သွားရအောင်”

မေလည်း ဆူး တွေးသလို တွေးမိပုံနှင့် သံတံခါးတွေ မှီထား
သော ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ (၃)ယောက်သား ဤခြံရံ
ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

မကူညီချင်သူကိုလည်း အပြစ်တော့ မတင်ချင်ပါ။ ညကြီး
အချိန်မတော်မှ ရောက်လာသော လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်း
မသိသော သူတွေကို ဘယ်သူမှ ကူညီချင်မည်မဟုတ်။ ကိုယ်တွေ
ဆိုလျှင်လည်း ကူညီမည်မဟုတ်။

ထိုစဉ်...

မီးရောင် လက်ခဲဖြစ်သွားတာမို့ ခိုင့်အကြည့်က ကျော့နောက်
ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ပြီးတော့...

“ဆူး...မေ ဟိုမှာ ငါတို့ဆီလာတာလား မသိဘူး”

(၃)ယောက်သား ကျော့နောက်ဘက် ခြံထဲသို့ အားကိုးတကြီး
ညှို့ကြည့်လိုက်သည်။ တိုက်ဘက်ဆီမှာ မီးရောင်တလွှပ်လွှပ်နှင့်
တစ်ယောက် သူမတို့ရှိရာ ခြံပေါက်သို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် လာနေ
သည်။

ကိုယ်တို့အတွက်လာတာ ဟုတ်မဟုတ် မသိသေးသော်လည်း
အဲဒါမှာ မခွာဖြစ်တော့ပေ မီးရောင် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော
အခါမှ ဓာတ်မီးကိုင်သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှန်း ပုံဖမ်းမိ
တော့သည်။

ဓာတ်မီးပိုင်ရှင်သည် ခြံတံခါးနောက်ဘက်သို့ ရောက်သော
အခါ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မာဆတ်ဆတ်နှင့် ခပ်ဝဲဝဲလေသံကြောင့် ဆူးတို့ (၃)ယောက်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

ခိုင်သည် ကိုယ်ကို မသိမသာ နောက်သို့ဆုတ်၍ ဆူး၏
အင်္ဂါကို ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

ဆူးကပဲ ရှေ့သို့ အသာတိုး၍...

“ကျွန်မတို့ အကူအညီ နည်းနည်းတောင်းချင်လို့ပါ”

ခြံဘက်ကို ကျော့ခိုင်းထားသလို ဓာတ်မီးရောင်၏ နောက်
ဘက်တွင်ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာကို မှောင်နှင့်မည်း

မည်း ညအခါတွင် ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။

“ကျွန်မတို့”

“ဂလောက်...ဂလင်”

“ဂျောက်...ကျီ”

ဆူးက တစ်ဖက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမှ မပေးသဖြင့် ဆက်လက်ရှင်းပြဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်ချိန် အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘာမှ စကားမပြောဘဲ တံခါးသော့ ဖွင့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ပုံစံမှာ တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပုံရသည်။ ရုပ်အကွက်အင်္ကျီကို လက်ခေါက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက် ခါးအောက်ပိုင်းတွင် အညိုလိုလို၊ အနက်လိုလို ပြောင်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းမို့ အိမ်ရှင်ပုံစံမဟုတ်။

“ဝင်...”

တံခါးကို ဟကာ ဝင်ဟု မာဆတ်ဆတ် ပြောကာ ကိုယ့်ကို ဘေးသို့ ရွေ့လိုက်သည်။

ဘာမှ အမေးအမြန်းမရှိသဖြင့် မေက ဆူးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဆူးက ခါးအင်္ကျီစ တင်းသွားသောအသိကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ကျောနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာစုံကြည့်လိုက်သည်။

ခိုင်က ဆူး၏အင်္ကျီစကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လာကာ အမျိုးသမီးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း

မယ်လေး (၃) ယောက် ညကြီးအချိန်မတော် သူများခြံရှေ့တွင် နေထိုင်ပါဦး လာပြောနေခြင်းကို သဘောမကျသလိုနှင့် သူမတို့ ဆင် (ခပ်တင်းတင်း) ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“လာ...”

နောက်ဆုံး မေကပဲ ပခုံးတွေ ခပ်လျော့လျော့ ဖြစ်နေသော နှုတ်ခိုးအိတ်ကို ပြင်လွယ်ကာ ခြံထဲသို့ ခြေလှမ်း စတင်လိုက်လေသည်။

မေပြီးတော့ ဆူး...

ဆူး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် အင်္ကျီစက တင်းကာ ရှေ့ဆက် ခါးမရတော့သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်သည်။ ခိုင်က ခြေမလှမ်းဘဲ အင်္ကျီကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမို့...

“လာလေ”

“ငါ”

“ခိုင် နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မိုးတွေညိုနေပြီ။ ဒုက္ခပဲ... ခြံထဲမရောက်ခင် မိုးမိတော့မှာပဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ စား

နောက်၊ သွားအနောက်၊ သေ သူများအရင်”

“မေ”

ဘေးတွင် သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းမို့ ဆူး မေကိုကြည့် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ မေက ပြောလက်စ စကားကို ခနဲ ရုပ်ပစ်ကာ ခြံထဲ ဟိုဟိုဒီဒီသို့ ကြည့်လေသည်။

ဆူး ခိုင်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ
“ဟင်...”

ရေခဲတုံးမျှ အေးစက်သော လက်၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ဆူး
တောင် လန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျောထဲတွင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သွား
ကာ ခိုင် ဒီလောက်ထိ ကြောက်ရွံ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“လက်တွေ အေးစက်နေတာပဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...လာ”

ခိုင်သည် ဆူး ဆွဲခေါ်သည့် အသံခပ်တောင့်တောင့် လိုက်စေ
လာသည်။ လိုက်ပါလာသော်ငြား ခိုင်အကြည့်က ဆူးထဲတွင် မရှိ
ဘေးတွင် ကပ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို ခပ်တည်တည်ကြီး
စိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခိုင်၏ခြေလှမ်းများ ခြံအဝ သံတံခါးကို ကျော်မိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်...

“ဆူး...ဟူး...ဟူး”
“အူ...ဟူး”
“ဟင်”

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံကြီးကြောင့် ဆူးတို့
တတွေ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားကြလေသည်။

အခန်း (၁၁)

“ကိုပြည့်...ပါလာပါပြီ”

ဝီမီး၏အသံကြောင့် ပြည့်ဦး ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲ
ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ပြီး တံခါးဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝီမီးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး (၃) ယောက် ပါလာသော်လည်း
ဆိုအမျိုးသမီး(၃) ယောက်ဆီ အကြည့်မရောက်ခင် ထိုင်ရာမှ
ထကာ...

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အစိုင်း ရှိတယ် ဝီမီး၊ သွားလိုက်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဝီမီးသည် သူ့ရှေ့မှထွက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
လေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဝီမီး ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို ပြည့်ဦး လိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်တော့ မိမိ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့သို့ မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်သည်။

ပထမဆုံး အကြည့်ရောက်မိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တကယ်တမ်းကျတော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုတာထက် မိန်းကလေးတွေဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ထိုမိန်းကလေး (၃)ယောက်သည် အမျိုးသမီးတွေဟု ပြောရလောက်အောင်လည်း မကြီးရင့်ကြသေးပါ။

သေချာကြည့်လျှင် သူနှင့်ရွယ်တူ (သို့မဟုတ်) သူထက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် အနည်းဆုံး ငယ်နိုင်သည်။

ပထမဆုံးမြင်ရသည့် ကောင်မလေးက စတက်ဆပ်ပင်ကေနှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ပြောင်သလင်းခါကာ မျက်နှာထားက ဂျစ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော မိုက်တိမိုက်ကန်းဟန်နှင့် သူ့ကို ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တီရုပ်အဖြူကို အထဲတွင် ခံဝတ်ကာ အပြင်မှာ ဂျင်းဂျက်ကတ် ခါးတိုလက်ရှည်ကို သရိုးကွာထား ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ဝတ်ထားသော အဝတ်ပုံစံကြောင့် လူက ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ငယ်နဟန်မည့်ပုံစံ။

နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ အရင်ဆုံး သတိထားမိလိုက်သည်က မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း အရပ်အမောင်းရှိသော မိန်းကလေးဆိုသို့တော့ ခပ်ကြာကြာ အကဲခတ်မိပါသည်။

မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရခဲလှသော အရပ်အမောင်းကို ရရှိသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမို့ တစ်ချက်တော့ ချီးကျူးမိပါသည်။

ဗိုလ်ဆန်ဆန်မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်သော ရွှေဆိုရောင် ခြင်းကြီးကောက်ဆံ့ရွယ်တို့သည် သူမ၏အလှကို အားဖြည့်ထားသည်။ သူမသည်လည်း ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပီပီ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နောက်တစ်ယောက်...

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သူမတို့၏ သုံးဦးထဲတွင် အတိတ်တာသာကွဲထွက်နေသည့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ဟန်ပန်၊ အေးဒိုရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ဆံ့ရွယ်တွေကို ဖားလျားချထားခြင်းမို့ ဟာဆန်ဆန် နွဲ့နွဲ့ကလေး လှနေပါသည်။

တစ်နည်းဆိုသော်...သူယောင်မယ်အလား။

“အဟမ်း...ဟမ်း”

“ဟင်...ကြော်”

မေက ဒီလောက်ထိ (၃)ယောက်စလုံးကို အသေးစိတ် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်ရှုနေခြင်းကို စိတ်မရှည်စွာ ချောင်းဟန်သံ သေးလိုက်သည်။

ခေါတောငါးရာအားနှင့် ကြည့်နေတာ မဟုတ်သော်လည်း ချည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စူးစူးစိုက်စိုက်

ကြည့်သောအကြည့်ကိုတော့ မေ မုန်းတီးပါသည်။

နီင်င်ကြီးသား ပီသသော လူတစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး မကြည့်သင့်ဟု မေကတော့ မုတ်ယူထားသည်။

မေ၏ ချောင်းဟန်သံကြားမှ သူက အသိဝင်ကာ တည်တည်တင်းတင်းဖြစ်နေသော မျက်နှာကို အနည်းငယ် မဆိုစလောက် လျှော့ကာ ထိုင်ခုံဆီသို့ အကြည့်ပို့ကာ...

“ထိုင်ကြပါဦး”

“ဦးငယ်”

“အစိုင်း...မင်း အပေါ်ထပ် မတက်သေးဘူးလားကွ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အစိုင်းကြောင့် ပြည့်ဦး၏ မြေလှမ်းများ အစိုင်းအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ အစိုင်း၏ကိုယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်စဉ် ကောင်မလေး (၃)ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ အစိုင်းကလေး ခပ်လှလှ မိန်းကလေး (၃)ယောက်ကို သူ့ရင်ဘတ်အား ကွယ်၍ကြည့်လေသည်။

“ဟို...ဒီမှာရှင့်”

ခေါ်သံကြောင့် ပြည့်ဦး လှည့်ကြည့်တော့ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မိန်းကလေး၏ ခေါ်သံဖြစ်ကာ...

“ကျွန်...ကျွန်မတို့ ပြောရမှာလည်း အားနာပါတယ်။ ဟိုလေ စားစရာလေး ဘာလေးများ မရှိဘူးလားဟင်”

သူမက မျက်နှာနီနီနှင့် မဝံ့မရဲ ပြောတော့ ကျန်သော မိန်းကလေး (၂)ယောက်ကိုပါ ပြည့်ဦး ခပ်လှမ်းလှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့...

အစိုင်းကို အောက်သို့ချခဲ့ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပီမီးသည် စောစောတုန်းက သူတို့ တူဝရီ (၂)ယောက် စားသောက်ခဲ့သည်များကို ရှင်းလင်းဆေးကြောနေသည်။

“ပီမီး...ဧည့်သည်တွေအတွက် စားစရာတွေ ပြင်ပေးပါဦး”

“ကိုပြည့်”

“ဗျာ”

“အစားအသောက် ပြင်ဆင်ပေးရတာ ပီမီးအတွက် အရေးကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပုံစံက...”

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူနေခဲ့ကြခြင်းမို့ ပီမီးဘာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေသလဲ။ ပြည့်ဦး သိပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်

“ပီမီး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကြည့်ရတာ လူကောင်းသူကောင်းရုပ်တွေပါ။ ပြင်ပြီးရင် ပီမီး ပြန်လို့ရပြီနော်။ ညနက်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အားနာပါတယ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေလည်း ရွာနေတော့ အရမ်းအကြောင်းရှိမှ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါမယ်”

ပြန်လိုက်တော့ဆိုသည်သဘောနှင့် ပြောနေတာမို့ ဒေါ်နန်းမှ ဘစ်ယောက် ဘာမှ ဆက်မပြောဝံ့တော့ပေ။ စောစောတုန်းက မြင်ခဲ့

ရသော မိန်းမလှ သုံးသီးကြောင့် ဒေါ်နန်းမူ စိုးရိမ်စိတ်တွေ များစွာ
သော်လည်း ကိုယ်က အလုပ်သမားမို့ ဒီထက် ထူး၍ ဘာမှမပြောနိုင်
ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်တွင် ဦးထွန်းနိုင်တို့အစား ဝင်ရောက်
လာသော ဧည့်သည် (၃) ဦးအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

နောက်တော့ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချကာ မီးဖိုဆောင်၏နံရံတွင်
ချိတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဦးထုပ်ထုပ်
ခေါင်းပေါ် ဆွဲဆောင်း၍ စစ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

မီးဖိုဆောင်လှေကား အဆင်းတွင် တံခါးကို အပြင်ဘက်
ဆွဲခွေ၍ မိုးရေထဲ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် အေးစိမ့်ခြင်းကို ဆီးကြိုခံ
သည်။

အခန်း (၁၂)

“စိုင်းနေစင်”

ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါ်သံကြောင့် ဆူးရဲ့ကိုယ်
တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်သာ တုန်သွားသည်မဟုတ်။ ဆူးဘေးတွင် ကပ်ကပ်
သပ်သပ် ထိုင်နေသော ကလေးငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးပါ တုန်သွား
မည်။

ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်ရှိနေသော ဆူးတို့ (၃)ယောက်၏
အကြည့်မှာ ခေါ်သံထွက်ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တင်းမာသောမျက်နှာနှင့် လျှောက်လာသော အမျိုးသား
ကြောင့် ဆူးဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေသော ကလေးငယ်သည် ခုံပေါ်
မှာ လျှင်မြန်စွာ ဆင်းလေသည်။

တည်တင်းလှသော မျက်နှာပေးကြောင့် ဆူးတို့ (၃)ယောက် စလုံး၏မျက်နှာမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

သူက ဆူးတို့ကိုမကြည့်ဘဲ ကလေးငယ်ကို ခပ်တည်တည် ကြည့်ပြီး...

“လာခဲ...ဒီချိန် မင်း အိပ်ချိန်ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး ဦးငယ်”

“လာ...မင်းကို အပေါ်ထပ် လိုက်ပို့မယ်။ ဒီမယ်...အမျိုးသမီးတို့...ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် စားသောက်စရာတွေ ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ သုံးဆောင်လို့ရပါပြီ...လာခဲ”

လာခဲဟုခေါ်တာက ဆူးတို့ကို မဟုတ်ပါ။ ဆူးတို့ ဟော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခြင်းမို့...

“အချိုးကိုက အိမ်ကြီးရှင်အချိုးနဲ့”

“အိမ်ကြီးရှင်ပဲဟာ...အိမ်ကြီးရှင်အချိုးဖြစ်နေတာ ဆန်းလဲလား...နင်ကလဲ”

“ဪ...ငါတို့ကို ဘာလေးညာလေး အကျိုးအကြောင်း မမေးသင့်ဘူးလား။ ခုတော့ စားဆိုပြီး ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့တာ”

“ဪ...ခုကွဲပဲ မေမရယ်။ ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံးမရှင်ပဲ ဗိုက်ဆာတာ သေလှပါပြီဆိုတော့ ကျုပ်မှာ နောက်မတွေ့တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာမို့ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ရှင်တို့

အတွက် ထမင်းတောင်းကျွေးရတာလေ။ တကယ်ပဲ ပြောသာပြောဆိုက်ရတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာ ခရမ်းချဉ်သီးမှည့်လို နီရဲနေမယ် မသိဘူး”

ပြန်ပြောနေရင်းနှင့်တောင် ဆူး၏မျက်နှာက ထူပူနေတုန်း ခြစ်သည်။

ကိုယ်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထမင်းလေး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ကျွေးပါဟု တောင်းရသည်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ရှက်ရွံ့စရာကောင်းသနည်း။

ထိုသူက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရှိနေလျှင် တော်သေး။ ခုတော့ ကျောက်ခဲတစ်တုံးလို အေးစက်စက် မျက်နှာပေးနှင့် တည်တည်တင်းတင်းဖြစ်နေသောသူကို တောင်းစားရသည်မှာ မကျွေးလျှင် အရှက်တော်ဖြန်းဖြန်း ကွဲတော်မူလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အရပ်ထက် မဆိုစလောက် အရပ်မြင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်သည် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဆူး၏အမြင်အာရုံတွင်းသို့ ပုံရိပ်ထင်ဟပ်လာသည်။

အဖြူစွတ်စွတ် လည်ပိတ်ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို အနက်ရောင်တိုင်လင်ဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ထားသော သူပုံစံသည် ဝမ်းမိုက်ခပ်ရှပ်ရှပ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။

အသားက ဖြူသည်ဆိုတာထက် ဝါသောအဆင်း ရောနေသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့် သူ့မျက်နှာ ခပ်တည်

တည်က တည်ထားတာတောင် ခန့်ညားနေသည်။

“မှည့်တာတွေ မမှည့်တာတွေ ဘေးချိတ်၊ စကားပုံတန်းတောင် ရှိတယ်လေ။ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်တဲ့”

“အွန်...ဖြစ်ရတယ်၊ ရှင့်စကားပုံကလဲ...ဟဲ့...ခိုင်ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့တောင် မစောင့်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားတွတ်ထိုးရင်း သွားနေတာမို့ ခိုင်ထိ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်သည် သူမတို့နှစ်ဦးထက်အရင် ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်နေလေပြီ။

“မိန်းမဟန်လေး ဘာလေးလည်း ဆောင်ပါဦးဟယ်... ငယ်မရှက်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တော်ကြာ ဟိုလူ ဝင်လာလို့ ငါတို့ အစားသောင်းကျန်းနေပုံမြင်ပြီး လန့်ပြေးသွားပါဦးမယ်”

ထမင်းတွေ ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော ခိုင်ကို ဆူး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ...

တော်ကြာ...ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လ ငတ်ခဲ့သူတွေလို အစားသောင်းကျန်းနေပုံ သူ မြင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရှက်စရာကြီးလေ။

ပြီးတော့ ရွယ်တူတန်းတူ ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။ မေက ခိုင် စားသောက်နေပုံကို တအံ့တဩ ကြည့်၍-

“ခိုင်...ရှင်ဗိုက်က ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား။ အရင်တုန်းကတော့ ပိတ်တက်မှာစိုးလို့ ညစာမစားတဲ့ မိန်းမက ခုတော့ စားတာတောင် အာသာပြေရုံ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မေ...သူများ အစားစာနေတုန်း မတားစမ်းပါနဲ့။ သူနဲ့စကား ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ဘာသာသူ ထမင်း အေးအေးဆေးဆေး စားနေတာကိုပဲ ရှင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်နော်”

“ငါက စားတာကိုတားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အံ့ဩလို့ပါ ချေးရယ်။ ဒီမိန်းမ စားသောက်နေပုံက လွန်လွန်းတယ်”

ကိုက်လက်စ ကြက်သားတုံးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ မေ့ကို မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်လိုက်သော ခိုင်ကြောင့်...

“ခိုင်...စား...စား...ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီမေမ သူ အစာညွှန်လို့ စားမဝင်တိုင်း သူများတွေ လိုက်ကလီနေတာ။ မေ...ရှင်ဗိုက်မဆာတော့ရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ထိုင်ပြီး ပါးစပ်ကလေး ပိတ်နေပေးပါလား...Please”

မေက ဆူးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးသော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

ခိုင် ဗိုက်ဆာသလို ဆူးလည်း တပွဲပွဲ တပွဲပွဲနှင့် ဆာနေတာမို့ ခွန်းနှင့်ခရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထမင်းကို အရင်ဦးဆုံး ခပ်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဟင်းတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်းတွေ ပြင်ဆင်ထားပုံက သူမတို့တတွေအတွက် ကမ်းကတန်း ပြင်ဆင်လိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သာလွန်ပြည့်စုံနေသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် စားပွဲသောက်ပွဲ တစ်ခုခုအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သုံးထားသည့် ကြွေပန်းကန်တွေကလည်း သာမန် နေ့စဉ် စားသောက်စဉ်မှာ သုံးတဲ့ ပန်းကန်မျိုး မဟုတ်။

ဘဲဥပုံ ပန်းကန်တွေ၊ ပန်းပွင့်ပုံ ပန်းကန်တွေ၊ အနားစောင်ခပ်လျှောလျှောဖြစ်နေသော ပန်းကန်တွေ စသဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုး ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းများကလည်း ကြက်ပေါင်တွေကို ကြွပ်ကြွပ်ကလေး ကြော်ထားတာတွေကော၊ ကြက်သားတုံးထေးတွေကို ကြွပ်ကြွပ်ကလေး ကြော်ထားတာကော ပုံစံ (၂) မျိုးတို့ဆော့ တစ်ပန်းကန်ဆီ ချထားတာမို့ အသားခြောက်တွေ တို့စားနဲ့ ဖြစ်မည်။

ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ထည့်ပေးထားသော ထမင်းတွေက ကြောင်စာလို နည်းနည်းလေး။ ဟင်းခွက်တွေက အလှူပယ်နဲ့ ထမင်းထက် ဟင်းအဓိက စားရမည့်ဟန်။

ငါးပေါင်းဟင်း၊ အသားတွေ၊ အရွက်တွေနှင့် ရောနှောပြုတ်ထားသည့် ဟင်းချို၊ မုန်လာဥနီနီကို အမျှင်လေးတွေခြစ်ကာ ပဲကြာဆန်နှင့် သုပ်ထားသည့်အသုပ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဘာမှန်မသိသည့် အနှစ်ရောထောင်းထားသည့် အထောင်း။ နောက် ဆီတွေ

အများကြီးနှင့် ဝက်သားချက်။ ဟိုဟာကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၊ ဒီဟာကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသော ဆူးမှာ နောက်ဆုံး အသုပ်ကို ကော်ခပ်စားလိုက်သည်။

“ဘုရား...ဘုရား”

“ဘာလဲ”

“မယ်ခိုင်...ရှင် လူမှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာလဲ...ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်စားတာ၊ မနာလိုရင် ခိုင်လည်း စားပါလား...ကောင်မစုတ်”

အစားအသောက် ပလုတ်ပလောင်းဖြစ်နေသော လေသံနှင့် ခိုင်က မေကို လှမ်းပြောသည်။ မေ ဘုရားတမည်ဆိုလျှင်လည်း အရောပင်။

ခိုင်ပုံစံက ဆာလို့စားသည့်အဆင့်ထက်ကို ကျော်နေပြီ။

ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေက အရာမယွင်းဘဲ ကြက်ပေါင် ပန်းကန်ကတော့ ပြောင်သလင်းခါနေပြီ။

ထမင်းပန်းကန်ဘေးတွင်လည်း အရိုးတွေက စုပုံနေသည်။ အစားအသောက်ဆို လှလှပပ ဟန်နှင့်ပန်နှင့်စားတတ်သော ခိုင်၊ တိုက်တက်မှာဆိုးလို့၊ ဝမှာဆိုးလို့ဆိုကာ ဝက်သားဆို ဝေးဝေးက နှောင်ခဲ့သော ခိုင်...ဝက်သားပန်းကန်သို့ လက်လှမ်းလိုက်သော ခေါ် ဆူး လှမ်းနေသော ခိုင်လက်တစ်ဖက် လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းတစ်စုံတစ်ရာ အဆီတွေ ပေပွနေသော ခိုင်ကို...

“တန်ဆေး လွန်ဘေးဖြစ်နေပြီ ခိုင်... မစားနဲ့တော့၊ နှင့်ပုံလည်း နှင့် ကြည့်ဦး။ ပါးစပ်မှာလည်း ဆီတွေ ပေပွလို့၊ သုတ်လိုက်ဦး”

“ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်စားတာ ဘယ်သူ့ကို သောက်ဂရုစိုက်ရမှာလဲ... ကောင်မ... ငါ စားတာကို မနာလိုလို့ လာတားတာလား”

“ဟဲ့... ခိုင်... နှင့် ရိုင်းလှချည်လား၊ ဆူးက နှင့် စားနေတာကို မနာလိုစရာ ရှိလို့လား။ နှင့် စားနေပုံလည်း ကြည့်ဦး။ ဆူးပြောသလိုပဲ အိမ်ရှင်ဝင်လာရင် ရှက်စရာကြီး”

“ရှက်ရင် နှင့် လာသိမ်းလေ”

ခိုင်က မေ့တို ဘုဆတ်ဆတ် ပြောကာ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘေလ်စင်မှာ လက်နှင့်ပါးစပ်သွားဆေးကာ သစ်ရှူးနှင့် လက်တွေ၊ ပါးစပ်တွေ သုတ်၍ အိမ်သို့ ခပ်ကော့ကော့ ထွက်သွားလေသည်။

“မေ”

“ခိုင်က ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ ဆူး... နှင့် မြင်တယ်နော်၊ သူ ငါ့ကို ပြောတာတွေ”

“အေးပါ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ မြင်ပါတယ်။ ပါးစပ်နားမလည်ဘူး။ ခိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူ မလာချင်ဘဲနဲ့ ငါတို့

ခွတ်ခေါ်လို့လား”

“မလာချင်လို့သာပဲ... စားလိုက်တာလည်း မနည်းမနော”

“အေးပါဟယ်... လာ... လာ... ငါ့ကို ကူသိမ်းပေးဦး။ ဒုက္ခ... ကြက်သားတုံးတွေ အများကြီး၊ တစ်တုံးမှ မကျန်တော့ဘူး။ ကံကျ အိမ်ရှင်တွေ လာကြည့်လို့ မတွေ့ရင် ငါတို့ကို ပြောတော့မယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ... နှင့် မမြင်ဘူးလား၊ ခိုင် စားသောက်ပုံက ကြက်သားကို တစ်ခါမှ မစားဖူးသလိုနဲ့ မြန်မြန်ယှက်ယှက်၊ နှင့်ကုန်များဖြင့် KFC ကြက်ကင်ဆိုင်က ကြက်ကင်တောင် တစ်တုံးအောင် မစားတဲ့ မိန်းမက ဒီက ကြက်ကြော်က ဘာတွေများများကောင်းနေလို့လဲ။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ဝှတိုက်ပြီးပြောနေတာကြည့်မရတော့ဘူး။”

“အေးပါဟယ်... သည်းခံလိုက်ပါ မေရယ်၊ ခိုင် ဘယ်တုန်း ဒီလို ပြောဖူးလို့လဲ။ သူ တကယ်စိတ်မကြည်လို့နေမှာပေါ့”

မေက ဆူးနှင့်အတူ ထမင်းဝိုင်းကူသိမ်းပေးရင်း တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။ ဆူးမှာ မေ ကျေနပ်အောင်သာ ပြောသိမ့်ပေးနေရသည်။

ခိုင် ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားသလဲ စဉ်းစားမရ။

အခန်း (၁၃)

ဆူးတို့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ခိုင်က အိမ်ရှင် အမျိုးသားနှင့် စကားပြောနေခြင်းမို့ ဆူးနှင့်မေက နှစ်ယောက်တို့ ထိုင်ခုံတွင် အလိုက်တသိ ထိုင်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ ပင်ပန်းတာကော အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေ တခန်း ခုန်း တခိုင်းခိုင်း ရွာနေတာနှင့်ဆိုတော့ လူက အိပ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီး

ဧည့်သည်ဆိုတော့လည်း အိမ်ရှင်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့် ရသေးသည်မဟုတ်လား။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခိုင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ။ သူက နင်းဆီဆူး၊ သူက အင်ကြင်းမေတဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”
“ဆူးတို့...ဒီအစ်ကိုနာမည်က ပြည့်ဦးတဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

လူကြောက်တတ်သော ခိုင်က လူကြီးလုပ်ကာ ဆူးတို့ကို နှင့် အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့် ဆူးနှင့်မေက ရယ်ချင် မိတ်ကို ထိန်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကလေးလေးကိုတော့ သိပ်ခဲ့ပြီးပုံရ၏။

“ဟိုလေ...အခုလို တည်းခိုခွင့်ပေးတာကော ထမင်းကျွေး တာကောအတွက် ဆူးတို့ တကယ် အတိုင်းမသိ ကျွေးခူးလည်း ဘယ်တယ်”

“ရပါတယ်”

“ဆူး...နှင့်ရဲ့ကားကတော့ ဒီမိုး ဒီလေ့နဲ့ဆိုရင် သွားလောက် ပြီ”

မေက ဆူးရဲ့နားသို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။ သူက မေကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး ဆူးဘက်သို့...

“ကား...ဟုတ်လား၊ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကားကလေ...ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး...ကိုပြည့်ဦးရယ်။ ဆူးတို့သုံးယောက်လုံးကလေ ကားကို မောင်းသာမောင်းတတ်တာ၊ ပြင်တော့မပြင်တတ်ကြဘူး။ စက်နှိုးလို့ မရတော့တာပဲ သိတယ်”

“ဪ”

“ဖြစ်ချင်တော့ ကားက အစိုးဖွင့်ကားဆိုတော့ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေနဲ့ ထိုင်ခုံတွေတော့ ရေတွေ နှင့်နေလောက်ပြီ”

“မိုးမရွာခင်ကဆိုရင်တော့ ဦးအိုက်ဆာကို ကြည့်ပေးခိုင်းလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...မိုးကလည်း ညနေကတော့ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး တိမ်ကင်းစင်ပြီး ပြာတောက်နေတော့ ရွာမယ်လို့တောင် မထင်ဘူးလေ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးက တစ်ဆင့် အပြင်သို့ သေချာကြည့်သည်။

မိုးက ကောင်းလွန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကြိုးပစ်သံတွေ ကြားရသလို မိုးရေသံကလည်း ဟူးဟူးရားရား ဖြည်နေသည်။

“ကားအတွက်ကတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ပျောက်စရာမရှိပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မနက်မိုးစဲရင် ဦးအိုက်ဆာကို ကြည့်ခိုင်းပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”
တကယ် ကျေးဇူးတင်သွားခြင်းရယ်ပါ။

ကိုယ်တွေ့ရုံကား စောစောလေး ပျက်လျှင်တောင် သူတို့ ပြင်ပေးလို့ မန္တလေးသို့ ရောက်နိုင်ပြီ။ ခုတော့ အချိန်မတော် ပျက်ရ သည့်ကြားထဲ မိုးကလည်း ကောင်းနေသေးတော့ ဟုတ်နေပြီ။

မေက သူ့ဖုန်းနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ခိုင်ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်က စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရသော စာအုပ်ကို

ကောက်ဖတ်နေသဖြင့် ဆူးကပဲ သူတို့ ခိုင်ခံ့စကားပြောနေရတော့ သည်။

သူက စောစောတုန်းက နေရာတွင် ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ

“အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တော့ မနေဘူး။ ဟိုး...နောက်ဘက်မှာ သပ်သပ်နေကြတာလေ။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တူလေးပေါ့”

“ဪ...ဟို...တခြားသူတွေကကော ခရီးထွက်နေကြတာ လားဟင်”

အိမ်ကြီးထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲဟု ဆိုသဖြင့် ဆူး စိတ်ပိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကျော့နောက်ဘက်က နံရံပေါ်တွင် မိသားစုပုံအကြီးကြီးကို ဘောင်ခတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုပုံထဲတွင် တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနှင့် ခန့်သားသော အမျိုး သားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ထိုင်နေပြီး နောက်ဘက်တွင် တလေးကို ချီထားသော အမျိုးသားရယ်၊ အမျိုးသမီးရယ်၊ နောက် သူ့ကိုပါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူက ဆူးကြည့်နေရာ သူ့နောက်ဘက်သို့ လည်လိမ်၍ ကြည့် သည်။

နောက်တော့ မျက်နှာပြန်လှည့်လာသည်။ ထိုမျက်နှာတွင် ဆူး ခန့်မှန်းတတ်သောစာများ ရှိနေကာ...

“မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်”

“ဟိုအခန်းက ခင်ဗျားတို့အတွက် ပြင်ထားပေးတဲ့အခန်းပဲ။ ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာ တွဲလျက်ဆိုတော့ အပြင်လည်း ထွက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ တစ်ခုခုလည်း လိုစရာအကြောင်း ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူက မပြောချင်တော့သလို စကားက လွဲတာမို့ ဆူးလည်း သူ့ရဲ့စကားကို ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ...နေဦး”

တားမြစ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူက နိုင်ဖတ်ခဲ့သည့်စာအုပ်ကို ကိုင်၍ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဆူးအမှတ်တမဲ့ဖြင့် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ချောက်ချားတဲ့ည’ ဆိုသည့်စာအုပ်အမည်ကြောင့် ခိုင်ထံသို့ ကဗျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခိုင်က သူ့လက်ထဲက စာအုပ်ဆီ အကြည့်ရောက်နေသည်။ ခိုင်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်တတ်တဲ့ သူငယ်ချင်း။ ညဘက်ဆို သူ့ရဲ့ စာအုပ်မပြောနဲ့။ သူ့အကြောင်းတောင် ပြောလို့မရ။

တစ်ခါတလေ သူ့ဘာသာသူ ဘာကိုအတွေးပေါက်ပြီး

ကြောက်သွားသည်မသိ။ ဆူးတို့၊ မေတို့ ဘေးဖျားက ခွာမဆုံး ရှိနေတတ်သည်။ ခုလည်း စာအုပ်ဖတ်ချင်စိတ်ကြောင့်သာ ထွေသည့် စာအုပ် ကောက်ဖတ်လိုက်ပုံရသည်။

ဖတ်ပြီးတော့ လန့်တထိတ်ထိတ် ရှိနေပုံက ရယ်ချင်စရာ။ ဆူး ခိုင်လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ပေးထားလိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ခိုင်၏လက်ဖျားများမှာ အေးစက်နေသည်။

“ဘာများ ပြောစရာကျန်သေးလို့လဲ ကိုပြည့်ဦး”

သူက ဆူးတို့သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာကို ဝေ့ကြည့်ကာ

“ညဘက် အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဘာသံကြားကြား အပြင်ထွက်ပါနဲ့”

“ရှင်”

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အိမ်ခြေက ပြတ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မဦးမှာလည်း လူဦးရေက နည်းတော့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ခိုင်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော် ကိုပြည့်ဦး”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဆူးတို့ ထွက်လာတော့ သူက ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်နေရစ်ခဲ့သည်။

သူ ညွှန်ပြသော အခန်းဆီသို့ ဆူးတို့ လျှောက်လာကြသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ တံခါးကို လော့ခ်ချလိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဝိုး...အခန်းက ဟိုတယ်က စပယ်ရှယ်အခန်းနဲ့တောင် မှားရတယ်။ အပြင်ဘက်ကကြည့်တော့ ရိုးရိုး RC တိုက်ပုံစံပဲ။ အထဲကတော့ အသေမိုက်”

“ငါတို့ အိပ်ချင်ပြီ”

“ဟဲ့...ခိုင် ခြေလက်မျက်နှာ မသင်တော့ဘူးလား”

“မသစ်တော့ဘူး”

ခိုင်က အိပ်ချင်မှူးတူးလေသံနှင့် ပြောပြီး ဖြူလှလှ အိပ်စေပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ဝုန်းခနဲ လှဲချပစ်လိုက်သည်။

ဆူးက ခိုင်ကို ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူးဆိုသည့်ဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်ချင်မည်ပေါ့၊ အစားအသောက်တွေ စားကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်တာ သွေးမလေးခံနိုင်ရိုးလား။

“နင်ကော”

“ဘာလဲ”

“ခြေလက် မဆေးသေးဘူးလား”

“ဆေးမှာ...ခဏ reply ပြန်ဦးမယ်”

“ဖြစ်ရတယ်နော်...ရှင်က”

Laptop တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကျန်ခဲ့သော မေတို့ စောင်းဖွဖွထိုးပြီး ဆူး ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ခြေလက်မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာချိန်...

“ဟာ”

တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းသွားသဖြင့်...

“မေ”

“မီးပျက်သွားတာလား...မီးပိတ်လိုက်တာလား”

“ပိတ်စရာလား...ခုထိ ထိုင်ရာက မထရသေးဘူး။ မီးပျက်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့။ နင် သိတယ်မလား။ မိုးအရမ်းရွာပြီဆို မီးပျက်တာပေါ့”

“အဲဒါ ရန်ကုန်မှာပါဟယ်”

“မီးပျက်တာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ခွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံလုံး အတူတူပဲ။ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

မေ့ Laptop ကလာသည့် အလင်းရောင်အားနှင့် ခုတင်ဆီသို့ ခြေတဝါးတဝါး လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် Laptop ပြန်ထွက်နေသည့် အပြာရောင်အလင်းရောင်မှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မိတ်ဆိတ်နေသည်။

မေ့မျက်နှာပေါ်သို့ Laptop အလင်းရောင်က ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ဆူး ခေါင်းရင်းက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ခေါင်းအုံးကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ Laptop ဆီ ကြည့်လိုက်သည်။

“အင့်...ငါက နင် အင်တာနက်သုံးနေတယ် မှတ်တာ။

လက်စသတ်တော့ ပုံတွေကြည့်နေတာကိုး**

ကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မလိုအပ်တာတွေ ဖျက်နေတာ စတိုးရစ်များပြီး စက်လေးနေလို့

မေက ဆူးကို ပြန်ဖြေရင်း မလိုအပ်သည့်ပုံများ ထပ်နေသည့် ပုံများကို delete လုပ်နေသည်။ ဆူး မေနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံတွေ လိုက်ကြည့်ရင်း...ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း မှေးမိလာသည်။

အခန်း (၁၄)

ဟာ...

ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ထဲတွင် အာရုံရောက်နေစဉ် မီးက နှုတ်ခနဲ ဖျက်သွားသဖြင့် ပြည့်ဦး မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။ တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်သွားကာ ဘာဆိုတာမှ မမြင်ရတော့။ နောက် အမှောင်ထဲတွင် မျက်စိကျင့်သားရသွားသောအခါ အရာဝတ္ထုတွေကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်လာရသည်။

စဉ်သည်တွေဆီ အတွေးရောက်သွားတော့ လူက မတ်တတ် ငြိမ်ငြိမ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူမတို့အခန်းနှင့် မနီးမဝေးသို့ အောက်လားခဲ့သည်။

မီးပြတ်လျှင် အကူအညီထွက်တောင်းလျှင် ကူညီ၍ရအောင် ဖြစ်သည်။ အခန်းဆီမှ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမှ မကြားရသောအခါ အခန်းကိုယ်တည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြုံးမိပြန်သည်။

ခရီးယန်းနေသည့် သူမတို့တတွေက အိပ်လို့တောင် ပျော်နေ
ပျော်နေတော့မည်။

နောက်...တစ်ခု

ဟုတ်တယ်...နောက် ပြောစရာတစ်ခု ရှိသည်။ ယခု
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မပြုံးဖြစ်တာ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ရလျှင် တစ်နှစ်
နီးပါး ရှိတော့မည်။ ယခု ပြုံးမိခြင်းသည် ပထမဆုံးပင်။

“ဟင်”

ဧည့်သည်တွေအတွက် စိတ်အေးရမှ အပေါ်ထပ်တွင် အနီ
တစ်ယောက်တည်းမို့ လက်ထဲတွင် ဖတ်လက်စာအုပ်ကို
ပါအောင် သယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်နေရာဆိုတော့ ဘယ်နေရာတွင် ဘာရှိသ
သိတာမို့ သူ အပေါ်ထပ်သို့ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ရောက်သွား
သည်။

“ကျိ”

အစိုင်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို သာသာလေး တွန်းဖွင့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုချပြီး ခုတင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်
သည်။

ဖက်လုံးလေးကို ခွ၍ အိပ်နေသော အစိုင်းသည် ဘယ်
လောက်တော်င် အအိပ်ကြမ်းသလဲ မသိ။ ခုတင်ပေါ်တွင် ကန်ထဲ
ဖြတ် ဖြစ်နေသည်။

“အင့်”

“ကျွတ်...ကျွတ်”

ခုတင်ပေါ်တွင် အတည့်ဖြစ်အောင် အသာလေး ပွေ့ရွေ့တော့
လေးက နိုးတော့မလို ဖြစ်သွားတာမို့ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် သိပ်ရ
နေသည်။

ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး နိုးလာမလာ စောင့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။
နီးတာ သေချာမှ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ သူ့အခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။
သူ့အခန်းထဲသို့ မရောက်ခင် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသော
တံထားသည့် အခန်းခံသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ရေခဲပြင်လို အေးစက်မာကျောသွားကာ
တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

မတွေးချင်၊ မစဉ်းစားချင်။

ဘာကိုမှ မတွေးချင်၊ မစဉ်းစားချင်ရလောက်အောင် သူ
နှိုးကျပ်နေရသည်။

သူသည်လည်း သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ပေပဲ။ ပျော်ချင်
သည်။ သွားလာလည်ပတ်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ဝါသနာ
မိရုံ၊ ကိုယ် တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ရင်း လုပ်ငန်းခွင်မှ ခေတ္တ ရှောင်
တိမ်းလိုသည်။

ဝါသနာ...

ဒီဝါသနာကြောင့်ပင် သူ ဒီအိမ်မှာ အများနှင့်တစ်ယောက်

ဖြစ်ရသည်အကြောင်း။

ဟုတ်တယ်...

မိသားစုဝင်အားလုံးနှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရသည် အဓိက အကြောင်းရင်းသည် သူ၏ဝါသနာကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ဝါသနာသည်ကား အဘယ်နည်း။

“အလကား...အရေမရ အဖတ်မရ မင်း လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကို ငါ လုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...ပြည့်ဦး”

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဝါသနာကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ အနုပညာဆိုတာ လက်တွေ့မှာ အရေမရ အဖတ်မရဘူးလို့ ဖေဖေထင်နေကြတာ။ တကယ်တမ်း ဒီအနုပညာရှင်တွေရှိလို့ လောကကြီးက ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တိုးတက်နေတာ”

“ဘာကွ...မင်း အလုပ်မဟုတ်တဲ့ စကားပြောနဲ့။ ရှေ့နေပီပီ စကားတတ်တိုင်း မဟုတ်မဟပ် အကိုးအကားတွေ ငါ့ထံ လာတင်ပြမနေနဲ့ ပြည့်ဦး။ မင်းက အစိုးရရှေ့နေ မဟုတ်သလို ငါကလည်း တရားခံဘက်က ရှေ့နေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ...”

ပြည့်ဦး ဖခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မောလက်မောနှင့် ကြည့်မိနေသည်။ ရှေ့နေဖြစ်သော ကိုယ့်ထက် စကားတတ်သော ဖခင်ထံသို့ သူ နိုင်အောင် မည်သို့မျှ မပြောနိုင်။

ဒါကို ဖခင်ဖြစ်သူက မင်း ရှေ့နေပီပီ စကားတတ်တိုင်း

သူက မပြောနဲ့ဆိုတော့ သူ့အဖြစ်က ငိုအားထက် ရယ်အားသန့်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးဘူးနော် ဖေဖေ၊ ခုက စကားတတ်တိုင်း ပြောနေတာက ဖေဖေ၊ ဒီမှာ ဖေဖေ...ကျွန်တော် စကားတော့ ဝါသနာပါတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဝါသနာကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။”

“ဘာလို့ မထိခိုက်ရမှာလဲ။ မင်း အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ အကြောင်းပြဦးမယ်။ တကယ်တမ်း မင်း စဉ်းစားစဉ်းစားတတ်ရင် စားပေါ် လက်တင်ပြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ငါ လုပ်တာတွေ မှန်ကော့မှန်ရဲ့လားဆိုတာ၊ ဘယ်နှယ်...မိဘအလုပ် တူတာတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မကူတဲ့လူက ပြောလိုက်ရင် အနုပညာမာန...အနုပညာမာနနဲ့”

“ဖေဖေ...ဖေဖေရယ်...တော်ပါတော့နော်။ ကိုယ့်မိသားစု အရေးပဲ ဒီလောက်ထိ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ အင်လေးကို သမီး ပြောပြပေးပါ့မယ်”

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော မမနန်းမွေတေမာင်က ဖေဖေအား အပြေးအလွှားတားသည်။

ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုတင်ကိုကလည်း သားဖြစ်သူ စိုင်းနေဇင်ထံသို့ ပွေ့ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ အဖေ...ကိုပြည့်က ငယ်ပါသေးတယ်။ အောက်တော့ ဘယ်ဟာက လုပ်သင့်သလဲ၊ ဘယ်ဟာက မလုပ်သင့်

ဘူးလဲ။ သူ တွေးတတ်မှာပါ။ ခုလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလုပ်
တွဲလုပ်နေတာပဲလေ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တတ်သွား
ပေါ့”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တတ်သွားမယ်...ဟုတ်လား... တင်ကို
မင်း...မင်းယောက်ဖဘက်က နေရာတကာ လိုက်မကာချင်နဲ့
မင်းနဲ့ အလုပ်အတူသွားတာပဲ မြင်တယ်။ အလုပ်မှာ မင်း
တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူနေရတယ်ဆိုတာ ငါ မသိလို့လား”

“ဪ...ဒါကတော့ဗျာ...အဖေ လာတဲ့အခိုက်နဲ့ ကိုဖြူ
ထွက်တဲ့အချိန် ကြုံကြိုက်သွားလို့ပါ”

မမ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်ရင်း ယောက်ဖဖြစ်သူနှင့် ဖခင်
အချီအချပြောနေသော စကားများကို ကြားရသည်။

အိမ်ပြင်သို့ရောက်မှ မမက သူ့ကို မျက်စောင်း ခပ်ဖွေ
ထိုးရင်း...

“မောင်လေးကလည်း မောင်လေးပဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
လုပ်ခွင့်ရပြီပဲ။ ဖေဖေ ဆူဆူပြောပြော ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေပါလား
ဘာလို့ အဖေ ဒေါသဖြစ်အောင် ပြန်ပြောနေရတာလဲ။ ဟိုက စိတ်
တာတောင် နည်းသေး”

ဟု ဆူလေသည်။

မမသည် အစ်မကြီး အမိအရာ ပီသစွာ သူ့ဘက်တွင် အချီ
ပြည့် ရှိသည်။ အဖေ ရိုက်မည့်ဘေး၊ အမေဆူမည့်ဘေးက

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆွဲထုတ်တတ်သဖြင့် သူက အနည်းငယ် ဆိုးချင်သည့်
အထဲတွင်ပါသည်။

မမ အိမ်ထောင်ကျသွားပေမယ့်လည်း သူ့အတွက် ကျွင်းကျပ်
သောအခြေအနေ ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့ပါ။

ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုတင်ကိုသည် မမနှင့် လက်ထပ်ခင်
ကတည်းက သူ့ကို အလိုလိုက်သော အစ်ကိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ တခြားသောလူတွေလို မိဘနှင့်သားသမီးကြား
အင်မနှင့်မောင်လေးကြားတွင် မတည့်အောင် သွေးထိုးသည့်လူထဲ
တွင် ကိုတင်ကို မပါချေ။

သူ့ဝါသနာဖြစ်သော စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်ကို ကိုတင်ကို
က ဦးစားပေးသည်။

ယခင်တုန်းကတော့ သူက ဝါသနာရှင်အဆင့်၊ ယခုတော့
သူက လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ရေးသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်လာသည်။

သူရေးသော ဝတ္ထုများက အချစ်ဝတ္ထု မဟုတ်။ လူငယ်ဆန်
ဆန် စွန့်စားရှာဖွေသော ဇာတ်လမ်းများ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းများမို့ စာဖတ်သူတွေကြားထဲ သူ့စာအုပ်တွေ
က တိုးဝင်ခဲ့သည်။

ခက်တာက သူ့ကို လူတွေက စာရေးဆရာဟု ဘယ်လောက်
ခိုင်မာတတ်မှတ် ဖေဖေကတော့ သူ့စာအုပ်တွေ လူတွေ

ဘယ်လောက် အားပေးသလဲ၊ မအားပေးသလဲ စိတ်မဝင်စား အဓိကက သူ စာမရေးရရေးပဲ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံက လူတချို့၏ အနုပညာသမားဆိုတာ အရှေ့ရ အဖတ်မရသမားတွေဆိုသော အမြင်ကို မည်သည့်အချိန်ကာလမှ ပြောင်းလဲတိုက်ထုတ်နိုင်မည်နည်း။

ထိုအမြင်ရှိသောကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် အနုပညာ သည် ထင်သလောက် တိုးတက်မှုမရခြင်းဟု သူက ကောက်ချက် ချလျှင် မှားလိမ့်မည်ဟု မဆိုသာပေ။

သူ့အတွေးကိုသာ ဖေဖေ သိလျှင် အိမ်ပေါ်ကသာ မောင်ဆူ လေမလား။

“ကြည့်...တွေ့လား၊ အစ်မဖြစ်သူ ဒီလောက်ထိ ပြောနေတာ တောင် မောင်လေးက ရယ်နိုင်သေးတယ်နော်”

“ဪ...မမကို ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဖေဖေ အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ”

“ဖေဖေနဲ့ အတိုက်အခံ မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကြားလား... လာ...မေမေဆီ သွားရအောင်”

“ဗျာ...ကျွန်တော်က မေမေဆီ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

မမက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဇွတ်ဆွဲနေသဖြင့် ပြည့်ဦး ယက်ကန်ယက်ကန်လိုက်ရင်း မေးလေသည်။

မမက ပါးချိုင့်တွေပေါ်အောင် ပြုံးရင်း...

“ရှေ့တစ်ပတ် စနေနေ့ အစိုင်းလေးရဲ့မွေးနေ့ဆိုတာ မင်း အနေပြီလား”

“မေ့စရာလား မမရဲ့၊ မွေးနေ့အတွက် တစ်အိမ်လုံး ဒီလောက် သပ်နေကြတာ ဘာလို့မေ့ရတာလဲ။ ခု မေမေဆီ သွားမှာက”

“မမ ဖိတ်စာရခဲ့တာ မေမေ့ကို သွားပြမလို့၊ မောင်လေး သည်း လိုက်ခဲ့”

“ဟာဗျာ”

သူ့မှာ မမ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ တန်းတန်းနှင့် ပါသွားသည်။ အမှန်တော့ ဖေဖေနဲ့ စကားများတာ အကြောင်းပြပြီး သူ့ဆိုင်ကယ် နှင့် အပြင်ထွက်သွားမှာကိုသိလို့ မမ ဆွဲခေါ်တာကို သူ သိပါသည်။

အခန်း (၁၅)

“လွန်းဝေ...မယုံလည်း ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြသင့်သလောက်ရှင်းပြပြီးပြီ”

“ဟေ့...မောင်ထွန်းနိုင် မင်း ရှင်းပြရင် ပြီးပြီလို့ ဝတ်ကျေ တုန်းကျေစကား မပြောနဲ့။ ခု ဒီကိစ္စမှာ မင်း တာဝန်ယူပါမယ်လို့ အာမခံခိုင်းပေးထားတဲ့ကိစ္စ”

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါမယ်လို့ အာမခံထားလိုက်နဲ့ ဒီကိစ္စ အားလုံးရဲ့အပြစ် ကျွန်တော့်ပေါ် ပုံချလိုက်တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား ဦးစိုင်းဝေယံ၊ ဘာလဲ...ခင်ဗျားတို့အပေါ် ခွေးတစ်ကောင်လို သူ့မှာ ရှိပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ရခဲတဲ့ ဆုလာဘ်က အပြစ်တွေလား... ဟုတ်လား၊ အမှိုက်တွေလား...အရှုပ်တွေလား”

“မင်း...မင်း”

ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးလှန်ပြီး မကြည့်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အော်သောအခါ ဦးစိုင်းဝေယံ ဒေါသမီးများ တဟုန်းဟုန်း ဖြစ်လာသည်။

“မင်း...မင်းကို...ငါ”

“ဖေဖေ...ဖေဖေ...ဟေ့လူ...ကိုခွန်ဆာ...ခင်ဗျား ကျုပ် အဖေကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြည့်ဦး”

“ဖေဖေ...ဖေဖေကို ဒီလူ ဘာလုပ်တာလဲ”

ပြည့်ဦး ရင်ဝကို လက်နှင့်ဖိ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခွေးစေး ဖြန့်နေသော ဖခင်ကို ဆွဲတွဲရင်း ခွန်ဆာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူ့ဒေါသနှင့်သူ လုံကျမလိုဖြစ်နေသော ဦးစိုင်းဝေယံကို ကြည့်၍ ထွန်းနိုင် လျှောင်ပြောင်ရယ်မောနေစဉ် ပြည့်ဦး ရောက်လာ သဖြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ဒါကို ပြည့်ဦး သတိမထားမိပေ။ ဖခင်ကို ထွန်းညွှတ်ရင်း နီးစပ် ရာ ခုံတစ်ခုံတွင် ထိုင်လို့ရအောင် တွဲထူပေးနေသည်။

“ဖေဖေ...ဆရာဝန်ခေါ်မှနဲ့တူတယ်”

“နေ...နေဦး...ဟေ့...ထွန်းနိုင်၊ မင်း ထွက်မသွားနဲ့ဦး၊ မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်။ မင်း မသွားရဘူး”

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်နားမှ ထွက်သွားဖို့ပြင်နေသော ထွန်းနိုင်ကို ဦးစိုင်းဝေယံ တားသည်။ ထွန်းနိုင်နှင့်ဖခင်ဖြစ်သူ

မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် အချင်းများနေသလဲ ပြည့်ဦး မသိ။

သူသိတာက ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့ပဲမို့ ထွန်းနိုင် ထွက်သွားခြင်းကို မတားဖြစ်တော့ပေ။

“ဖေဖေ...သတိထားမှပေါ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးထက် ဘာကို ပိုအရေးကြီးလို့လဲ”

ဖခင်က ထွန်းနိုင်အပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါသကို သူ့ဆီတွင် ပုံချကာ...

“မင်း...သောက်သုံးမကျတဲ့ သား၊ ငါ ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေ သလဲ...မင်း မသိဘူး။ မင်း မသိဘူးကွ”

“ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ခု ဖေဖေကျန်းမာရေးက ပိုအရေး ကြီးတယ် မဟုတ်လား...ဖေဖေ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲ၊ အေးအေး ဆေးဆေးပြောမှပေါ့။ ခုတော့ အလကားနေရင်း ရောဂါရပြီ”

ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲဆိုသည့်စကားကြောင့် ဦးစိုင်းဝေယံ ဒေါသကို မထိန်းတော့ဘဲ ပြည့်ဦးကို တစ်တစ်ခွ၍ ဆဲတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ အသက်ရှူသံတွေ မမှန်တော့တာမို့ ဖခင်ဖြစ်သူ ပြောချင်ရာ ပြောပလေ့စေဆိုသည့်ဟန်နှင့် ဂွတ်ထားကာ ယောက်ျား ဖြစ်သူကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

ခြံထဲမှာဖြစ်နေသော ကိုတင်ကိုလည်း အလုပ်တွေကို ခြံမန်နေဂျာနှင့် လွှဲခဲ့ကာ ဆရာဝန်ပင့်၍ ချက်ချင်း ပြန်လာသည်။

အိမ်တွင် မိန်းမသားတွေဖြစ်သော ခေါ်မြတ်နွယ်နှင့် သမီး

ဖြစ်သူ နန်းမွေဖောင်တို့မှာလည်း အစိုင်း၏ မွေးနေ့အတွက် လိုအပ် တာများကို သွားရောက်ဝယ်ယူနေခြင်းမို့ အိမ်တွင် ကူညီမယ့်သူ မည်သူမျှ မရှိ။

တော်သေးတာက ကိုတင်ကိုသည် ခြံထဲမှအပြန် ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်း ပင့်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယောက္ခမဖြစ်သူကို ဆရာဝန်က ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးနေစဉ် တိုတင်ကိုက...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုပြည့်”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှတော့ သေသေချာချာ ဂဏနဏ မသိဘူး။ အပေါ်ထပ်မှာ စာရေးနေတာ၊ အောက်ထပ်က အော်သံ တွေကြားလို့ ဆင်းကြည့်တော့ အဖေ့နဲ့ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ကတောက် ကဆဖြစ်နေတာ တွေ့ရတာပဲ”

“အဖေ့နဲ့ ကိုထွန်းနိုင် ကတောက်ကဆ ဖြစ်နေတယ်”

ကိုတင်ကိုက ပြည့်ဦး၏စကားကို သံယောင်ပြုရင်း မျက်ခုံး မှည့်သွားသည်။

“ဆရာ...အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲခင်ဗျာ”

စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးသွားသော ဆရာဝန်အား ပြည့်ဦး ဆေးလိုက်သည်။ ကိုတင်ကိုကလည်း ဆရာဝန်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

ဦးစိုင်းဝေယံကတော့ အိပ်မပျော်သော်လည်း ဆေးအရှိန်နှင့်

မိန်းနေသည်။

“နှလုံးသွေးဆောင်တက်တာပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ခဏခဏဖြစ်တာမျိုးတော့ မကောင်းဘူး။ နှလုံးရောဂါသမားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း စားသောက် သွားသတိ၊ လာသတိ ရှိရမယ်”

“ဗျာ...အဖေ့ဆီမှာ နှလုံးရောဂါ”

“နှလုံးရောဂါစစ်စစ်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ခဏခဏ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ခု ကျွန်တော် ဆေးလည်း ထိုးပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ငြိမ်ဆေးနဲ့ သွေးကျဆေးလည်း ပေးခဲ့နယ်။ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

မျက်စိမိုတ်၍ ငြိမ်သက်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ပြည့်ဦး ဆရာဝန်ကို အိမ်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ သူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့တော့ ဖခင် မျက်လုံးဖွင့်နေပြီ။

“တင်ကို...မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ယောက်ဖကို ပြောစရာရှိသည်ဆိုသောကြောင့် ပြည့်ဦး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဟိတီကောင်...ပြည့်ဦး...မင်း အဲဒါဘယ်သွားဦးမှာလဲ” လူကသာ အိပ်ယာထဲမှာ လှဲနေသည်။ အသံကတော့ မာတုန်း

ထန်တုန်းမို့ ပြည့်ဦး ဖခင် မမြင်အောင်ဖြူးရင်း...

“ဖေဖေပဲ ကိုတင်ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အဲဒါနဲ့ မင်းက ထွက်သွားရရောလား။ ဒီအိမ်မှာ မင်းလည်း အိမ်သားတစ်ယောက်ပဲ။ အိမ်ရဲ့အရေးအခင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆို မင်းလည်း ကူညီစဉ်းစားရမှာပဲ”

ထူးဆန်းသောစကားကို ဆိုလာသောကြောင့် ပြည့်ဦး ဖခင် ဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက လှဲနေရာမှ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကိုတင်ကိုက ဖခင်ဖြစ်သူ ထိုင်လို့က အောင် ရွှေပေးသည်။

အရင်တုန်းကဆို အိမ်ကလူတွေ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာကြံသလဲ သိရ။ ယောက်ဖဖြစ်သူကို support လုပ်ပေးရုံကလွဲ၍ အိမ်၏ အရေးအခင်းမှန်သမျှ သူ သိခွင့်ရသည်မရှိ။ သိခွင့်မရလည်း ကိစ္စ မရှိ။ ယောက်ဖဖြစ်သူသည် စာရင်းအင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သူမို့ သူ မပါလည်းရသည်။

“ထိုင်လေ...ဘာမိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး လုပ်နေတာလဲ”

ခုထက်ထိ မထိုင်သေးသော သူ့ကို ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြော ရင်း....

“ငါ ဒီရဲ့ကိစ္စကို အမျိုးသမီးတွေရဲ့ရှေ့မှာ မပြောချင်ဘူး။ တင်ကိုကတော့ ငါ သိသလောက် သိထားတယ်ဆိုတော့ ကိစ္စမရှိ ဘူး။ ဟိုကောင် ပြည့်ဦး မင်း သေချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

သူနှင့် ကိုတင်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဘေးတွင် ထိုင်ခုံနှစ်လုံး ချကာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့အတွက်ကတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ အမေတို့၊ အစ်မတို့ မသိစေချင်သော စကားသည် မည်သို့သောစကားမျိုး ဖြစ်နိုင် သနည်း။ မည်သို့သောကိစ္စရပ်မျိုး ဖြစ်နိုင်သနည်း။

“ငါမွေးတဲ့မျောက် ငါ့ပြန်ခြောက်တာလောက် စိတ်တိုစို့ ကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဟိုကောင် ခွန်ဆာ...ပစ္စည်းတွေကို အပျောက်ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီ...တင်ကို”

“ဗျာ...ဟို...သိန်း ၈၀၀ ဖိုးပစ္စည်းတွေ”

“ဟုတ်တယ်...ဆပ်ကလိုင်းချက်နဲ့ မိလို့တဲ့။ ငါ ဒီကောင် စကားကို ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး အဖေ၊ မဖြစ်ဘူး... ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ချင်းပဲ စာရင်းသွားရှင်းမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ လိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါဆို စောစောက အဖေတို့ဖြစ်နေတဲ့ အရေးအခင်းက ဒီကိစ္စလား”

ဖခင်နည်းတူ ဒေါသသံနှင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်၍ ဖြော လိုက်သော ယောက်ဖဖြစ်သူကိုပါ ပြည့်ဦး နားမလည်သလို ဖြစ် သွားသည်။

သူ သိသလောက် ယောက်ဖသည် စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်

သည်။ ဒေါသထွက်ခဲ့သည်။ ပြဿနာတိုင်းကို သွေးအေးအေးနှင့် ဖြေရှင်းတတ်သည်။ ခု ဘယ့်နှယ်။

“အဖေတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခံသင့်တယ်ထင်လို့ ခေါ်ထားရင်လည်း ကျွန်တော် နားလည်ဆောင် ရွင်းပြကြပါ”

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လို...ဖေဖေတို့က တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေ ခိုးထုတ်ကြတယ်...ဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့ အခုလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းလိမ္မော်နဲ့ကော်ဖီ ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူးလား”

သူမေးခွန်းကြောင့် ဖေဖေနှင့်ကိုတင်ကိုက အပြစ်ရှိသူတွေဖြစ်သက်နေကြသည်။

ပြည့်ဦး မယုံနိုင်။

မဖြစ်နိုင်။

ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ယမ်းကာ...

“ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တူး။ မဟုတ်ဘူးမလား... ဖေဖေကိုခွန်ဆာက ဖေဖေတို့တတွေကို တမင်ထောင်ချောက် ဆင်နေတာ မဟုတ်လား”

သူမေးခွန်းကြောင့် ဖေဖေက မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ကိုတင်ကိုကတော့ သူ့ကိုလည်း မမော့ကြည့်သလို ရှင်းပြခြင်းလည်း မပြုပေ။

“ဘာကြောင့် လုပ်ဖြစ်သွားတာလဲဆိုရင် ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်းကောင်းတာကော၊ ငွေလိမ်ခံရတာကောကြောင့် ဖေဖေတို့ဆီမှာ ငွေရေးကြေးရေး တော်တော်ကျပ်တည်းခဲ့တယ်”

“ဒါ မဖြစ်နိုင်တာ”

နှုတ်က မဟုတ်သော်လည်း စိတ်ထဲကနေ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ မဟုတ်ဘဲ ကိုခွန်ဆာက လာရှင်းပြနေသည်ဆိုလျှင် သူ ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းသတဲ့လား။

သူ ဘာကြောင့် မရိပ်မိခဲ့တာလဲ။ အိမ်မှာလုပ်နေတဲ့ ပျော်ပွဲ ခွံပွဲတွေ၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေအတွက် ထုတ်သုံးခဲ့တဲ့ ငွေ သိန်းသယ် ခွံပွဲတွေ၊ နောက် အရပ်ထဲမှာ သာရေးနာရေးအတွက် ရက်ရက်ရောရော ထည့်ဝင်ခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေ၊ လမ်းတံတား၊ ဘုရားကျောင်းကန်အတွက် ကမကထ ပြုလုပ်သည့် ငွေကြေးတွေအားလုံးသည် မသမာတွေနှင့်လား။

ဘုရားရေ... သူ အသုံးအနှုန်းမှားခဲ့တာလား။

မသမာငွေကြေးတွေဟု သူ သုံးစွဲခဲ့မိလျှင် သူတို့ စားသောက်နေသည့် ထမင်းတွေ၊ အရပ်အတွက်၊ လူတွေအတွက် သုံးစွဲသည့်

ငွေကြေးတွေကကော ဖြူစင်ပါရဲ့လား။ သူတစ်ပါး၏ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးငယ်နှင့် ကင်းလွတ်ခဲ့ပါရဲ့လား။

ပြည့်ဦး...ကိုယ့်အတွေးတွေကို တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာသည်။ ကာယကံရှင်တွေက ဟုတ်ပါတယ်ဟု ထောက်ခံထားသဖြင့် လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ဒါကြောင့် ဖေဖေက မေမေတို့ မိန်းမသားတွေကို မသိစေချင်ဘူးဟု ပြောခဲ့သလား။ ဤသို့ဆိုလျှင် မေမေတို့က ဖေဖေနှင့် ကိုတင်ကို တရားမဝင် မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ ခိုးထုတ်နေသည်ဆိုတာ သိလိမ့်မည်မဟုတ်။

သူကကော သိအောင်ပြောသင့်ရဲ့လား။

မေမေနှင့်မမ၏မျက်နှာက သူ့အာရုံထဲတွင် တစ်လှည့်ပေါ်နေသည်။ အမြဲတစေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေတတ်သော မေမေတို့၏ မျက်နှာတွေ မဲ့အောင်၊ အားငယ်အောင်၊ စိတ်ဆင်းရဲရအောင် သူ့လုပ်သင့်ရဲ့လား။

“ဟင်း”

ပြည့်ဦး သက်ပြင်းကို ခဲရာခဲဆစ် ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ဖေဖေနှင့်ကိုတင်ကိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုတင်ကိုက နံရံ၏ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စွဲကပ်ကြည့်နေသလို ဖေဖေကတော့ သူ့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်နေသည်။

တောင်းပန်ရိပ်တွေလား။

ပြည့်ဦး ဖခင်ဖြစ်သူ၏အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်သည်။

အစိုးရရှေ့နေ မဟုတ်သော်လည်း လာဘ်လျှင်၊ လိုအပ်လျှင် တရားရုံးသို့ လိုက်ပါ၍ တရားရင်ဆိုင်ပေးရသည့်သူသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေဘက်တော်သားသာ ဖြစ်သည်။

ဥပဒေဘက်တော်သား၏ မိသားစုဝင်များသည် ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေလျှင် တရားဥပဒေ၏အပေါ်တွင် မိဘတွေ့မျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတို့ ရှိနေသလား။

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

သူ့လေသံက တိုးသဲ့သဲ့ ထွက်သွားသည်။ ယခုရှိန်မှာ သူ့သာ တရားစီရင်နေသော တရားခုံရုံးရှေ့တွင်ရှိနေလျှင် မည်သို့သော အားခွန်းကို မေးရမည်နည်း။ ထိုအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ၊ ဥပဒေကျင့်ထုံးများ၊ စီရင်ထုံးများကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်ကာ အမှုသွားအမှုလာတို့ကို ကြည့်ရှုမည်။ လေ့လာမည်။

တကယ့်တကယ်တမ်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သူ ကြားလိုက်ရသော အကြောင်းတရားများအတွက်တော့ သူ့မှာ မေးလိုက်သည့် အားခွန်းတွေတောင် ဘာမှန်းမသိ။

ဖေဖေက မျက်လွှာချပြီး...

“သစ်”

“အင်း...”

ဦးနှောက်ထဲကနေ သစ်မှောင်ခိုလုပ်လျှင် ကျရောက်နိုင်သည့် အပြစ်မှားကို တွက်ချက်ကြည့်မိသည်။ နောက်တော့...

“ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စက”

“ထွန်းနိုင်တဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို မပြောနဲ့ ကိုပြည့်၊ အဲဒီလို ဖြစ်လိုက်ရင် ငါတို့တစ်အိမ်လုံးကို ကြိုးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ပြောပါဦး”

မခံနိုင်သလိုနှင့် ငြိမ်သက်နေရာမှ ထပြောလိုက်သော ကိုတင်ကိုကို ပြည့်ဦး မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

သူပုံစံက တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးလာသည်။ တစ်နည်းဆို ရာသော တရားခံဘက်က ကာကွယ်ပေးဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ကိုတင်ကိုသည် ဖေဖေအတွက် သူ၏ကိုယ်စား သားတစ်ယောက်လို အားကိုးရသည့် လက်ရုံးတစ်ဆူဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

“ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ စပြီးသွေးဆောင်ခဲ့တာ ဟိုကောင်ထွန်းနိုင်။ မင်းကတော့ ထင်လိမ့်မယ်။ အစ်ကိုတို့က ကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ သူများ သွေးဆောင်လို့ လိုက်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ယူဇွန်မရှိပါဘူး။ ယုံအောင်ပြောပါလို့ ဆိုချင်ဆိုမယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့က အစဦးအဆက်ကတည်းက ခြံလုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့ပုံ၊ ပူဇော်ဆိုတော့ ခြံလုပ်ငန်းကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“.....”

“ဒီအချိန်မှာ ထွန်းနိုင်က အကြံပေးလာတာ။ သူ့အသိဆီမှာ လှည့်လို့ရတယ်။ ပစ္စည်းကလည်း အဆက်အသွယ် အချိတ်ဆက်ရှိတယ်။ ဘာမှပူဇော် မလိုဘူးတဲ့။ စဉ်းစားရပြီ။ ငါတို့မှာ ခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက်တောင် လိုနေတယ်ဆိုတော့ သူ့စကားတွေ နားထင်လာတာ မဆန်းပါဘူး”

“အဲဒါနဲ့ လုပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

“.....”

“တစ်ခါလုပ်တယ်၊ ငွေက မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရတယ်။ ကြွေးငံတွေတောင် ကျေသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်းနဲ့ လောက်ထိ နှင့်အောင်ရှုလိုက်တယ်ဆိုတော့ လောဘတွေ တက်လာတယ်။ ဆက်လုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ အစရှိ အနောင်နောင်ဆိုသလို ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတော့ တစ်သက်လုံး ဆုပ်ခဲ့တဲ့ ဘိုးဘွားမိဘတွေနဲ့ နာမည်ကို ယူသုံး၊ ဒီလုပ်ငန်းပဲ အောက်ချလုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေဆိုတော့ အစစ်အဆေးကလည်းလွတ်၊ အန်ကိုကျနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“.....”

သူ့စကားတွေက အားလုံးမှန်နေတာပဲမို့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘာသံမှ မထွက်တော့ပေ။

မကြာခင် အမေနှင့်အစ်မ ပြန်လာတော့မှာမို့ ပြည့်ဦး
ဇာတ်လမ်းပြတ်စေရန် မလိုအပ်တာတွေ မမေးတော့ဘဲ...

“ခု...ထွန်းနိုင်နဲ့ဖြစ်တာက ဘယ်လိုလဲ၊ အချို့ကြီးမို့ နေ
ဖျံကျသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်...ဒီကောင် ငါတို့ပစ္စည်းတွေကို အပျောက်ရိုက်
ပစ်လိုက်တာ။ ပစ္စည်းတွေကို အပျောက်ရိုက်ရုံတင်မကဘူး။ ရဲလေး
နှယ်လာရင် ငါ လုပ်တာပါဆိုပြီး လက်ထောက်ချမယ်တဲ့လေး
ရာစင်ရိုင်းလိုက်တာ...ထို့”

ဖေဖေက စောစောတုန်းကလို တဖြည်းဖြည်း ဒေါသလေး
ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာနီရဲနေသည်။ အံတကြိတ်ကြိမ် လက်သီး
တဆုပ်ဆုပ်နှင့် ဖြစ်နေသော ဖခင်ကို...

“ဆရာဝန်က စိတ်ကို အလုပ်သိပ်မပေးနဲ့လို့ မှာခဲ့တယ်
မဟုတ်လား ဖေဖေ။ အဲဒါတွေ မတွေးပါနဲ့၊ အနားယူသင့်ပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ အဖေ...အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ဘာမှ စိတ်ထဲ
မထားပါနဲ့။ ဒီကိစ္စ ပြေလည်သွားအောင် ကျွန်တော် ထွန်းနိုင်နဲ့
အခုပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

ယောက်ဖဖြစ်သူက ဖခင်ဖြစ်သူကို အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲဖို့
ရအောင် ကူညီရင်း ပြောသည်။ ပြည့်ဦး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဖို့
ကြည့်ပြီး...

“ဒီကိစ္စမှာ ကိုတင်ကိုကော ဖေဖေပါ ဘာမှဝင်မပါနဲ့တော့”

“ဘယ်လို”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဖြစ်သင့်တာကို ပြောနေတာ။ ကိုယ်မှ ရသင့်
တာရထားပြီးပြီ။ မရသင့်တဲ့ပစ္စည်းမို့ ကိုယ့်လက်ထဲက လွတ်သွား
တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်နဲ့မှ မထိုက်တာ။ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့”

“မဟုတ်သေးဘူး...ကိုပြည့်၊ ပေးဖေက ဒီပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံး
လို့ လောဘစိတ်နဲ့ အိပ်ယာထဲလဲတယ်လို့ မင်း ထင်ရင်မှားမယ်။
သူက သူ့အတွက် စိတ်ပူတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက် စိတ်ပူတာ”

“ဗျာ...ကျွန်တော့်အတွက်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာစိတ်ပူ
ရာရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော်မှမဟုတ်တာ။ ဘာမှလုပ်မထားတာ၊ ဘာ
စိတ်ပူစရာလိုလို့လဲ”

သူ နားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။

“ထွန်းနိုင်က မင်းနာမည်ကို အသုံးချပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို
မို့ ကြိုးစားနေတာ။ အကယ်၍ မတော်တဆ ဖမ်းမိခဲ့သည်ရှိသော်
မင်းနာမည်ပဲ ထွက်မယ်။ မင်း မလုပ်ဘူး...မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါတို့လုပ်ထားတာရှိတော့ မင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရဘူး။ ဒါကို
သူက သိနေတယ်”

“ဪ”

စကောလောက်မှ စောက်မနက်သော အကြံနှင့် လုပ်ဖို့
ကြိုးစားနေသော လူလောက်တော့ ပြည့်ဦးက ရယ်တာပေါ့။

“နောက်တစ်ခုက အဖေက သူလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ရွာထဲက လူတွေ သိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေတာ။ ဒါတွေအားလုံးကို စုပေါင်းပြီး ငါတို့တွေ ပါးစပ် ဟလိုမရအောင် အကျပ်ကိုင်နေတာ။ ခု အကျပ်ကိုင်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ပစ္စည်းတွေပါ အပျောက်ရိုက်လိုက်တယ်။ တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ ငါတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုင်လို့မရဘူး ဆိုတော့ ဒီကောင် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်တော့တာပေါ့”

“အင်း...”

ပြည့်ဦး နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မေမေနှင့်မမတို့ ပြန်လာတော့ ပြည့်ဦး စကားဝိုင်းကနေ မသိမသာ ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

စကားဝိုင်းဟုဆိုရာတွင် ဖေဖေ မူးလဲသည့်ကိစ္စအတွက် စိုးရိမ်တကြီးမေးသော စကားဝိုင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ စဉ်းစားရသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် နှိန်ဆာသည် ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းပြန်ကြော်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းတွေကို အပျောက်ရိုက်ရုံသာမက သူတို့မိသားစုတွေ အရှက်ရ၊ နာမည်ပျက်၊ ထောင်ထဲဝင်ရအောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဆိုလျှင် သူက ငြိမ်ခံနေရမှာလား။

အခန်း (၁၇)

“နင်တို့နှစ်ယောက် မအိပ်ကြသေးဘူးလား”

“အမလေး”

“လန့်လိုက်တာ ခိုင်ရယ်... အသံလေးဘာလေး ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ မီးမလာလို့ မှောင်နဲ့မည်းမည်း ကြောက်နေပါ ဘယ်ဆိုမှ”

ဆူးနှင့်မေ Laptop ထဲက ပုံတွေကို ကြည့်နေကြချိန် ကျောဘက်က ထွက်လာသောအသံကြောင့် လန့်သွားကြသည်။

မေက မောက်စိကလစ်ကို ကစားရင်း ခိုင်ကို မျက်စောင်းလှည့်တိုးသည်။ မေနည်းတူ ဆူးလည်း လန့်သွားပေမယ့် မေလိုတော့ စိတ်မဆိုးမိပါ။

ခြေရင်းတွင် Laptop ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်ရာမှ လှဲခဲ့သော ခိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာစောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ခိုင်က သူ့ကို ပြစ်တင်စကားဆိုသော မေ့ကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေလေသည်။

ဆူး ခိုင်အကြည့်ကြောင့် စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မကြောက်တတ်ပေမယ့် ခုကျတော့ နေ့ဘေးသို့ မသိမသာ တိုးကပ်ရင်း...

“ခိုင် နင် အိပ်မပျော်ဘူးလား။ ငါတို့က နင် အိပ်ပျော်သွားပြီ မှတ်တာ”

“အိပ်မပျော်ပါဘူး...နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့အကြောင်း ဘာပြောနေသလဲလို့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး နားထောင်နေတာ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခိုင်ရယ်။ ငါတို့က နင့်အတင်း ဘာလို့တုတ်ရမှာလဲ။ နင့်အတွေးထဲ ဘာလို့ အဲဒီလို သွေးကွဲတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်နေရတာလဲ”

ဆူး စိတ်မကောင်းသလို ပြောမိသလို မောက်စံကို ကလစ်ကစားနေသော မေ့ရဲ့လက်ချောင်းတွေကလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။

ဆူး ခိုင်ကို မေ တစ်ခုခုပြောလိုက်၊ ရန်တွေ့လိုက်မှာ စိုးထိတ်သောကြောင့် မေ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

မေက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် သက်ပြင်းချကာ ပုံတွေကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ Facebook ဝင်သုံးလိုက်လို့ တော်သေးသည်။

“နင် အိပ်မပျော်ရင် မျက်နှာ ထသစ်လိုက်ပါလား”

“နင် ရူးနေသလား၊ အိပ်မပျော်ပါဘူးဆိုမှ ငါ့ကို မျက်နှာဆပ်သစ်ခိုင်းနေတယ်ဆိုတော့ နင်တို့နှစ်ယောက် အိပ်နေချိန်မှာ ငါက ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ပေးရအောင်လား”

“ခိုင်ရယ်”

ဘာပဲပြောပြော အပြစ်ပဲမြင်ကာ ကန့်လန့်လိုက်တိုက်နေသော ခိုင်ကို ဆူးလည်း ဘာမှကို မပြောတတ်တော့ပေ။

မပြောတတ်တော့တာထက် မပြောရဲတော့တာဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်မည်။ ကိုယ် ဘာပြောပြော ခိုင်အမြင်တွေ၊ အပြစ်မြင်ချင်ရာတွေပဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

ခိုင်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မေ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“မေ နင် မအိပ်သေးဘူးလား။ ငါတော့ အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်တော့မယ်”

“မအိပ်ရဘူး”

“အို”

“ဟင်”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်လာသော တားဆီးသံက မေ့ထံမှ မဟုတ်။ ခိုင်ထံမှ ဖြစ်နေလေရာ ဘာသံကြီးနှင့် တားလိုက်မှန်းမသိသဖြင့် ဆူးကော မေပါ နှစ်ယောက်စလုံး ခိုင်ထံ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ခိုင်က ဆူးကိုကော မေ့ကိုပါ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်
အိပ်ယာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ခိုင် ဘာကို စိတ်လုပ်ကာ ဒေါသဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ခုထက်ထိ
သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားကောင်းကောင်းမပြော။ ပြောလိုက်သည့်
စကားတိုင်းကလည်း အပြစ်မြင်သည့်စကား။ ဒေါသဖြစ်သည့်
စကားများ ဖြစ်နေသည်။

မေက Laptop ကို ပိတ်ပြီး ခြေရင်းမှာရှိသည့် စားပွဲပေါ်
လှမ်းတင်လိုက်ချိန်...

“မတင်နဲ့”
“အောင်မလေး”

Laptop ကို ငိုထားသော ဆူး၏ လက်ကောက်ဝတ်ထဲ
အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး
လိုက်ခြင်း ခံရသည်။

“ခိုင်... နင် သိပ်ကို လွန်လွန်းနေပြီ။ ဘာလဲ... နင် ဘာပြု
ချင်တာလဲ။ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ ဒီအိမ်မှာ မတည်းချင်ဘူးလား
မတည်းချင်ရင် ခုထွက်ပြီး ကားထဲမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း
ငုတ်တုတ်သွားထိုင်နေတော့”

“မေ”

မေ ဒေါသသံကြောင့် ဆူး မေ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစား
လိုက်သည်။ မီးပျက်နေသည့် မှောင်မည်းမည်းထဲတွင် တစ်ယောက်

မျက်နှာကို တစ်ယောက် မသဲမကွဲသာ မြင်ရသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညအခါ ဖြစ်နေသဖြင့် မေ
ဒေါသသံက ပာနီးခနဲ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင်
ဟိုလူရှိနေလျှင် ကြားသွားမည်စိုး၍ တားခြင်းဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိ မအိပ်ကြသေးဘဲ စကားသံထွက်ကာ ထွက်သည့်
စကားသံကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြစ်
ခြင်းမှ ထွက်ပေါ်နေသော စကားသံဟု သူစိမ်းလူကြားသွားလျှင်
ကောင်း။

ဒါကို သတိပြုမိပုံနှင့် မေက လေသံကို လျှော့လိုက်သော်
လည်း...

“ငါ တကယ် စိတ်တိုနေတာ ဆူး... ခိုင် သူက ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ဘက်တိုက်နေရတာလဲ။ ရှေ့ကသွား
ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကလိုက်ခဲ့ဆိုတော့လည်း မဟုတ်
ပြန်ဘူး။ တကယ့်ကို ဘေးလွယ်အိတ်ပဲ”

“အချင်းချင်းတွေပဲ မေရယ်... ထားလိုက်ပါ။ လာ... အိပ်ကြ
အောင်”

“နင်တို့ အိပ်ချင်ပေမယ့် ငါမှ မအိပ်ချင်တာ”

“နင် မအိပ်ချင်တာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက နင်နဲ့အတူ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပေးရမှာလား။ မြတ်လေးခိုင် နင် အလုပ်မဟုတ်
တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

မေ့စကားကလည်း အမှန်ပဲမို့ ဆူး အသာလေး ငြိမ်နေလို့လဲ
သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး တကယ့်ကို အိပ်ချင်နေပါပြီ။

မေ ပြောသလိုပင် ခိုင် ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ရစ်ထုပ်ကြီး
လုပ်နေသလဲ...ဆူးဖြင့် စဉ်းကိုမစဉ်းစားတတ်ပေ။

“ငါ အကောင်းပြောနေတာ ဆူးရယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
က အိပ်နေပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ဟောဒီအိပ်ခန်း မှောင်မှောင်
မည်းနည်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်မပျော်ရှိနေရင် ငါ
သွေးပျက်လို့သေမှာ”

“.....”

“နော်....မအိပ်ပါနဲ့ဦးဟာ”

မေ့ကို ပြောလို့မရသဖြင့် ခိုင်က ဆူးကို တောင်းပန်တိုးလျှင်
ခယသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။ ငြင်းပယ်ရမှာ ခက်နေသဖြင့်
ဆူး မေ့ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မေကတော့ ခိုင်ဘာသာ ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်
ပလေစေဆိုသည့်ဟန်နှင့် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ ငြိမ်သက်နေထေ
သည်။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် မေ မကြာခင် အိပ်ပျော်တော့မည်။

ခိုင် ကြောက်တတ်တာကို သိသဖြင့် ဘယ်သွားသွား ခိုင်ထံ
အလယ်မှာ ထားခဲ့သည့် ထုံးစံအတိုင်း ယခုလည်း ခိုင်က ဆူးနှစ်
မေ့ရဲ့ အလယ်ကြားတွင် နေရာယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခိုင် ပြောသလိုပင် သူမတို့ထဲတွင် ကြောက်တတ်သော ခိုင်က
အိပ်မပျော်ဘဲ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲတွင် ဟိုတွေးဒီတွေး ရှိနိုင်
တာမို့...

“အင်း...အင်း”

“မအိပ်ဘူးမလား...နင် မအိပ်သေးဘူးဆိုရင် ငါ နင့်ကို
တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်”

“ခိုင်ရယ်...ကလေးကလားဟယ်၊ ငါတို့အရွယ်က ပုံပြင်
တွေ နားထောင်ရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ တခြားဟာ
ပြော”

“ဒီပုံပြင်က ဖြစ်ရပ်မှန်ပုံပြင်”

“နင်ဟာကလည်း ကြံကြံနဲ့ဖန်ဖန် ဖြစ်ရပ်မှန်ပုံပြင်တဲ့၊ ငါ
ကြားဖူးတာတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတွေပါဟယ်။ ပုံပြင်လို့
ဆိုလိုက်တာနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းဆိုတာ အလိုလိုသိပြီးသား”

“နင့်ဘာသာ ပုံပြင်လို့ ယူဆဆ၊ ဇာတ်လမ်းလို့ ယူဆဆ
ဤက်သလို ယူဆလို့ရတယ်။ သေချာတာတစ်ခုက ငါ အခုပြောမှာ
တွေက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ”

“တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာ”

အခိုင်အမာပြောနေသော ခိုင်စကားကို ဆူး သံယောင်လိုက်
သည်။

မျက်လုံးကလည်း အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။ ဒီထက်

ကျယ်စေတာကတော့...

“ငါပြောမှာ စောစောတုန်းက ငါ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ချောက်ချားတဲ့ ည စာအုပ်ထဲက ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း”

“ခိုင့်”

သရဲတစ္ဆေ ကြောက်တတ်တာ သူမအပြင် နှစ်ယောက်မသော ခိုင်က ချောက်ချားတဲ့ ညအကြောင်း ပြောပြမည်ဆိုတော့ ဆူးအတွက် ထူးဆန်းလွန်းနေသည်။

ကြောက်တတ်သော ခိုင်က ဒီညတွေ မကြောက်တတ်ဘဲ ဘာအားကိုးနှင့် ပါးစပ်ရဲနေသလဲ မသိပေမယ့် မကြောက်တတ်သော ဆူးကတော့ ဘာရယ်မသိ၊ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

ချောက်ချားတဲ့ညတဲ့...။

ချောက်ချားတဲ့ည

အခန်း (၁၈)

ညက နက်ရှိုင်းခြင်းဆိုသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ စိတ်အစဉ်က အတိတ်ဆိုသို့ လူးလားခေါက်တုံ့ပြန်နေသဖြင့် ပြည့်ဦး အိပ်မရ။ ဟိုဘက်လိုမှလိုက်၊ ဒီဘက်လိုမှလိုက်ဖြင့် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်သည့် နေ့ရက်များကို စိတ္တဇဆန်ဆန် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

တစ်လောကလုံးက မိုးရေကျသံမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သစ်မည်းမှောင်နေပေမယ့် သူ့အမြင်အာရုံတစ်ခုလုံးကတော့ လင်းထိန်နေသည်။

ဤအခန်းတစ်ခုတည်း လင်းထိန်နေခြင်းမဟုတ်။ တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်နေသည်။ တစ်ခြံလုံး လင်းထိန်နေသည်။ လူသံတွေလည်း ကြားနေရသည်။ ရယ်မောသံတွေ၊ နှုတ်ခွန်းဆက်သံတွေလည်း ကြားနေရသည်။

“ဘယ်နှုနစ်ပြည့်လဲ...သားသား”

အန်ကယ်လ် ဦးထွန်းရင်၏အမေးကို အစိုင်းလေးက မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်သက်ကြည့်နေသဖြင့် မမက...

“(၇)နှစ်ပြည့်ပါခင်ဗျာလို့ ပြောလိုက်လေ သားသား”

“သားသား အသက် (၇)နှစ်ပြည့်ပါခင်ဗျာ”

မအေ သင်သည့်အတိုင်း ဘယ်သူတွေ့တွေ့...

“သားသား အသက် (၇)နှစ်ပြည့်ပါပြီခင်ဗျာ” ပြောနေသော အစိုင်း၏ဟန်မှာ ကြက်တူရွေး နှုတ်တိုက်သင်ထားပေးသည့်အတိုင်းပင်။

“အန်ကယ်လ် သုံးဆောင်ပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

ပြည့်နယ်တရားသူကြီး အန်ကယ်လ်ဦးထွန်းရင်ကို နေရာချပေးရင်း သူ့ပါ ထိုဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နတ်သုဒ္ဓါနှင့် ဆိတ်သားဟင်း ဖြစ်သည်။ ဗလာချောင်၊ အသုတ်၊ ဆိတ်သားဟင်းနှင့် နတ်သုဒ္ဓါသည် နာမည်ကြီးသည့် ရွှေဆိုင်မှာ အော်ဒါမှာထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေသည် သူတို့၏မြို့တွင် နာမည်အကြီးဆုံး၊ ဈေးလည်းကောင်းပေ။ အစားအသောက်လည်း ကောင်းပေဆိုသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်လ် နေပြည်တော်သွားဖို့ ရှိသေးတယ်ဆို” ဆိတ်သားဟင်း ခပ်ထည့်ပေးရင်းမေးတော့...

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်ရေ...ဟို မပြီးပြတ်သေးတဲ့အမှုက နေပြည်တော်ထိ ရောက်သွားတော့ ပြဿနာက မကြီးသင့်ဘဲ ပိုကြီးသွားတယ်။ မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြည်နယ်တရားရုံးအဆင့်နဲ့ မရတော့ဘူး”

“ဪ...”

“လူတွေလည်း ခက်ပါတယ်ကွာ။ နာမည်ရှိ၊ အာဏာရတဲ့ လူတွေရဲ့ နာမည်အရှိန်အဝါကို မလိုအပ်ဘဲ သိပ်သုံးချင်ကြတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ နာမည်အလွဲသုံးစားလုပ်တာလေ”

“နာမည်အလွဲသုံးစား လုပ်တာ”

သူ သံယောင်လိုက်တဲ့ အန်ကယ်လ်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး...

“ဟုတ်တယ်... နာမည်အလွဲသုံးစားလုပ်ကြတာ ဥပမာပေါ့အောင် မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ရှိတယ်ကွာ သူနဲ့ မကြာခဏ သွားသွားလာလာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ ဒီလူ ဘာမှန်းတော့ လူတွေ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နဲ့ မကြာခဏ

တွေတွေ့နေရတော့ လူတွေက ဒီလူကို ရှိန်ကြတယ်။ ဒီလူဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ရဲ့ စီးပွားဘက် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့သူတွေရဲ့အမြင်မှာ သူ့ကို ရှိန်ကြမယ်”

“ဒါက အဲဒီလူ တမင်လုပ်ယူတာတဲ့၊ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ အန်ကယ်လ်ရယ်”

သူ အတွန့်တတ်တော့ အန်ကယ်လ်က ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်တယ်... အစတန်းကတော့ သူ လုပ်ယူထားတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကျတော့ လူတွေရဲ့ ဘာလိုလို ထင်လုံးကို မဖြေရှင်းဘဲ အသုံးချတော့တာပဲ။ လုပ်ငန်းရှင်ရဲ့နာမည်ကို အသုံးချပြီး မဟုတ်တာလုပ်တော့တာပဲ။ လူတွေရဲ့ အပြစ်တွေလို့ ဆိုကောင်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထင်လုံးတွေကို မဖြေရှင်းဘဲ ချော်လဲချောထိုင်ချလုပ်နေတဲ့ လူတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးပဲ တွေ့ရတတ်ပြန်ဦးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်။ ဪ...ဟို ကျွန်တော်ကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ အန်ကယ်လ် အသိအကျွေးနေလို့”

“အိုခေ... သွား”

လူတွေကြားထဲတွင် ထွန်းနိုင်ကို ရိပ်ခခဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့ဦး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်တာပဲလား၊ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက်

လွန်ကဲတာလားတော့ မသိ။ သူများ မင်္ဂလာယူနေသည့်အိမ်ကြီးသို့ လာရဲသော ထွန်းနိုင်၏ သတ္တိကို လေးစားရမလို ဖြစ်နေသည်။

“သား ဘာရှာနေတာလဲ”

ဟိုကြည့်လိုက်၊ ဒီကြည့်လိုက်နှင့် လူတွေကြားထဲတွင် မျက်လုံး အလုပ်လုပ်နေသော သူ့ကို မေမေက သတိထားမိသလိုနှင့် မေးသည်။

“ဘာမှမကြည့်ပါဘူး မေမေ... သူငယ်ချင်းကို တွေ့လိုက် သလားလို့”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ”

“ဟို... ကျောင်းတန်းက သူငယ်ချင်းပါ။ ဟိုတနေ့က ကြုံလို့ ဖိတ်ခဲ့တာ”

“ဪ... အေး... အေး”

စစ်ဆေးနေသော မေမေ့ကို ယုံအောင်ဖြိုးရင်း ဖေဖေလို ရှာသည်။ လူကြီးပိုင်းတွင် ဧည့်ခံစားပြောနေသော ဖေဖေ့ကိုမြင် တော့ သူ့အကြံ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

နောက်တော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို နှုတ်ဆက်နေသော ကိုတင်ကိုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုတင်ကိုကိုအားသို့ တိုးကပ်သွား သည်။

“ကိုတင်ကို”

“ဟေ”

“ခင်ဗျား ဟိုလူကို ဖိတ်ထားသေးလား”

“ဘယ်သူလဲ”

ကိုတင်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခါတလေကျတော့ ရိုးရုံမက ဘုံးလွန်းသည့်အထဲတွင် ပါသည်။ သူ့ဘာသာ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွင် ဆက်လှဲရတာကသက်သက် အထူးအပါး အရိပ်အကဲ နားမလည်ခြင်း ကတော့ လွန်လွန်းပါသည်။

ဟိုလူဆိုတာ ထွန်းနိုင်ကို ရည်ရွယ်မှန်း သိသင့်ပါရဲ့နှင့် ဘယ်လူလဲဟု ပြန်မေးနေသေးသည်။

ပြန်ဖို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်သူမှာ ရှိနေသဖြင့် ပြည့်ဦး ဘာမှ မပြောဖြစ်သေးပေ။

မင်္ဂလာဆောင်လည်း မဟုတ်၊ အိမ်သစ်တက်လည်း မဟုတ် သဖြင့် သူတို့တတွေ ထူးပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်စားခြင်းတော့ မရှိပါ။

ကိုတင်ကိုသည် ဝတ်နေကျ ဟန်ပန်အတိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို အပြာဖျော့ဖျော့ကို ပုဆိုးအကွက်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျန်သည့်လူအားလုံးလည်း ဤသို့ပင် ဝတ်ရိုးဝတ်ဆင်သာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

အစိုင်းကတော့ မွေးနေ့ရှင်ဖို့ မမက ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဆင်ယင်ပေးထားသည်။

အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ရွှေချည်ထိုး ဘိတ်တင်များပါသည့် ပိုးရှမ်း ဝတ်စုံနှင့် အစိုင်း၏ပုံစံမှာ မြင်သူတိုင်း မချစ်ခင်ဘဲ မနေနိုင်ကြပေ။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ကိုပြည့်”

“ခွန်ဆာ”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ...ဟိုကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက သူ ငါတို့ ဆီ လာမှမလာတော့ဘဲ။ မွေးနေ့ကို ဘယ်သူက ဖိတ်လို့ သူက လာမှာလဲ”

ကိုတင်ကိုကတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောနေသည်။ သူကလည်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက်မို့ စောစောတုန်းက ထွန်းနိုင်ကို သေချာပေါက် တွေ့သည့်အကြောင်း ထပ်ပြောမိပြန်သည်။

ပင်နီရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ပင်နီရှမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထွန်းနိုင်ကို သူ လူမှားမြင်ခဲ့တာ လုံးဝ မဟုတ်ပါ။

ယောက်ဖဖြစ်သူကလည်း မဖိတ်ထားပါဘူး အခိုင်အမာပြော နေတော့ ပြည့်ဦး ထပ်မငြင်းချင်တော့ပေ။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်သည်။

မွေးနေ့ပြီးသည့် နောက်တစ်ရက် မိုးတောင်မလင်းသေးသည့် မနက်စောစောတွင် တစ်အိမ်သားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် တစ်နေရာရာ သို့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသဖြင့်...

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟော...မောင်လေး အတော်ပဲ၊ မမတို့တောင် ခဏနေ မောင်လေးကို လာနှိုးတော့မလို့”

“ဘာလို့နှိုးမှာလဲ မမရဲ့”

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော သူ့ကို မမက တံခါးပေါက်တွေ မိတ်နေရာမှ လှမ်းပြောခြင်းမို့ သူက မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

“တို့များလှူထားတဲ့ ဟိုသာသနာရွှေရောင်ကျောင်းဆောင် ဦး ရေစက်ချပွဲလေ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းရေစက်ချပွဲလား”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ထွက်လာ သော မိခင်ဖြစ်သူကို တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ”

“ဟာ...မေမေကလည်း ကျောင်းရေစက်ချပွဲရှိတာကို မှားစောမပြောဘူး”

“ဟဲ့...ဘာလို့ စောစောပြောစရာလိုလို့လဲ။ အစကတည်းက ဆရာတော် ခရီးထွက်နေတယ်။ ဆရာတော် ပြန်လာရင် ရေစက်ချပွဲ နှစ်မယ်လို့ ပြောထားတာကို”

“အဲဒါ ဒီလောက် လောစရာလိုလို့လား မေမေရယ်။ နှစ်ချင်း လက်ငင်းကြီး”

“အတွန့်တက်လိုက်တာ မိကျောင်းသားရယ်။ ခုမှ သိတော့ တော့ မင်းက မျက်ခုံးမွေးရိတ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ လိုနေလို့လား”

“ဘယ်တည်း”

မေမေစကားကြောင့် မမက ရယ်လေသည်။ ဒေဒေကော ကိုတင်ကိုပါ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးကြသည့်ဟန်နှင့် ထမင်းစားခန်း

ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

အားလုံးကို ခေါ်ကြည့်ပြီး...

“အလှပြင်ဖို့ လိုအပ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ရုံးချိန်းရှိတယ်။ ရေစက်ချပွဲရှိမှန်းသိရင် ကျော်စွာနဲ့ ကျွန်တော် လွှဲခဲ့မှာပေါ့”

“တွေ့လား...တစ်နေရာရာကို မိသားစု စုံစုံညီညီ သွားတော့ မယ်ဆိုရင် သူပဲ အမြဲတမ်း ကဖျက်ကချက်၊ ခုလည်း ကျော်စွာပဲ လွှဲခဲ့ပေါ့”

“ခုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်လွှဲမလဲ မေမေရယ်။ ရုံးချိန်းအတွက် ကျော်စွာက ဘာမှ ပြင်ဆင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ရပါတယ်— မေမေတို့ အရင်သွားနှင့်ကြလေ။ ကျွန်တော် ရုံးချိန်းပြီးမှ ကျောင်းပဲ တောက်လျှောက်လာခဲ့တော့မယ်”

“အဲဒါလည်း ရတာပဲ အမေ၊ မလာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ...အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် သွားကြရအောင်။ ဟော— နောက်ကျနေတော့မယ်”

ဖေဖေက အားလုံးကို ဆော်ကြော်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

“အစိုင်းကော မလိုက်စားလား...မမ”

ကားပေါ်တက်ကြသည့်ထဲတွင် အစိုင်း မပါသဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မမက ကားတံခါးကို ပိတ်ရင်း...

“ကလေးက မနေ့က ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရတော့ မနိုးတော့ဘူး...။ ကလေး နိုးလာရင် လိုအပ်တာတွေလုပ်ဖို့ ပီမီးကို မှာခဲ့ပြီဦး”

“ကဲဟေ့...ဟိုနားဒီနား သွားမှာကို အလွမ်းသယ်လို့ကို မြီးနိုင်ကြဘူး။ နောက် မတွေ့ရတော့မယ့်လူတွေကလို့”

“တော်ကလဲ”

ဖေဖေစကားကို မေမေက မကြိုက်သလို ဟန့်တားသည်။ ကားလေးသည် သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နောက် မတွေ့ရတော့မယ့်လူတွေဟု ဆိုခဲ့သော ဖေဖေသည် အနာဂတ်အတွက် နှိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော စကားလုံးဟု သူသာ ကြံတင်နိုင်ခဲ့ရခဲ့လျှင်...

အခန်း (၁၃)

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကိုယ်စောင့်နတ်က နှိုးအော် လိုက်သလား မသိ။ မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

မည်းမှောင်နေသော လောကကြီးထဲမှာ အရာရာက ကျင့်သော ရနေသည်။ မိုးသံကို မကြားရတော့သဖြင့် မိုးစဲသွားတာလား၊ မိုးနည်းသွားတာလား မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ မိုးတတ်နှင့် အေးအေးလေး အိပ်လိုကောင်းတာ အမှန်ပင်။

“ဟင်”

ကိုယ်ကို ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ချိန် ဘေးနားတွင် လှစ်လှစ် နေသဖြင့် ဆိုး သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ဆူးနှင့်မေကြားထဲတွင် ခေါင်းအုံးလွတ်ရှိနေသဖြင့် ဆူး ခေါင်းထောင်သွားသည်။

ခေါင်းအနည်းငယ်ထောင်၍ အခန်းထဲသို့ မျက်လုံး ရှေ့ကြည့် လိုက်သည်။ လူရိပ်လူရောင်တောင် မတွေ့ရ။

အပေါ့အပါး သွားနေသလား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခေါင်းယမ်းရင်း စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ခံစားလိုက်ရသည်။

ခိုင်သည် သူမတို့နှစ်ယောက်ထက် အစစအရာရာ ကြောက် တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ခုလို အပေါ့အပါး ထသွားဖို့ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ညအခါဆို မအိပ်ခင်ကတည်းက တစ်ခါတည်း သွားပြီးသား။ ခိုင်အကြောင်း ပြချက်က ည တစ်ယောက်တည်း မထဲရဲသလို သူများကို နှိုးဖို့ အားနာလို့တဲ့။

“မေ”

“.....”

“မေ”

“အင်”

မေ့ဘက်သို့ တိုးကပ်ကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ခေါ်တော့ မေ ခန်း။ နောက်တစ်ခေါက် ခါးပေါ်သို့ လက်တင်ကာ ကိုယ်ကို အသာ လှုပ်၍ နှိုးတော့မှ အင့်ခနဲ အသံပြုသည်။

“မေ”

“ဟင်...ဘာလဲ”

“ခိုင်”

“အေ...ဘာဖြစ်လဲ”

“ခိုင် မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

အိပ်ချင်စူးတူးဖြစ်နေသော မေမုက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။ သူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိနေသော ဆူးကို ကြည့်လိုက်၊ ဆူး၏ တစ်ဖက်သို့ ကျော်ကြည့်လိုက်ရှိနေရာမှ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေကြည့်ကာ...

“မရှိရအောင်”

“မေ”

“ရှုံး”

အသံကျယ်သွားမည်ဆို၍ ဆူး နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်တော့ မေ့အကြည့်က တည်ငြိမ်ခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ဦးတည်သွားသည်။

ဆူး လေသံကို တတ်နိုင်သမျှလျှော့ကာ နှစ်ကိုယ်ကြားသားဖြင့် မေ့နားသို့ တိုးကပ်ကာ...

“ခု မိနစ် (၂၀) လောက်ရှိပြီ၊ ခိုင်အရိပ်အယောင် မမြင်ဘူး”

“ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ငါ မသိဘူး”

“ဟင်”

မေ အိပ်ရာထက်မှာ ကျွဲရုန်းထလိုက်သည်။ နောက် စိတ်မြန်သက်မြန်ရှိသူပီပီ ရေချိုးခန်းနှင့်တွဲလျက်ရှိသော အိမ်သာဆီသို့ သွားကြည့်သည်။

ချက်ချင်းပင် အပြေးတစ်ဝိုင်းနှင့် ခုတင်အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာကာ...

“ဟုတ်တယ်”

ဟုတ်တယ်ဆိုတာ အိမ်သာမှာ မရှိတာကို ထောက်ခံတာလား၊ ဘာကို ထောက်ခံသလဲ မသိပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး ထူထူပူပူနှင့် ပျာယာခတ်သွားတော့သည်။

“ခိုင်...ခိုင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ထူးဆန်းတယ်၊ ခိုင်တစ်ယောက်တည်း အဲ့ဒီလို ဘယ်လိုမှ ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်သွားချင်ရင်တောင် ငါနဲ့တင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ရအောင်နှိုးမှာပဲ”

ဆူးကော မေပါ ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားသည်။ ဆက်အိပ်နေမို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့တာမို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေကြသည်။

မှောင်မည်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ထောင့်ထောင့်မှာ ခိုင်များ ရှိနေမလားအတွေးနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိပေမယ့် ခိုင်အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မမြင်ရပေ။

“ဆူး”

“ဟင်”

“ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း...ပြောလေ”

ဆူး မေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေက မျက်ခုံးခုပ်သာသာကန့်ရှင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့်...

“နှင့် ခိုင်ပုံစံကို သတိထားမိရဲ့လား”

“ခိုင်ပုံစံ...”

မေ့စကားကို သံယောင်ပြုရင်း ဆူး ညနေက ဖြစ်ပျက်သော ခိုင်ပုံစံကို မြင်ယောင်သွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ စကားကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မပြောခဲ့သော ခိုင်က ကောင်မတွေ ဘာတွေ ပြောတော့ ဆူးတောင် မျက်ထုံးတွေ ဘာတွေ ပြူးခဲ့ရသေးသည်။

နောက်တစ်ချက်က အစားအသောက်ကို လွန်လွန်ကျူးကျူး မစားတတ်၊ အလှလောက်သာ စားတတ်သော ခိုင်က ကြက်သားတွေကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် စားလိုက်သလဲမသိ။ ကိုယ်တောင် ထမင်းမကုန်သေး၊ ပက်လက်ပန်းကန်ပြားကြီးထဲတွင် ထည့်ထားသော ကြက်သားတွေက ပြိုက်ခဲနဲ့ ကုန်သွားသည်။

“နှင့် စာတိထားမိပြီလား”

“အင်း”

“ငါတော့ ခိုင်ပုံစံက abnormal ဖြစ်နေတယ်။ ငါ မသင်္ကာဘူး”

“မေ...နှင့်စကားကြီးကလည်းဟယ်...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ မကြောက်တတ်တဲ့ ငါတောင် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထလာပြီ။ နှင့် ဘာကို ပြောချင်တာလဲ...ခိုင်က”

နဂိုကတည်းကမှ ဒီအိမ်ထဲ ရောက်ကတည်းက ကျောထဲမှာ ဝိမ့်ခဲနဲ့၊ စိမ့်ခဲနဲ့ ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ မေ့စကားကြောင့် ဆူး အပေါ့ပဲ သွားချင်တာလိုလို၊ ရင်တွေပဲ မတရားခုန်နေသလိုလို ခံစားလာရတော့သည်။

“ခိုင် ဘာဖြစ်နေတယ်လို့ ငါ မပြောရသေးဘူးနော် ဆူး။ နှင့် တွေးချင်ရာတွေ တွေးမနေနဲ့။ ခု ခိုင်ကို ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

တုန်လှုပ်နေသော ဆူးကိုကြည့်၍ အင်ကြင်းမေ စကားကို လျှော့ချလိုက်သည်။

ကိုယ်ထင်နေသည့်အထင်ကတော့ များစွာရှိသည်။ ခိုင်၏ မူမမှန်သော ပုံစံများက ကိုယ့်အာရုံထဲ အမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအရာအားလုံးကို ချပြလိုက်လျှင် နင်းဆီဆူး ထပြေးကောင်း ပြေးနိုင်သည်။ သို့သော် ထင်ကြေးတိုင်းသည် မှန်တယ်ဟု ပုံသေပြော၍မရ။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ...ငါတို့ အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို နိုင် အပြင်မှာပဲ သေချာပေါင်စေရမှာ”

“ဆူး နင် စိတ်တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်။ ငါ့ထင်ထားတာ မလွဲနိုင်ရင်တော့ ဒီည ငါတို့ တစ်ခုခုနဲ့ ကြံတွေ့ရဦးတယ်”

မေ့ထံက ဒီညဆိုသည့်စကားကြားတော့ မအိပ်ခင်က နိုင်ပြောပြခဲ့သော ချောက်ချားတဲ့ညဆိုသည့် ဇာတ်လမ်းဆီသို့ ဆူးအထွေး ရောက်သွားသည်။

“မေ”

“ဘာလဲ...လာ...ထ...သွားရအောင်”

“နေဦး...ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

အခန်းပြင်သို့ ထွက်ရန်ပြင်နေသော မေ့လက်တွေကို ဆူးဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာကာ...

“မေ...ငါတို့တော့ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်မရှိတာ မှားပြီထင်တယ်။ ဒီည...ဒီည...ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တော့မှာ၊ ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ကားရဲ့သာနဲ့၊ ငါ ဇွတ်ဝင်ခဲ့မိတာ၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စကားတစ်ခွန်းနှင့်တစ်ခွန်း အဆီအငေါ့ မတည့်ပြောချင်မပြောနေသော ဆူးပုံစံကြောင့် မေ ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချကာ...

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒီအိမ်ထဲဝင်ခွင့် မှားတယ်”

တာကြောင့် ပြောရတာလဲ။ ဒီအိမ်ထဲမှာသာ ငါတို့ မခိုနိုင်ရင် အပြင်မှာ မိုးထဲရေထဲ ဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခရောက်နိုင်သလဲ...နင်လဲလား”

ခိုင်က တစ်မျိုး၊ ဆူးက တစ်မျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်လာသောအခါ မေ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အဖုအရာနှင့် ညည်းညည်းညူညူပြောတော့ ဆူး မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

“ဆူး...ငါပြောတဲ့စကားထဲမှာ ငိုရလောက်တဲ့စကား ပါဘူးလို့ ထင်တယ်။ နင်က ဘာလို့ငိုရတာလဲဟာ”

ကိုယ့်လိုပဲ အသည်းခပ်မာမာနှင့် မျက်ရည်ကျခဲ့သော ဆူးချက်ရည်တွေ ဝဲနေပြီဆိုတော့ မေ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့သည်။

ဆူးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားမိလိုက်သည့်အချိန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကော ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ခိုင်အတွက်လည်း နိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။

ဒီည...

ဒီည...ချောက်ချားတဲ့ ဒီညအကြောင်း မေကို ပြန်ပြောသင့်တန်းတော့ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြောနေလျှင် အချိန်ပြုန်းတီးရာ ကျတော့မည်။

ဒီညတို့ အသက်မဝင်ပါစေနင့်။

ဆူး ပါးပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်စတွေကို ဖြစ်သလို သုတ်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းပြီး...

“မေ...လုပ်...ငါတို့ အခန်းအပြင်ထွက်ရအောင်၊ ခိုင်ကို ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်။ ဒီည ခိုင်ကို ငါတို့ ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်။ ခိုင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်...မေ”

အရူးမလေးလို တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ဆူး၊ ကိုယ် ဘာတွေ ပြောနေသလဲ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ်တောင် သတိမထားမိ။

အခန်း (၂၀)

ညသည် လူတို့စိတ်အား ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ချက်ချားဖွယ်တွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့သလဲ စဉ်းစားမရ။

ဒုန်း...ဒုန်း...

ကျီ...ကျီ...

ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်...

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အသံတွေကတော့ ကြားရချေပြီ။ သူ့ အတွက်တော့ ဤအသံတို့သည် ကြားနေကျရှိ ဘာမှမထူးခြားသော်လည်း ဧည့်သည်တွေကိုတော့ အပြင်ဘက်တွင် ဘာသံကြားကြား ချက်မကြည့်ပါနှင့်ဟု မှာခဲ့သည်။

ဒီအသံတွေ ကြားသာကြားနေရသည်။ ဘာမှလုပ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူက ဘာကို ဂရုစိုက်နေရမည်နည်း။

ဘယ်သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။

ခွန်ဆာ...ခွန်ဆာ...မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီလို့ မင်းထင်နေတာလား။ မင်းထက်လည်လို့ ငါ ခုထိ ရပ်တည်နိုင်တယ် ဆိုရင် မင်း ရင်ထုပြီး ငိုမလား။

ပြည့်ဦး ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

ဒုန်း...

ခွမ်း...

“ဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မိသည့်အသံနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျကွဲသံကြောင့် အိပ်မပျော်သေးသော ပြည့်ဦး လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်မပျော်သော နေ့ရက်တွေက ခုဆို သူ့အတွက် သိပ်ကိုများလွန်းခဲ့ပါပြီ။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ မရှိခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ခုချိန်ထိ သူ့အတွက် နှစ်မြှိုက်သော အိပ်ပျော်ခြင်းတို့ မရှိတော့ချေ။

ညဆိုတာ လူတွေအတွက် အိပ်ပျော်ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ညတို့သည် အတွေးတွေ ဖြန့်ကျက်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒီချိန်မှာ ကိုယ်တွေးချင်တာကို ကြိုက်သလို တွေးလို့ရသည်။

အကန့်အသတ်မရှိ၊ အတားအဆီးမရှိ၊ တွေးချင်တာ တွေးနိုင်သည်။ ဆွေးတာနှင့် အားမရလျှင် ရေးနိုင်သည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့အတွက် တွေးနိုင်လေလေ စာတွေ များများရေးနိုင်လေပေမို့ တခြားလူတွေတော့ မသိ။ သူကတော့ တွေးရတာကို ကြိုက်သည်။ တွေးရတာကို နှစ်သက်သည်။

“ရှုပ်...ရှုပ်...ရှုပ်”

ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်ကြားတော့ သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဒီတိုင်းထိုင်နေလျှင် မဖြစ်တော့ပေ။ အိမ်ထဲသို့ သူခိုး ဝင်လေလား။

သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်။ ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် အစဉ်အဆက်နေလာသည့်တစ်လျှောက် သူခိုးဓားပြ အန္တရာယ်တော့ ကင်းသည်။ ပူစရာမလို။

ဟော...

စိတ်ထဲ ဟိုမိန်းကလေး (၃)ယောက်ဆိုလို့ အတွေးရောက်သွားသည်။

စောစောတုန်းက အသံစုံကြားရခြင်းသည် သူ့အတွက် ရိုးအိုအိုဖြစ်သော်လည်း သူမတို့အတွက် ထူးဆန်းနေသလား။ စူးစမ်းစရာ ဖြစ်နေသလား။

ဘာသံကြားကြား ထမကြည့်နဲ့ဟု သူ မှာခဲ့ပေမယ့် မိန်းမတွေ

၏ စပ်စုချင်စိတ်ကိုတော့ သူ တားမြစ်လို့ ရခဲ့ဟန်မဟုတ်။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

ကျွတ်...

ပြည့်ဦး ဒေါသ အနည်းငယ်ဖြစ်လာကာ စုတ်သပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ခြေသံကတော့ ထွက်ပေါ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကျီ”

“ဟင်”

ခြေသံက အပေါ်ထပ်က ကြားနေရတာမို့ တံခါးဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင့်တစ်ဦး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရသဖြင့် သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

သေသေချာချာ ကြားရတာမို့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ခုတင်ခေါင်းရင်း စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်...

ခြေသံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းသည့် လှေကားမှတစ်ဆင့် တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းရင်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်သည်။

ကိုယ့်အိမ်ထဲမို့ ဘယ်နေရာတွင် ဘာရှိသလဲ အကုန်သိသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့ ဧည့်သည်မိန်းကလေး (၃) ယောက်၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် မိန်းကလေးတွေ၏ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေခြင်းက ကောင်းသောအပြုအမူ မဟုတ်။

ဒါကို သူ သိပေမယ့် ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို မနေ။ မိမိရှင်၏စည်းကမ်းကို ဖောက်လျှင်တော့ အိမ်ရှင်ကလည်း နှစ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ရမည်။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

“ဟင်”

ကျောဘက်က ကြားလိုက်ရသော ခြေသံနှင့် နှုတ်က ဟင်ခနဲ နှစ်သံကြောင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သော ပြည့်ဦး နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

နောက်ဘက်သို့ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဧည့်သည်အရိပ်အယောင်မှ မရှိ။

“ဂလုံ...ဂလွမ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ အိုးတွေကို ဖွင့်သံ၊ ဇွန်းသံ၊ ခရင်းသံတွေကို ကြားရသည်။

ပြည့်ဦး ဓာတ်မီးကို ဟိုဟိုဒီဒီ မထိုးတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လှေကားတော်မှ ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မည်သည့်လူရိပ်လူယောင်မှ မတွေ့။
 ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်သို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။
 အုပ်ဆောင်းဖွင့်ကာ အစားအသောက်များ ပုံပျက်နေခြင်း
 ကြောင့် ပြည့်ဦး ပြုံးလိုက်သည်။
 စားပွဲအနီးသို့တိုးကာ ပွင့်နေသော အုပ်ဆောင်းကို ထမင်းပိုင်း
 ထွင် ပြန်အုပ်လိုက်သည်။
 ကောင်မလေး (၃)ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်
 ဗိုက်ဆာ၍ တစ်ခုခု ထွက်စားခြင်းဖြစ်မည်။
 အိမ်ရှင် မသိအောင် ထွက်စားခါမှ အိမ်ရှင်က ဓာတ်မီးကြီး
 တကားကားနှင့် ဆင်းလာသဖြင့် ထိတ်လန့်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ
 ပုန်းခိုနေခြင်း ဖြစ်မည်။
 ပြည့်ဦး ဓာတ်မီးကို မည်သည့်နေရာကိုမှ မကစားတော့ဘဲ
 ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ် ကြာကြာရှိနေလျှင်
 သူမ ပို၍ အနေရခက်လိမ့်မည်။
 အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့ ဓာတ်မီးကို ဝိတ်လိုက်သည်။
 ဘယ်လိုအိပ်အိပ် အိပ်မပျော်တာမို့ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ တိုးကပ်
 သွားသည်။
 ညနေတုန်းက သည်းသည်းမည်းမည်းနှင့် ကောင်းကင်မြို့
 မတတ် မိုးရွာသွန်းခဲ့သော ကောင်းကင်ကြီးသည် ခုတော့လည်း သူ
 မဟုတ်သလိုလိုနှင့် လရောင်တောင် ထိန်ထိန်လင်းပြနေသေးသည်။

ည၏ အရသာကို ခံစားဖို့အတွက် ပြတင်းတံခါးမှန်ချုပ်ကို
 ခွဲဖွင့်လိုက်သည်။
 “အို...အေးလိုက်တာ”
 လေအေးအေးတွေက တိုးဝင်လာလေသည်။
 “ဟင်”
 အနွေးထည်ယူဖို့ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်စဉ် ခြံထဲတွင် တစ်စုံ
 တစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသည်။
 သေချာအောင် ထပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မတွေ့ရတော့။
 လှည့်ခါနီးမို့ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့် လူရိပ်သည် ယောက်ျား
 တစ်ယောက်၏အရိပ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသဲကွဲပေ။
 အနွေးထည် မယူတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံထဲ ဖိုဟို
 ဒီဒီ ကုန်းရှာသည်။ ကြည့်သည်။ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရ။
 စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျချင်တော့ပေ။ ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးထဲတွင်
 အရိပ်ရသော ပင်ထီးပင်အိုများ အများအပြားရှိနေသဖြင့် စောစော
 တ တွေ့သောလူရိပ်သည် သစ်ပင်တွေကြားထဲ ခိုအောင်းလိုက်လျှင်
 သူ မြင်နိုင်ပါ့မလား။
 အပေါ်ထပ်က ကြည့်နေတာမို့ အောက်ထပ်က မြင်ကွင်းများ
 ကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ကွယ်နေသဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 မမြင်ရ။
 ခြံထဲသို့ တစ်ပတ်တော့ ပတ်ကြည့်မှဖြစ်မည်။ တစ်ခါမှ

ဤသို့ မဖြစ်ဖူးတာကို ပြည့်ဦး ဧည့်သည်မိန်းကလေး (၃)ယောက်က မသင်္ကာ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီမိန်းကလေး (၃)ယောက် သူ့အိမ်မှာ လာရောက်တည်းခိုနေရင်း ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ မည်သည့်အကြံနှင့် လာရောက်ခဲ့သနည်း။

သူတို့ ကားဖျက်တယ်ဆိုတာကော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာက ပြည့်ဦးကို အချက်ပြနေလေပြီ။

အခန်း (၂၁)

“ဆူး...”

“ဟင်”

“ရှူး”

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံ တဒုန်းဒုန်းကြောင့် တံခါးဖွင့်ဖို့ ပြင်နေသော ဆူးရဲ့လက်ကို အင်ကြင်းမေလှမ်းတားလိုက်သည်။

လှည့်ကြည့်လာသော ဆူးကို ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကန်လန့်တင်ကာ ရှူးတိုးတိုးလုပ်ပြပြီး မေ ဆူးရှေ့သို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ခြေသံကြားတယ်”

မေနည်းတူ ခြေသံကျယ်ကျယ်ကို ဆူးလည်း ကြားပုံရသည်။
မေ ဆူးကို ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး တံခါးအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။
နောက်...တံခါးကို အသံမထွက်အောင် လက်ကိုင်ဘုတ်
ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ လှည့်ပြီးသောအခါ တံခါး
ချက်ချင်း ဆွဲမဖွင့်ဖြစ်သေး။ ပြင်ပမှာ အသံများကို နားစွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

လှေကားပေါ်ကနေ တဒုန်းဒုန်း ဆင်းလျှောက်ခဲ့သော ခြေ
သည် သမံတလင်းပေါ်သို့ ရောက်တော့ ရှုပ်ရှုပ်ဟု ပြောင်းသွား
သည်။

ညနေကတော့...

အပြင်ဘက်က ဘာသံမကြားကြား ထွက်မကြည့်ပါနှင့်။
အိမ်ကြီးရှင်က တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း မကြည့်နှင့်ဆိုလျှင် ကြည့်
သည့် လူ့သဘောသဘာဝက ရှိနေတာမို့ မေ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဆွဲလိုက်သည်။

လက်တစ်လုံးစာ ဟသွားမှ အပြင်သို့ လှမ်းချောင်းကြည့်လိုက်
သည်။

ပြီးတော့ တံခါးကို ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဆူး
မေ လုပ်သမျှကို ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေရာမှ မေ တံခါးပြန်ပိတ်
လိုက်သောအခါ...

“ဘယ်သူလဲ”

“အိမ်ရှင်”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူး...ဓာတ်မီးကြီးနဲ့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို
သွက်သွားတာပဲ”

“ခိုင်ကော”

“မပါပါဘူး”

“ဒါဆို”

“ဘာလဲ”

ဒါဆိုပြီး စကားကို ရပ်လိုက်သဖြင့် မေ မျက်လုံး လှန်ကြည့်

တော့ ဆူးက...

“ငါတို့ ဟိုလူ အိမ်ပြင်ထွက်သွားတုန်း ခိုင်ကို ရှာတွေ့မှ
ဖြစ်မှာလေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...သူ့ရှေ့မှာ သွားရှာရင် ငါတို့ သုံးယောက်
ကို တစ်မျိုးထင်သွားမှာပေါ့။ မတော်တဆ ခိုင်ကို တစ်ယောက်
တည်း ဆွဲလှ မြင်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို ငါတို့ ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲ”

ဆူး၏စကားကို အင်ကြင်းမေက ထောက်ခံပြီး ကျောနှင့်
ကပ်ဖိုပိတ်ထားသော တံခါးကို ခပ်ဟဟလေး ပြန်ဖွင့်ကာ ဟိုလူ
ပြန်တက်လာမလား ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်မီးရောင် မမြင်ရတော့မှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်သို့ထွက်ကာ တံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်ရကောင်းနိုး အောက်ထပ်မှာ ပတ်ရှာရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေစဉ် ဆူးက...

“သူ မလာခင် ငါတို့ အပေါ်ထပ်မှာ အရင်တက်ကြည့်ကြ အောင်။ သူ မလာခင် ဒါမှမဟုတ် သူ အခန်းထဲဝင်သွားမှ ငါ ပြန်ထွက်ပြီး အောက်ထပ် ဆင်းကြည့်လို့ရတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ...ဆူး သိပ်လည်း အရဲကိုးမနေနဲ့။ ငါ့ ငါ့ထက် ပိုပြီး ဘာတွေ သိထားသလဲ ငါ မသိပေမယ့် အစစအရာ ရာ ဉာဏ်နဲ့ချိန်ပြီး သတ် ဝီရိယနဲ့လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အခု သဖြင့် ငါတို့က သူတစ်ပါးပိုင်နက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“အင်းပါ...လာ...မြန်မြန်”

နှစ်ယောက်သား ခြေသံမထွက်အောင် ခြေထောက်ကို ဟော့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။ ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးထဲ ဖြတ်ကျော်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့ အောက်ဘက်က အိမ် အခြေည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

ခုထက်ထိ ဓာတ်မီးရောင်ကို မမြင်သေးတာမို့ စိတ် အနည်းငယ်အေးကာ...

“အခန်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်ခန်း ကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း”

မေ့စကားကို ဆူးက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“တစ်ယောက်ချင်း ခွဲလိုက်ရင် မတော်တဆ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး”

“ဘာတွေတွေးပြီး ဒီလောက် လန့်နေတာလဲ ဆူးရယ်။ မတော်တဆ ခုနေ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတဲ့သူနဲ့ ဆုံတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ သူငယ်ချင်းကို မတွေ့လို့ တက်ရှာတယ်ပဲ ပြောမှာပေါ့”

“နင့်အပြောကတော့ လွယ်တယ်နော။ ဟွန်း...ဟွန်း... ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာမဟုတ်ဘဲ ဟိုအခန်းဝင် ဒီအခန်းထွက် ကျူးလွန်မှာလဲ”

မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြောသော ဆူးကို မေ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။

ဆူးပြောသလိုပင် တကယ့်တကယ် အရေးရယ်အကြောင်း ရယ်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်းထက် နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် အတူတူ ဆွေးနွေးလို့ရသည်။ အတူတူ တိုင်ပင်လို့ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကို အတူတူ ပက်ပင်းမိသွားလျှင်တောင် ကိစ္စမရှိ။ ကြောက်စရာမရှိပေ။

“ကဲ...”

“အင်း”

မေ အချက်ပြတော့ ဆူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မြတ်လေးနိုင် ရှာဖွေရေးမစ်ရှင် စတင်လေပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့်မို့ ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ပေ။

အခန်းတိုင်းကိုလည်း အရမ်းကာရော ဆွဲဖွင့်၍လည်း မဖြစ်။ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း အခန်းထဲမှာ မည်သည့်အရာရှိနေသလဲ အတတ်မသိသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပြီး အနည်းငယ် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဝင်သည်။

“တွေ့လား”

“ဟုတ်အင်း...မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခန်းပေါ့”

“မေ နင် သတိထားနော်။ တော်ကြာ ဟိုလူ အိမ်ထဲ တက်လာတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေဦးမယ်”

“အင်းပါ”

နောက်တစ်ခန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ အင်ကြင်းမေအား ဆူး သတိပေးလိုက်သည်။ ဤအခန်းက အခန်းသဖွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော်လည်း လူနေအိမ်ခန်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ဝန်တောတွင် တံခါးတပ်ထားခြင်းမို့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးသီးသီးကြည့်နေသည်။

ဆူးက ဝန်တောဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကပ်သွားပြီး ဝန်တောဘက်သို့ ထွက်လို့ရအောင် တံခါးပြုလုပ်ထားပေမယ့် ဝန်တောဘက်သွင်မှ မည်သည့်အကာအရံမှ မရှိပေ။

ညနေက မိုးတွေ သည်းသည်းမဲမဲ ရွာထားခြင်းမို့ ဝန်တောတွင် မိုးရေများ ရွှဲဖိုနေသည်။ ဒုက္ခတော့ မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် သူမဟုတ်သလိုလိုနှင့် ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီးကို အစွမ်းကုန် ဆိန်လင်းနေစေတော့သည်။

“ဆူး...ဘယ်လဲ”

မေ လှမ်းမေးပေမယ့် မဖြေဘဲ ရေအိုင်တွေထဲ မချော်အောင် ဆိန်ရင်း ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် ဓာတ်စီးရောင် တဝှေ့ဝှေ့ရှိနေဆဲမို့ အောက်ဘက်ခြင်ကွင်းကို မြင်အောင် မကြည့်တော့ဘဲ မြေလှမ်းကို နောက်ပြန် ဆုတ်သည်။

“ဟိုလူ ခြံထဲမှာ”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို အချိန်ရှိတုန်း နောက်တစ်ခန်း မြန်မြန် ကူးရအောင်၊ ခိုင်ကတော့ကွာ...ငါတို့ကို ဒုက္ခ တော်တော်ပေးတာပဲ”

“မေရယ်...အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ဟာ။ ငါ့အထင်...အင်း...ထားပါ။ နင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်လေးဖြူ၊ သဘောလည်းကောင်းပါရဲ့နဲ့ အပြောမတတ်တော့ သူများ အမြင်ကတ်ချင်စရာဟယ်”

ဆူးက သူမ တွေးမိတာတစ်ခုအား မှုအား ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်သော်လည်း မေ အယုံအကြည်မရှိမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ယုံကြည်တယ်ဆိုပြီး ထိတ်လန့်သွားလျှင်လည်း အလုပ်က မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် မေ မခံချင်အောင် စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မေက သူမ စကားလမ်းကြောင်းလွဲတာကို သတိမထားမိဘဲ...

“အို...အမြင်ကတ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ ငါတို့က ရှေ့တင်ပြုံးပြုံးနဲ့ နောက်ကျောက်နေ ဓားနဲ့ထိုးမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။ အချိုကြိုက်တဲ့သူက အချိုဆီ သွားလိမ့်မယ်။ အချဉ်ကြိုက်တဲ့သူက အချဉ်ဆီ လာလိမ့်မယ်”

ဟု ကတ်ကတ်လန့်အောင် ရန်တွေ့သောအခါ ဆူးသည် အသံမထွက်အောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်ပြီး နောက်ထပ် အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၂)

“ဟာ...”

ခြံထဲတွင် စိတ်ကျေနပ်ရလောက်အောင် ပတ်ကြည့်ပြီးချိန် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဆံပင်ဖားလျှားနှင့် အမျိုးသမီးဆံပင်ယောက်၏ နောက်ကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပြည့်ဦးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

ညနက်သန်းခေါင်တွင် ဆံပင်ဖားလျှားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ခြံမြင်လျှင် ဘယ်သူမဆို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မည်။

ဓာတ်မီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပြည့်ဦး၏လက်တွေ ဆင်းသွားသည်။

“ဟိတ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းကာ နောက်ခိုင်းအနေအထားဖြင့် ငြိမ်နေသူအား အသံပေးလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လဲ...

ကိုယ့်အိမ်ထဲပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ရမည်နည်း။ သူ့ဘာသာ သရဲမကလို့ တစ္ဆေဖြစ်ဖြစ် သူက ယောက်ျားလေးလေ။ မိန်းမသရဲ ကို ဘာကြောက်နေစရာလိုလို့လဲ။

ပြည်းပြည်းချင်း လှည့်လာသော မျက်နှာကိုမြင်မှ သက်ပြင်း ကို ဟူးခဲ ချလိုက်နိုင်သည်။

နောက်ကကြည့်တော့ ခြေသလုံးနီးပါးရှိသော ဆံခွယ်ရှည်တို့ က ဖုံးအုပ်ထားတော့ တစ္ဆေသရဲပဲ အောက်မေ့မိသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့မှ ယန်းနုရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ထား သည့် အမျိုးသမီးသည် ဧည့်သည်အမျိုးသမီး (၃)ယောက်ထဲက ယဉ်စစနှင့် ယဉ်လှသည့် မြတ်လေးခိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား...ဒီချိန်ထိ အိပ်မပျော်သေးဘူးလား။ အောက်ထပ် ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ”

““ခိုင် ဝိုက်ဆာလို့ ဆင်းလာတာပါ အစ်ကို”

“ဪ”

စောစောတုန်းက အိုးလန်ခွက်လန် ပြုလုပ်နေသူမှာ သူမစဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပြည့်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ခုကော စားပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးပါပြီ...အစ်ကို ခြံထဲမှာ ဓာတ်မီးတကားကားနဲ့ ဟိုရှာ ဝိုက်ဆာ လုပ်နေကတည်းက ခိုင် စားပြီး ဒီကနေ ထိုင်ကြည့်နေတာပါ”

“ဟင်”

သူ ခြံထဲမှာ ဟိုရှာဝိုက်ဆာ လုပ်နေတာကို သူမ မည်သို့ သိနေ သနည်း။

အဲဒီတုန်းက သူ တွေ့လိုက်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် အမျိုးသား တစ်ယောက်၏အရိပ် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသားသည် သူမတို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေ မသိအောင် လှမ်းချိန်းလိုက်သည့် သူမ၏ ရည်းစားလား။

ဒါကြောင့် သူမ အောက်ထပ်တွင် ခုထက်ထိ ရှိနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

တယ်သူစိမ်း မိန်းကလေးကမှတော့ ဝိုက်ဆာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ခန်းပြင်ပသို့ ထွက် လိမ့်မည်မဟုတ်။

“ခိုင် တကယ်ဝိုက်ဆာလို့ ထွက်စားတာနော် အစ်ကို။ တခြား ဘာအကြံအစည်မှ မရှိဘူး”

“ဟင်”

သူ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ၊ သိသလိုနှင့် ဖြေရှင်းလိုက်

သောကြောင့် ပြည့်ဦး၏ သံသယများမှာ ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုကိစ္စကို ဆက်မဆွေးနွေးတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင်ရှိသော ဘီရိုပေါ်မှာ ဆိုလာ မီးအိမ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မည်းမှောင်နေသော ဧည့်ခန်းသည် လျှပ်စစ်မီးလောက် အလင်းအားမရသော်လည်း သင့်တင့်ညောက်ပတ်စွာ လင်းသွားတာ တော့ အမှန်ပင်။

ပြည့်ဦး ကျောနောက်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့် ကာ...

“အိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင် စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင် လေ။ ကိုယ်လည်း အိပ်မပျော်ဘူး”

“ဟုတ်”

သူမက မငြင်းပယ်ဘဲ သူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ချထားသော ဆိုဖာဆီသို့ သူ လျှောက်သွား တော့ သူမက သူ့နောက်ဘက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာသည်။

“ထိုင်လေ”

သူ ညွှန်ပြရာခုံတွင် သူမက အသာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခိုင်ကတော့ အိမ်ရာပြောင်းရင် မအိပ်တတ်လို့ထားပါ။

အစ်ကိုကကော ဘာလို့ အိပ်မပျော်တာလဲဟင်”

သူစိမ်းနှစ်ယောက် ဘာမှ ပြောစရာမရှိသူတွေလို တိတ်ဆိတ်

သက်နေစဉ် သူမထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်ဆွေးဆွေးဖြစ်ကာ...

“ကြာပြီ...ကြာပြီဆိုတော့ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိပြီ”

“ဪ”

ပြည့်ဦး တင်းကျပ်နေသော သူ့စိတ်ခံစားချက်တို့အား တစ်နဲ့ တစ်ယောက်အား ရင်ဖွင့်လိုက်လျှင် သက်သာမလားအတွေးနှင့်...

“ဖေဖေတို့ရှိတုန်းကတော့ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတဲ့လူတွေကို ဘယ်က ရယ်တောင်ရယ်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်ချိန်အိပ်ရာ ဝင်ဝင် ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်း ထိပြီဆိုတာနဲ့ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်တော့ တာပဲ”

“ဟုတ်လား...ခိုင်ကတော့ အအိပ်လည်း ဆတ်သလို အိပ်ရာ ပြောင်းအလဲဆိုရင် ဘယ်လောက်မှကို အိပ်မပျော်တာ”

“ဒါနဲ့ ညီမတို့က ပြင်ဦးလွင်ကို အလည်သက်သက်ပဲလား၊ အလုပ်နဲ့လား”

“အလည်သက်သက်လို့ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ် အစ်ကို။ ခိုင်တို့က မန္တလေးမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ကိုလာရင်း ပြင်ဦးလွင်ကို လာလည်ကြတာပါ”

“ဪ...ကိုယ်ကတော့ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီမို့လား မသိ ဘူး။ ဘယ်နေရာမှ ထူးထူးထွေထွေ လည်လို့ပတ်လို့ကောင်းတဲ့နေရာ ရယ်လို့ မတွေးမိဘူး”

“အင်းပေါ့”

စကားစက ပြတ်သွားပြန်သည်။

ပြည့်ဦး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ချင်သည်။ စောစောတုန်းက တော့ အိပ်မပျော်သည့်အတူတူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောလိုက်လျှင် နေသာပါရဲ့ဟု တွေးသော်လည်း တကယ်တမ်း စကားပြောမိတော့လည်း ထိုသို့ မဟုတ်။

သူတစ်ခွန်း ကိုယ်တစ်ခွန်းမို့ ကြာလာတော့ ပျင်းရိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“မအိပ်ချင်သေးရင် ညီမ ထိုင်ချင်ထိုင်နေခဲ့လေ။ ဆိုလာ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်လည်း အားကောင်းသားပဲ။ စာအုပ်တစ်ခုခု ဖတ်ချင်ဖတ်ပေါ့”

စာအုပ်ဘီရိုကို ညွှန်ပြရင်း ပြည့်ဦး သူမအနီးမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် လှေကားပေါ် ခြေထောက်တင်လိုက်စဉ်...

“ပြည့်ဦး”

“ဟင်”

ခပ်ဝဲဝဲလေသံနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်း (၂၃)

“ပြည့်ဦး”

“ဟင်”

ခပ်ဝဲဝဲလေသံနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံက ကျော့နောက်ဘက်ကနေ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမို့ ပြည့်ဦး နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ဘက်တွင် ယောက်ျားနှင့်တူသူဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးတောင် မရှိချေ။

မြတ်းလေးခိုင်ကတော့ စောစောတုန်းကနေရာတွင် ထိုင်လျက် ရှိနေတုန်း။

သူ စိတ်ထဲထင်လို့ဖြစ်မှာပါ တွေးနေတုန်း...

“မင်း ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်သလဲ ငါ ဖြေပေးရမလား”

“ဟာ”

မတ်တတ်ထရပ်၍ ပြောလိုက်သော မြတ်လေးခိုင်ထံမှ ထွက်လာသော ယောက်ျားသံ။ နောက် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည့် မြတ်လေးခိုင်။

မြတ်လေးခိုင်က မြေတစ်ချောင်းကို တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့ထားလူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် အမြဲတမ်း နောက်ကျောမလုံ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဥပဒေက အပြစ်မပေးသေးရင်တောင် ကိုယ်လုပ်တဲ့ မကောင်းမှုဒဏ်က ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အပြစ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ မင်း လျစ်လျူထားလို့ မရဘူး။

“မြတ်လေးခိုင်...မင်း...မင်း”

မြတ်လေးခိုင်ထံမှ ထွက်ပေါ်နေသောအသံသည် မိန်းကလေးအသံ မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးသံဖြစ်ပြီးတော့ ထိုယောက်ျားလေးသံသည် သူနှင့် အင်မတန်မှ ရင်းနှီးသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ လေးသံနှင့် တူသည်။ တူရုံမက လေယူလေသိမ်းစကားသံကအစ တူသည်။

“ငါ မြတ်လေးခိုင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ မင်း သိပါတယ်။ မင်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ် ပြည့်ဦး။ ငါ့နာမည် မင်း မှတ်မိအောင် ငါ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမလား...ငါ့နာမည် ခွန်ဆာ”

“အမလေး”

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ အောင်မလေး အဘလေး တတယ်ဟု

ထင်ချင်ထင်။

ခွန်ဆာ၏အသံကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ကြားလိုက်ရသောအခါ ပြည့်ဦး လှေကားပေါ်နောက် ပြုလဲကျသွားသည်။

ခွန်ဆာ ဝင်ပူးခံထားရသော မြတ်လေးခိုင်သည် ဆိုဖာအနီးမှာ တရွေ့ရွေ့ ခွာထွက်လာသည်။

မိန်းမရုပ်နှင့် ထွက်ပေါ်နေသော ယောက်ျားသံသည် သူ့အား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေသည်။

မြတ်လေးခိုင်၏မျက်နှာသည် သူ့စိတ်ထင်၍လားမသိ၊ တစ်ချက် တစ်ချက် ခွန်ဆာ၏ရုပ်နှင့် သွားသွားတူနေသည်။

သူ့ကို ကြည့်နေသော မြတ်လေးခိုင် (သို့မဟုတ်) ခွန်ဆာ၏ မျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာလျက် ရှိသည်။

ထိုသူသည် စူးရဲသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ပဲ့တင်သံ ကိုယ့်ထံပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့ မင်း ပြုလုပ်တဲ့ မကောင်းမှုဒဏ် မင်းထံ ပြန်လာပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တော့ ပြည့်ဦး”

“မလာနဲ့...မလာနဲ့”

“ပွင့်ခွဲပြီးတဲ့ ဘုရားတွေ ပွင့်နေတဲ့ ဘုရား၊ နောက် ပွင့်လာဦးမယ့်ဘုရားတွေ ရည်မှန်းပြီးတော့ မင်း ဆုတောင်းလိုက်စမ်း။ ဟောဒီလူ့ဘောင်မှာ မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ကျေအောင်”

“မဆုတောင်းဘူး”

သူ အသားကုန် ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လဲထွ
နေရာမှ ကုန်းထလိုက်သည်။

မြတ်လေးခိုင် (သို့မဟုတ်) ခွန်ဆာသည် ဆံပင်ကြီးဖားလျှား
ဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်ကာ...

“ဆုမတောင်းနဲ့...မင်း ဆုတောင်းလည်း ပြည့်မှာမဟုတ်
ဘူးလို့ ငါ ပြောတာ။ ကိုယ့်ထမင်းရှင်ရဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တတ်တဲ့
မင်းက ခွေးလောက်တောင် အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်”

“မဟုတ်ဘူး...မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ အဲဒီ
အပြစ်တွေက ငါ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ရရမယ့် အပြစ်တွေပဲ။
ငါ့မိဘတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် ကားဘာရိတ် ဖြုတ်ခဲ့တာ မင်းပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“ဟိတ်ကောင်...ဘာဟုတ်လားလဲ။ မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့
အပြစ်ကို မင်း သိရမှာပေါ့။ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း ဘာလို့ လိုက်ပြော
နေတာလဲ”

“မင်းက ငါ့ထက် ပိုသိတယ်လေ”

“သိတာပေါ့။ မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို ငါ ရဲတွေဆီကို ချစ်
မှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား”

တဟားဟား အော်ရယ်သံကြီးကြောင့် နှင်းဆီဆူးနှင့်

အင်ကြင်းမေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွား
သည်။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောစာအုပ်ကို ပစ်ချကာ နှစ်ယောက်
သား အသံကြားရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းရန် အပြေးလေး ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

အောက်သို့မရောက်ခင် အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှ အောက်ဘက်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“အို”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆံပင်ကြီးဖားလျှားနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူး၍ တဟားဟား
ရယ်နေသောသူသည် ရုပ်သွင်က မြတ်လေးခိုင် ဖြစ်သော်လည်း
အသံကြီးသည် ယောက်ျားသံ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဆူး”

“ဟင်”

“ခိုင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ငါ ထင်တယ်။ ငါ ထင်တဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာပြီလား
မေ”

ဆူး ပြောလည်းပြော၊ နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြန်လှည့်ပြေးသည်။
အင်ကြင်းမေ ဘာမှန်းမသိသဖြင့် ဆူး၏နောက်သို့ အပြေးလေး

လိုက်ခဲ့သည်။

လိုက်ရှင်းမှာပဲ...

"နင် ဘာထင်တာလဲ...နင် ဘာတွေ သိထားတာလဲ။ နင် ကိုယ်မှာ ဝင်ပူးနေတဲ့ သရဲက ဘယ်သူလဲ"

"ခွန်ဆာ"

"ခွန်ဆာ...ခွန်ဆာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဆူး ငါ့ကို သေရရှင်းပြပါဦး။ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ။ နင် ဘာတွေ လိုက်ရှာတာလဲ"

"ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးမှပဲ ရှင်းပြနိုင်တော့မယ် မေ။ ခု ကိစ္စကို မနက်မိုးသောက် အရက်မလာခင် ငါတို့ အပြီးအဆောင်ရွက်ရမှာ။ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ရင် ငါတို့ ခိုင်အသက်ကို ကယ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ နင် ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးမယ့်အစား ငါ ခိုင်းတာသာ လိုက်လုပ်ပေးပါ"

ဆူး၏လေသံမှာ အရေးတကြီးဖြစ်နေတာမို့ မေလည်း ဆူး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဘာမှမေးဖို့ မကြိုးစားတော့ပေ။

တစ်ခုပဲ...မနက်မိုးမသောက်ခင် သူတို့ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လျှင် ခိုင်က ဘာကြောင့် သေရမှာလဲ။ ခိုင်ကိုယ်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသော ဝိညာဉ်နှင့် ပြည့်ဦးသည် မည်ကဲ့သို့ ပတ်သက်မှု ရှိနေသနည်း။

မေ ရင်တွင်းတွင် ဆူးကို မေးချင်သည့် မေးခွန်းများ တန်း

နေသော်လည်း ဆူးတစ်ယောက်တည်း ပြေးပြေးလွှားလွှားဖြစ်နေတော့...

"ဆူး...နင် ဘာရှာတာလဲ။ ငါ ဘာကူပေးရမလဲ"

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် မှောင်မည်းမည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆူးတို့နှစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်မှာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။

အောက်ထပ်တွင်ရှိသော မြတ်လေးခိုင် (သို့မဟုတ်) ခွန်ဆာ နှင့် ပြည့်ဦးတို့ကို မည်သို့ ဖြစ်ကုန်ကြသနည်း။

"နင် ရှာရမှာက စာအုပ်တစ်အုပ်"

"စာအုပ်တစ်အုပ်...ဘာစာအုပ်လဲ"

အမောတကောနှင့် ပြေးပြေးလွှားလွှား လိုက်ရှာရမှာက စာအုပ်တစ်အုပ်ဆိုတော့ မေ့မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒါကို ဆူးလည်း သိပုံနှင့် ရှာဖွေခြင်းကို ခတ္တခဏရပ်ကာ...

"နင် မရယ်နဲ့ မေ...ငါ အကောင်းပြောတာ။ အင်း..."

ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတော့ နင်မှာ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ငါ အတိုချုံးပြောရမယ်ဆိုရင် ပြည့်ဦးဆိုတဲ့လူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ လူသတ်ကောင်ကြီး...ခိုင်ကိုယ်မှာ ဝင်ပူးနေတဲ့ ခွန်ဆာကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံပေါ့"

"ဟင်...ဟုတ်လား"

"ဒါအပြင် သူက အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်း"

ပြီး အစီအမံတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လုပ်ထားသလဲတော့ ငါ မသိဘူး။ အဲဒီအစီအမံကို ဘယ်ထဲမှာ လုပ်ထားသလဲဆိုတော့ ညနေက ငါတို့အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်လာချိန် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား တဲ့စာအုပ် သိလား။”

မေ အာရုံက ညနေတုန်းက အဖြစ်အပျက်ဆီ ရောက်သွားပေ မယ့် စိတ်ထဲမှာ စာအုပ်ဆိုတာကို မြင်မိသလိုလို၊ မမြင်မိသလိုလို...

“နင် မမှတ်မိလည်းထား... အဲဒီ စာအုပ် အမည်က ချောက်ချားတဲ့ညဆိုတဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ငါတို့ မိုးမလင်းခင် အဲဒီစာအုပ် ကို အမြန်ဆုံး ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်... မေ၊ အဲဒီစာအုပ်ကို အချိန်မီ ပျက်ဆီးနိုင်မှ ခိုင်ရုံကိုယ်မှာ ဝင်ပူးခံနေရတဲ့ ဝိညာဉ်လည်း လွတ် ကျွတ်မယ်။ ပြည့်ဦးရဲ့ဇာတိအမှန်လည်း သိလာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်အတူတူ တွဲပြီး ရှာနေလို့ အလုပ်မဖြစ်တော့ ဘူး။ လူခွဲပြီး ရှာမယ်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် ရှာဖွေနေ လုပ်ငန်း စတင်ကြတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

“ငါ မသေခင်က ဘာဆုတောင်းခဲ့သလဲ မင်း သိလား။ မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ မသတ်ရဘဲ ဘယ်တော့မှ မကျွတ်လွတ်ရပါစေ နဲ့ ငါ ဆုတောင်းခဲ့တာ ပြည့်ဦး”

ခွန်ဆာ၏ အသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ပြည့်ဦး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လာသည်။

လဲကျနေရာမှ ကမန်းကတန်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက သေပြီးသားပဲ။ ခုချိန် မင်း ငါ့ကို သတ်ချင်ရင် နောက်ဘဝမှသတ်”

ပြောပြီး ပြည့်ဦးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

သူ့ထက် လျင်မြန်သူကတော့ မြတ်လေးခိုင်၏ကိုယ်တွင် ဝင်ပူးနေသော ခွန်ဆာပင် ဖြစ်သည်။

“မပြေးနဲ့”
“အား”
“ဝုန်း”
“ခွပ်...ခွပ်”
“အင့်”

ပြေးနေသော ပြည့်ဦး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဝင်ပူးနေသည့် ခွန်ဆာက သန်မာသောလက်ချောင်းများနှင့် လှမ်းဆွဲချသည်။ ဆွဲချရုံနှင့်မပြီးဘဲ အောက်ဘက် ကြမ်းပြင်သို့ တရွတ်တိုက် ဆက်တိုက်ဆွဲကာ ပြည့်ဦးပေါ် တက်ခွ၍ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် တခွပ်ခွပ် မြည်အောင် ထိုးလေသည်။

ဘေးအမြင်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခွကာ လက်သီးနှင့် ထိုးခြင်းဟာ အမြင်မတော်ရာ ပုံစံပေါက်နေပေမယ့် အောက်တွင် လက်သီးဖြင့် အထိုးခံနေရသော ပြည့်ဦးမှာ အလူးအလဲ။

အစကတော့ မိန်းမသားမို့ ညှာနေသော်လည်း ထိုမိန်းမ၏ ကိုယ်တွင်းတွင် သရဲတစ္ဆေ ဝင်ပူးနေခြင်းမို့ သူ ညှာလျှင် သူသာ ခံသွားရမည်။

ပြန်ထိုးဖို့ လက်သီးရွယ်သော်လည်း ထိုးခြင်းဆီသို့ မရောက်

ပက်ပေ။

“ဝုန်း”
“အင့်”

တစ်ချို့တွင် ပြည့်ဦးသည် ဝင်ပူးနေသော မြတ်လေးခိုင်ကို နှိုးခနဲ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“အား”

စားပွဲစောင်းနှင့် ခိုက်မိလိုက်သော မြတ်လေးခိုင်၏ နဖူးတွင် သွေးတွေ ဖြာကျလာသည်။

“မင်းက ငါ့ကို သတ်ချင်တယ်...ဟုတ်လား၊ သတ်လေကွာ၊ သတ်လေ...ဒီမှာ ခွန်ဆာ၊ ငါ သေမလား၊ မင်း သေမလား... ဆောင့်ကြည့်၊ မင်း တစ်ဘဝထဲမှာ နှစ်ခါသေ ဖြစ်သွားစေရမယ်”

ဝင်ပူးခံနေရခြင်းကို ပြည့်ဦး မသိတော့ပေ။ ဆံပင်ဖားလျှားနှင့် မိန်းမအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားသော လတ်တလောတွင် ဆိုသူသည် ခွန်ဆာ ဖြစ်သည်။

နဖူးတွင် စီးကျနေသော သွေးတွေကို လက်နှင့်သုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

နီနီရဲ့ရဲ့ သွေးတွေက ခွန်ဆာ၏စိတ်ကို ဆူပူတ်စေလေသည်။ သွေးခိုင်ကြီးထဲတွင် အတုံးအရုန်း သေဆုံးနေကြသည့် သူ့မိသားစုဝင်များ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

လဲကျနေရာမှ စားပွဲကို အားပြုမိကာ ဒယီးဒယိုင်နှင့်

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ပြည့်ဦးက စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေသည်။

ဤတွင် ပြည့်ဦး မထင်မှတ်ထားသော ကိစ္စရပ်ကို ဝင်ပူးခံနေရသော မြတ်လေးခိုင်က ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

“ဂလုံ”

“ခလွမ်”

“အား”

ဆိုဖာတို့၏အလယ်တွင် ချထားသော မှန်စားပွဲကို လက်ဖျောင့်နှင့် အားစိုက်၍ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်လောက်တောင် သန်မာသလဲမသိ။ မှန်က တစ်ချက်တည်းနှင့် ခွမ်းခနဲ ကွဲသွားလေသည်။

လက်ထဲတွင် သွေးချင်းနီရဲနေသော်လည်း ဝင်စားနေရသော မြတ်လေးခိုင် ဂရုမစိုက်။

ကွဲကြေနေသည့် မှန်တွေကြားထဲမှာ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လို့ ကောင်းသည့် မှန်ကွဲရှည်ရှည်တစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး လက်တစ်ဖက်တည်းတွင် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မှန်ကို ခွဲပစ်တာကော၊ အက်ကြောင်းရာတွေ မှနေသော မှန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် မြတ်လေးခိုင်၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ သွေးချင်းနီရဲနေတော့သည်။

တစ်စက်စက်နှင့် စီးကျနေသော သွေးစက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်တောက်တောက်နှင့် စီးကျနေသည်။

“ဟင်”

မှန်ကို ရိုက်ခွဲချလိုက်ကတည်းက ပြည့်ဦးမှာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကွဲနေသော မှန်တွေထဲမှ မှန်ချောင်းရှည်ရှည်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်၍ သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသော ဝင်စားခဲ့နေရသည့် မြတ်လေးခိုင်ကို သူ ကြောင်ဟွေတွေကြီး ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီနေ့ မင်း သေရမယ်...မင်း သေရမယ်”

“ဝို”

“အင့်”

“ကဲကွာ”

“မရဘူး”

မှန်ဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်စဉ် လွဲသွားသည်။ နောက်တစ်ချက်နှစ်ချက်...

သုံးချက်...

လေးချက်...

“အ...”

ရှောင်နေသော ပြည့်ဦးကို အတင်းပူးကပ်ကာ မှန်နှင့် ထိုးသတ်လေရာ ပြည့်ဦးမှာ အသည်းအသန် ရှောင်ရှင်း တစ်ခေါက်

တွင် လက်မောင်းကို ရှုပ်ထီသွားလေသည်။

“အ...”

ပြည့်ဦး ရှုပ်ထီသွားသော လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူ့တွင် ပြေးစုရာမြေ မရှိတော့။ သူ၏ နောက်ကျောတွင် နံရံသာ ရှိတော့သည်။ ရှေ့ဘက်တွင်လည်း ဝင်ပူးခဲ့ရသည့် မြတ်လေးခိုင်က အရူးမတစ်ယောက်လို ဆံနွယ်တွေ ရှုပ်ပွခတ်လျက် သူ့ရှေ့ လက်တစ်ကမ်းအလိုတွင် ရောက်လို့နေပြီ။

“မင်းလို လူယုတ်မာ... ဒီရဲ့လောကကြီးထဲမှာ ထားလို့မဖြစ် တော့ဘူး။ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မင်းကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ကြရမှာပဲ။ ခု ငါက မင်းကို ရပ်တန့်ပေးမယ့်သူပဲ”

“သေပေတော့”

“ခိုင်”

“ဟင်”

“ခိုင်...လက်ထဲက ပစ္စည်းကို ထွတ်ချလိုက်ပါ ခိုင်ရယ်”

“အပေါ်ထပ်မှ အော်သံကြောင့် ဝင်ပူးခံနေရသည့် ခွန်ဆာ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွားချိန် ပြည့်ဦးက ရှေ့တွင်ရှိသော ခိုင်ကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“ဝုန်း”

“ခလွမ်း”

“မေ...ခိုင် ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ငါ စိတ်ပူလိုက်

တာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဝင်ပူးခံ နေရသော ခိုင် ဝုန်းခနဲ နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ လက်ထဲတွင် ဆင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မှန်ကွဲကြီးသည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျချိန် ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွားသည်။

“တောက်”

“ဒီလူ”

“ဟေ့လူ...ကိုပြည့်ဦး...ခင်ဗျားရဲ့လက်တွေ မလှုပ်ဖို့နော်။ ဒီတစ်ခေါက် ခင်ဗျား ခိုင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ဦးမယ် ဆိုရင် ဟောဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မတို့တတွေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့် မယ်”

နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားဖို့ကလည်း မဝံ့မရဲ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ကနေပဲ လှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

မေ့လက်ထဲတွင်ရှိသော စာအုပ်ကိုမြင်တော့ ပြည့်ဦး မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

ဒီစာအုပ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အထိခိုက်မခံနိုင်။

“ဟေ့...မင်းတို့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း လျှောက်မကိုင်သင့်ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူး။ ခု ငါ့ကို စာအုပ်ပစ်ချပေးစမ်း”

ပြည့်ဦး၏အာရုံသည် ဝင်ပူးခံနေရသော မြတ်လေးခိုင်မှာ ထက် သူ အသက်တမျှ အရေးကြီးသော စာအုပ်ကို မီးရှို့မယ် တကဲကဲ ပြုလုပ်ပြနေသော ဆုံးတို့ဆီ ရောက်သွားသည်။

လဲကျနေသော ခိုင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။

ပြည့်ဦးသည် လဲကျနေသော မြတ်လေးခိုင်ကို ကျော်ခွ၍ အပေါ်ထပ်သို့တက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

နှင်းဆီဆူးနှင့်အပ်ကြင်းမေသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမလာဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ ကြိုးစားနေသော ပြည့်ဦးလက်ထဲက လွတ်အောင် သုတ်ခနဲ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

“မေ...ဖြစ်ပါ့မလား”

ဆူး တုန်လှုပ်စွာမေးတော့ မေက တံခါးလှောခံကျမကျ ချဲကြည့်ကာ...

“ဖြစ်တယ်...ဆူး၊ နင်သာ နင်လက်ထဲက စာအုပ်ကို ကိုယ့်အသက်လို သဘောထား။ ရော့...ဒီရဲ့ဓားကို ယူထား”

“ဒီရဲ့ဓားက”

မေ ကမ်းပေးသော အရိုးအနက်နှင့် ပြောင်လက်နေသော ဓားကို လက်မကမ်းသေးဘဲ ဆူး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မေက ဆူးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ဓားကို ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းတွေ ချိုးချကာ ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ထားစေပြီး...

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြားရတာ သလောက်ဆိုရင် သူများအပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့ အောက်လက် လုပ်တတ်တဲ့သူတွေကို သူတို့ စီရင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကပဲ သူတို့ကို နိုင်တယ်လို့တော့ ငါ ကြားဖူးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ လုံးဝ အခြေအနေ မဟန်တော့ရင်တော့ နင် ဒီစာအုပ်ကို ဓားနဲ့ ချိုးစိုက်ဖို့ စိုက်။ မဟုတ်ရင် မီးရှို့ရင်ရှိ။ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ထိရောက်စွာ တစ်ခုခုတော့လုပ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည့်အခန်းကတော့ စာအုပ်ရှာဖွေခဲ့သောအခန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်သည်။

မည်သူ၏အခန်းလဲဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနှင့် ခန့်ညားချောမောသည့် ဓာတ်ပုံချိတ်ဆွဲထားရာ အခန်း။ စိုင့်ခွန်ဆာဆိုသည့် လူ၏အိပ်ခန်း ဖြစ်ဖို့များသည်။

“မေ”

“ဟင်”

“ခိုင် ဘာမှတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

သူက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးသည်။ ဆူးနည်းတူ မေလည်စိုးရိမ်သော်လည်း ခုချိန်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။ ကိုယ်တွေ့ရဲ့အသံတောင် ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ မသိ။

“ဂျောက်”

“ဂလောက်...ဂလောက်”

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

“မေ”

“ရှူး”

တံခါးကို လက်ကိုင်ဘု ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး တံခါးရွက်ကို တုတ်တုတ်နှင့် ပုတ်လိုက်။ တဒုန်းဒုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းလုပ်လိုက်နှင့် အပြင်က လုပ်နေသောကြောင့် ဆူး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေ့ထဲလှမ်းမေးလိုက်သည်။

မေက နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကာပြကာ တိတ်ဆိတ်နေရန် အချက်ပေးလေသည်။

ဤအခန်းထဲသို့ ပြည့်ဦးသည် အနွေးနှင့်အမြန် ရောက်လာနိုင်သည်။ အခန်းရှေ့မှ ခြေလှမ်းပျောက်သွားစဉ် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ကာ နံရံတွင် ကိုယ်ကိုမှီချ၍...

“အဆိုးဆုံးအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အကောင်းဆုံးအခြေအနေဖြစ်ဖို့ အစပျိုးတယ်ပဲမှတ်”

“.....”

“ဆူး...ငါပြောတာ နင် ကြားလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တွေးကြောက်နေတာလား။ တွေးကြောက်မနေနဲ့...လာမယ့်ဘေးရင်ဆိုင်ပြေးတွေ့လိုက်တာကို အကောင်းဆုံးပဲ။ ငါပြောတာ နင် နားလည်ပါတယ်”

“မေ...အဲဒါတွေ နောက်ထား၊ နာရီတီးသံ သေချာ နားထောင်ကြည့်၊ (၁)နာရီလား... (၁၂)နာရီလား”

ဟာ...

ဆူး သတိပေးမှ မေ သတိထားမိသွားသည်။ ဘယ်အရပ် ဒေသက ခေါက်နေသော နာရီအချက်ပေးသံလည်း မသိ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညအချိန်တွင် နာရီတီးသံက နှစ်ချက် တစ်ကြိမ် နား၍ သံမှန်ထွက်ပေါ်နေလေရာ နောက်ဆုံး (၁၂)ချက် တိတိ အဆုံးသတ်သွားချိန်...

“ဝုန်း”

“ဒိုင်”

“ဆူး”

တံခါး ဝုန်းခဲ ဆောင့်ပွင့်သွားသဖြင့် မေ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဆူးကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ဆူး လက်ထဲက စာအုပ် ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြည့်ဦး၏ အရိပ်အခြည် ကို ကြည့်သည်။

ပြည့်ဦးသည် လက်တစ်ဖက်က စားကို ကိုင်၍ တံခါးဝတွင် ကားကားကြီး ရပ်နေသည်။

ချောမောသော သူ့ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ သူ့ပုံသဏ္ဍာန် က တင်းမာဓဏ်ထန်နေသည်။ ဝင်ပိုးခဲနေရသော မြတ်လေးခိုင်ဆံ ထိုးနှက်မှုတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာထက်တွင် အကွဲအပြဲများ၊ ဆူး

များ ပေကျံနေသည်။

တွေ့စက ဆံဂုတ်ထောက်သော ဆံပင်ရှည်များကို နောက်သို့ လှန်ပြီးထားသဖြင့် ဘီးကြောင်းရာနှင့် ကြည့်ကောင်းနေသူ၏ နှုတ်နှုတ်သည် ယခုတော့ ဆံနွယ်ရှည်များ ခွပ်ထွေးလျက် တကယ့် ကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

အဖြူစွတ်စွတ် လည်ပတ်ဝတ်စုံသည်လည်း ဖုန်များ၊ သွေးစ နားဖြင့် ပေကျံနေသည်။

သူသည် မေနှင့်ဆူးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း သူ့အကြည့်က ဆူး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်ဆီသို့ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

သို့သော် ခြေလှမ်းကို ရှေ့သို့ မတိုးလာသေးဘဲ...

“ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မင်းတို့ ဝင်မရွပ်ချင်စမ်းနဲ့”

“မဆိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး...ကိုပြည့်ဦး၊ ရှင် တစ်ခုလိုသွား ဘာက ကျွန်မတို့တတွေ ဘယ်သူမှန်း ရှင် မသိဘူး”

“မင်းတို့တွေ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ စိတ်ဝင်စားတာ နှင်းဆီဆူး...မင်းလက်ထဲကစာအုပ် ငါ့လက် ဆဲ အသာတကြည် လာထည့်ပေးပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းတို့ သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်စလုံးကို ငါ သက်ညှာပေးမယ်”

သူက မေကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောကာ ဆူးထံ တည်တည် တင်းတင်း ဆိုက်ကြည့်ကာ အစိန်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဘက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်ရင် တုန်ယင်နေသော စိတ်ခံစားချက်ကို ချုပ်ထိန်းကာ...

“ကျွန်မတို့က (၃)ယောက်၊ ရှင်က တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ မမှေ့ပါနဲ့ ကိုပြည့်ဦး၊ သက်ညှာတယ်ဆိုတဲ့စကား ကျွန်မတို့ တတွေက သုံးရမှာမဟုတ်လား။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး... မှန်တယ်။ သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ဤအိမ်ကြီးရဲ့ အရေးတော်ပုံကော ရှင်နဲ့ သက်ဆိုင်ပါရဲ့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

အဆုံးသတ်စကားက ပြည့်ဦးကို ရန်ပုံစီးကျ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ဤအခန်းထဲသို့ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း သူဒေါသကို နှိုးဆွလိုက်သော နှင်းဆီဆူး၏စကားကြောင့် ပြည့်ဦး အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းချလိုက်မိခြင်းကိုတောင် သတိမပြုမိပေ။

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရေးတော်ပုံ ငါနဲ့ သက်ဆိုင်တာပေါ့။ သိပ်သက်ဆိုင်တာပေါ့။ ဒီအိမ်ကြီးက ငါ ပိုင်တဲ့အိမ်၊ ငါ့မိဘတွေ ပိုင်တဲ့အိမ်... ငါနဲ့ အများကြီးဆိုင်တဲ့အိမ်”

ဆူး၏စကားကြောင့် အခန်းထဲသို့ ခြေချလိုက်သော ပြည့်ဦးကို စောင့်ကြည့်ပြီး သတိအနေအထားနှင့် နေနေသော မေ တစ်ချစ် ကျေနပ်သွားသည်။

ဆူးကလည်း ဓားကြီးတဝင့်ဝင့်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာသော

ပြည့်ဦးကြောင့် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ထပ် ထပ်ဆုတ်ပြီး...

“ရှင် ရူးနေပြီ”

“ငါ မရူးဘူး၊ ငါ့ကို အရူးလို့မပြောနဲ့၊ ငါ အရူးမဟုတ်ဘူး” စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်အခါတွင် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သံနှင့် ဆင်တူနေသည်။

“သိပ်ရူးတာပေါ့... ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အိမ်ရှင်က ရှင်... ဟုတ်လား၊ တကယ်တမ်း ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်အစစ်က ကိုခွန်သာဆိုရင် ရှင် ငြင်းမလား”

“ငြင်းတယ်... သိပ်ငြင်းတယ်။ ဒီမှာ နှင်းဆီဆူး... ဒီအိမ်အကြောင်း ကာယကံရှင် ငါ့ထက် ဘယ်သူက ပိုသိနိုင်မှာလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ် တကယ်မသိတဲ့ကိစ္စကို အရမ်းကာရော ခပြောရတုံး။ ကြာတယ်... မင်း လက်ထဲကစာအုပ် ငါ့ကို ပေးစမ်း”

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးတာကို သတိပြုမိပြီး ပြည့်ဦး နှင်းဆီဆူးလက်ထဲက စာအုပ်ကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

ထိုစာအုပ်သည် သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေးပမာ လွန်စွာ အရေးကြီးလှသည်။ ဒီစာအုပ်အကြောင်း ဘယ်လိုပုံစံနှင့် သိ၍ သူမတို့က ဒီစာအုပ်နှင့် သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေရသနည်း။

ခေတော့ မခေ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသူတွေ တစ်ထွာလောက်ပြ၊ တစ်ပိုက်လောက် ကြုံမြင်တာမို့ မိန်းမတွေပဲဆိုပြီး လျှော့တွက်၍ မဖြစ်။

ထိုအတွက် ကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် အဆုံးသတ်ဖို့ ပြည့်စုံဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးမလင်းခင် ဒီမိန်းကလေး (၃)ယောက်က ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လက်စသတ်ပစ်ရမည်။

သူမတို့ မသိသေးတာတစ်ခုက သွေးအေးအေးနှင့် လူသားခြင်းဆိုတာ သူ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ရသလို မခက်ခဲမဲမဲ ပြီးတော့ ဤကိစ္စတွေ ပီမီးတို့ မသိခင် အမြန်ဆုံး အဆုံးသတ်ရမည်။ မနက်ဖြန် ပီမီး ဤအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်ကြီးသည် ပုံစံမပြတ်ရှိဖို့လည်း သူ ပြင်ရဦးမည်။

ပြည့်ဦး၏ ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို စုံမြှောထိမှ သူနှင့်အနီးဆုံးတွင်ရှိသော အင်ကြင်းမေဆီသို့ ပြေးလေသည်။

“ဟင်”

“မေ သတိထား”

မထင်မှတ်ထားတာမို့ ကြောင်တွေနေသော အင်ကြင်းမေဆီသို့ သွားရင်း ဆူး၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံကြားမှ သတိဝင်လာသည်။

သို့သော်...

“ဒုတ်”

“အ...”

အခန်း (၂၇)

ကိုယ့်ရှေ့တွင် တအိအိနှင့် ပြိုကျသွားသော ပြည့်ဦးကို ကြောင်တွေစွာ ကြည့်ရင်း ပြည့်ဦး၏ ကျောနောက်ဘက်တွင် ခုခံထားတုတ်ချောင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်ကျစ်ကျစ်ကိုင်ထားသော မြတ်လေးခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆံပင်တွေ ဖားလျားဝေဖြာ၍ မျက်နှာထက်တွင် ချွေးများ၊ သွေးများနှင့် ပုံစံပျက်နေသော မြတ်လေးခိုင်သည် လတ်တလောတွင် သူတို့၏ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း မြတ်လေးခိုင် မဟုတ်တာကို အင်ကြင်းမေ သုတ်ခနဲဖြင့် နှင်းဆီဆူးအနီးသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။

ဆူးသည် အခန်း၏ထောင့်တွင် စာအုပ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်၍ ရုပ်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဘေးသို့ ရောက်လာသော မေ့ကြောင့် အားတက်သွားသည်။

တုတ်က ချက်ကောင်းကို မထိသဖြင့် ပြည့်ဦး ဖိုက်ခနဲ မူးစေသွားရုံမှအပ သွေးထွက်သံယိုတော့ မဖြစ်လိုက်ပါ။

သူ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဝင်ပူးခံနေရသည့် မြတ်လေးခိုင်သည် တုတ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ဖောင်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိနေသော ပြည့်ဦးသည် ဖင်ထိုင်ချပြီး မြတ်လေးခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မြတ်လေးခိုင်၏ ညှိသားကျဉ်းအား ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

တုတ်ကို ကိုင်မြှောက်ထားသော မြတ်လေးခိုင် ဟန်ချစ်ပျက်သွားသည်။

နာကျင်သွားသော ညှိသားကျဉ်းနောက်သို့ တိုးဆုတ်လိုက်စဉ် မြတ်လေးခိုင်နှင့်ပြည့်ဦး လုံးထွေးသွားကြသည်။

မြတ်လေးခိုင်ဆိုတာ အင်ကြင်းမေလို အထိုးအသတ် အပုတ်မရ။ လက်ရုံးရည့်ထက် နှလုံးရည့်ဘက်တွင် အားသာသူ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ခွန်ဆာ ဝင်ပူးထားသော မြတ်လေးခိုင်သည် လက်ဖဝါးစောင်းလည်း ခုတ်တတ်သည်။

လက်သီးကို ကျစ်အောင်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်ချက်ဆို တစ်ချက်ဆိုသလောက် တစ်ဖက်လူ အထိနာသွားအောင်လည်း ထိုးတတ်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသေအကြေ ထိုးသတ်နေကြသဖြင့် ဘယ်သူ့ဘက်က ကူရမှန်းမသိ။ ဘယ်သူနိုင်လို့ ကိုယ်ပြေးရမှန်းမသိ။

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ခိုင်ကိုယ်ထဲက ဟိုဝိညာဉ် ထွက်သွားရင် ခိုင်တော့ တော်တော်လေးကို ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့မယ်”

မေက ဆူး၏ အေးစက်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်၍ ပြောသည်။ မေ ပြောသလိုပင် ဆူး သေချာကြည့်မိပါသည်။

ခွန်ဆာသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်သည်မို့ မြတ်လေးခိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုးသမျှလည်း မရှောင်ဖယ်၊ ပြည့်ဦးကိုသာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြားကနေ သည်းကြီးမည်းကြီး တိုက်ခိုက်နေသည်။

ပြည့်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း သူနှင့် တိုက်ခိုက်နေတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ မသိတော့ဘဲ ခွန်ဆာဟုသာ အောက်မေ့ကာ မြတ်လေးခိုင်ကို အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေသည်။

“မေ...ငါတို့တွေ ဒီတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“နင် သွေးအေးအေး မေးမနေနဲ့၊ ပြည့်ဦးဘက်ကပဲ လက်လွန်လွန်၊ မြတ်လေးခိုင်ဘက်ကပဲ လက်လွန်လွန် နောက်ဆုံး ငါတို့ ဆုံးရှုံးရမှာ ခိုင်ကို”

“.....”

“ရှေ့...နင် ဒီစာအုပ်ကို ယူထား၊ ငါ အပြင်သွားမယ်” ဆူးလက်ထဲကစာအုပ် မေ့ထံ ကမ်းပေးကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ကြိုးစားချိန် မေက ဆူးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကာ...

“ဆူး...နေပါဦး၊ နင် ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ။ ဘယ်ကိုသွား မလို့လဲ”

“ခိုင်ဘက်က ပြည့်ဦးကို ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ခဲ့ရင် ထောင်ကျ၊ ပြစ်ဒဏ်ရမှာက ငါတို့သူငယ်ချင်း ခိုင်၊ မတော်တဆ ပြည့်ဦးဘက်ကနေ လက်လွန်ရင် ငါတို့ ဆုံးရှုံးရမှာလည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်း ခိုင်ပဲ။ ငါ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မေ။ ဒီစာအုပ်ကိစ္စကို နင် မြန်မြန်လေး စီရင်စရာရှိတာ စီရင်လိုက်။ ဘာမှ ငဲ့ညှာမနေနဲ့”

“ဆူး”

နှင်းဆီဆူး ကိုယ့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားနေသော အင်ကြင်း မေ၏လက်ကို မိမိ၏ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖယ်ရှားကာ ဝရန်းသုန်း ကား ထိုးနှက်သတ်ပုတ်နေသော ခိုင်တို့အနီးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

မြတ်လေးခိုင်နှင့်ပြည့်ဦးသည် ဤအခန်းထဲတွင် သူတို့တွေ့ပဲ နေသလို အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသလဲ မသိ။

တုတ်၊ ဓားလက်နက်တို့ကို ဦးတုံသူက ပြေးကောက်နိုင် အောင်တားရင်း လက်နက်တွေနှင့်ပေးကာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပါး လက်ရုံးကို သုံး၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

အထိုးအပုတ် ကျွမ်းကျင်လှသော ခိုင်သတ္တန်ကိုကြည့်၍ စိမ်းခွန်ဆာသည် ကျွမ်းကျင်သော တိုက်ခိုက်ရေးသမားမှန်း သိသာ လှသည်။

ညဉ့် (၂)နာရီသည် နက်ရှိုင်းမည်းမှောင်ခြင်းတို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံ နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဝီစီးက အိမ်မကြီးပေါ်မှာ မနေဘူး။ အိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဘက် မှာ သူမိသားစုနဲ့ နေကြတာ” ဆိုတဲ့ ပြည့်ဦး၏စကားက နားထဲ တင်ရောက်လာသည်။ ဆူး ပြေးသာပြေးလွှားနေရသည်။ ဘယ်နေရာ မှာ ဘာရှိသလဲသိလို့ ပြေးလွှားနေတာတော့ မဟုတ်။

မည်းမှောင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြတ်၍ တိုက်နောက် ဘက်သို့ ပြေးလွှားခဲ့သည်။

ဆိုးရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် လူက တုန်ယင် နေကာ ဘာတွေလုပ်နေမိမှန်း မသိ။ အဓိကက ခိုင်အတွက် စိတ်ပူ

သည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲသို့ မဝင်ခင်ကတည်းက ခိုင်က ဒီအိမ်မှာ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းဖို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေခြင်းက ခိုင် မသိ စိတ်ထဲမှ နှိုးဆွမှုတွေကြောင့်လား။

ဒီလိုတွေဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုတင်သိရှိခဲ့လျှင် ပြင်ပမှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ရောက် ဒီအိမ်ကြီးဆီသို့ မခိုလှုံခဲ့ပါ။

ခုတော့...

တစ်ညတာ ခိုဝင်မိသည့် ခဏတွင် ဘဝနှင့်လဲ၍ ပေးဆပ်ရ မည်ဆိုလျှင်...

ပြေး...ပြေးထား...ဆူး။

ကိုယ့်အတွေးကို ဖြတ်ချကာ ပြေးရန်ကို မြှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခလုတ်ကန်သင်းများကို ငြိမိတိုက်မိသော်လည်း နှာလိုက်တာဟု မအော်ရဲ။ ဘာနှင့်တိုက်မိတာလဲဆိုပြီး ငုံ့မကြည့်ရဲ။

“ဟော”

မြင်ရပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံး။ ဟောဟဲ...ဟောဟဲ...

တိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်တော့ ဆူး ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် ခဏ အမောဖြေပြီး လက်က တံခါးကို တပုတ်ပုတ် လှုပ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်”

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

လက်ဖြင့် အသံပေးသလို ဝါးစပ်ဖြင့် အသံပေးသော်လည်း အိမ်ထဲမှ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညဗို ကိုယ့်ခေါ်သံကို ကြားသင့်သည်။ မထွက်ချင်၍ ခေါ်သံကို မထူးခြင်း လား။

မထူးမချင်း ခေါ်ရမှာမို့ ဆူး မှန်ပြတင်း တံခါးသက်သို့ ပြေးသွားပြီး တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ ခေါ်ပြန်သည်။ မရ။ နောက်တံခါးပေါက်တစ်ဖက်သို့ ပြေးကာ ရှေ့နည်းအတိုင်း ခေါ်ပြန် သည်။ မရ။

ဆူး လူကလည်း မောဟိုက်သလို ခေါ်မရ၊ အော်မရသဖြင့် ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသည်။ ဆူးတို့ကို တားမြစ်ခဲ့သလို...

“အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ဘာသံကြားကြား ထွက်မလာနဲ့”

ဟု သူ့အလုပ်သမားတွေကို တားမြစ်ခဲ့တာလား။

မောကြီးဖန်းကြီး ပြေးလွှားလာခဲ့သမျှ ဘာမှအရာမထင်သော အခါ ဆူး ခွန်အားတွေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲနှုတ်လိုက်သလို အိမ်နံရံကို ပျော့ခွေစွာ ဖို့ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အမောဖြေငြိမ်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေက မငြိမ်။ အိမ်ကြီး၏ ဟိုဟိုဒီဒီသို့ ကြည့်စဉ် ဆူး မရောက်ခဲ့သည့် နောက်ဘက် ပြတင်း တံခါးသည် ပွင့်နေသည်။ ဆူး ချက်ချင်းပင် ကုန်းထကာ ပြတင်း တံခါးဆီသို့ သွားလိုက်သည်။

“အို”

“ဒါ...ဒါတွေက”

မည်းမှောင်နေပေမယ့် ညအခါ လအရောင်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရသည်။ တွေ့ရသည်။ အိမ်ကြီးသည် လူနေထား သည့် အရိပ်အယောင် မရှိ။ ပင့်ကူများ၊ ဖုန်များဖြင့် ပြည့်သိပ်နေ သည်။

မကြာသေးခင်က လူတစ်ယောက် နေခဲ့သည့်အရိပ်အယောင် မပြောနှင့်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတောင် ဤအိမ်တွင် လူတွေ နေခဲ့ ခြင်းရှိပုံမရ။

ဒါဆို ပီစီးဆိုတာ အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘယ်မှာနေသနည်း။ ဟိုတိုက်နောက်ဘက်တွင်ရှိသော အိမ်ဆိုတာကလည်း ဒီအိမ်ကလွဲ၍ တခြားအိမ်တစ်အိမ် ရှိမနေ။

လွဲပြီ...

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။

ဆူး တစ်စုံတစ်ရာကို သွေးပျက်တုန်လှုပ်ဖွယ် ရိပ်မိသိရှိလိုက်

သည်။ သူမတို့ (၃)ယောက်စလုံး လှည့်စားခဲ့ရပြီ။ လှည့်စားခဲ့ရတာ တောင် ရိုးရိုးလှည့်စားခဲ့ရတာ မဟုတ်။ လှလှပပကြီး လှည့်စားခံရ ခြင်းရယ်ပါ။

ဆူး အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ကျန်ခဲ့သော ခိုင်နှင့် မေ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ မြင့်တက်ကာ တိုက်ကြီးဘက်သို့ အလွှားဖားလွှား ပြေးခဲ့သည်။

ဤမြဲကျယ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိနေ သည်ဆိုသောအသိနှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုကြောက်ရွံ့စိတ်ကို စိုးရိမ်သောကစိတ်က အနိုင်ယူထားသည်။

“အား”

“အား”

“အူ...ဟူး...ဟူး”

ဗာဗာကြည်းကြည်း အော်သံနက်ကြီးနှစ်ခု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာသည့်နောက်တွင် ခွေးများ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူသံများသည် ဟိုမှာ၊ ဒီမှာ အပြိုင်အဆိုင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခွေးအူသံများကြောင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ဖျင်းဖျင်းထ ကာ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည်။

ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ၊ စိမ့်ခနဲ။

အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ခုခုတော့ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သည့်အသံကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က အဆုံးသတ်တာလား။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်လား၊ ပြည့်ဦးလား၊ မေလား။ ဆူး၏ ခြေထောက်များသည် အိမ်မကြီးဆီသို့ ဆက်လက်လှမ်းချီ၍ မရတော့။ နေရာတွင်ပင် ခွေယိုင်ကျသွားသည်။

နေ့အလင်းရောင် ရောင်နီလာထွက်ပေါ်အောင် စောင့်မျှော်ခြင်း မှအပ...။

အခန်း (၂၈)

“ဆူး...”

“.....”

“ကိုကြီးနန္ဒ... ဆူး သတိရလာပြီ၊ ဆူး သတိရလာပြီ”

စကားသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရသည်။ ဆူး လေးလံသော ချက်တောင်တွေကို ဖွင့်ရန် မျက်လုံးကို ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

စူးခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် အလင်းရောင်ကို မျက်လုံးက မခံနိုင်သဖြင့် မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ နောက်မှ မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။

ဆူး ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည့်အရာက ဖြူလွှလွှ မျက်နှာကြမ်းနှင့် ဆေးတို့၏အနံ့က နှာခေါင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ဆူး မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။

နောက် ချက်ချင်း မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကာ လှဲနေရာမှ ဝန်းခဲ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် လက်တစ်ဖက်က စူးခဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအပေါ်မှာ အာရုံမရှိဘဲ အကြည့်က ဘေးဘီဝဲယာသို့ အလောတကော ရောက်ရှိကာ...

“မေ...မေကော”

“ကိုကြီး...ကိုကြီးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ။ ခိုင်...ခိုင်ကော...ခိုင်နဲ့ဟိုလူ သတ်ပုတ်နေတာလေ”

“ညီမလေး...သတိထား၊ ညီမလေး အခု ဆေးရုံရောက်နေတာ”

“မေ...ခိုင်ကော...ခိုင် ဘယ်မှာလဲ။ ခိုင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ကိုကြီးအနုရဲခေါင်၏စကားကို ဆူး မတုံ့ပြန်။ သူမ၏ ဝဲဘက်တွင် ထိုင်နေသော မေ့ဘက်သို့ အလောတကော လှည့်ကာ ကမ်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

သူမ ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကတော့ ဆေးရုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး သူမ၏ဘေးတွင် မေ၊ အစ်ကိုကြီးနှင့် မေ့အစ်မတို့ကို တွေ့ချိန် ခိုင်ကိုတော့ မတွေ့ရ။

ဆူး မေ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ...

“မေ...ပြောစမ်းပါ။ ငါ ခိုးရိမ်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။ ငါ ခိုးရိမ်သလို ခိုင် တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီမလား။ နင့်ကို ငါ မှာခဲ့တယ်လေ။ ငါသာ အခြေအနေမဟန်တော့ရင် ဟိုစာဆုပ်ကို”

“ဆူး...ဆူး...သတိထားလေ...ဆူး”

အင်ကြင်းမေ ဆူး၏ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဆူး စကားရှေ့ဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဆူး၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ဆူး၏ မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆူး၏ မျက်လုံးတွေက နှော့မငြိမ်။ သူမကို အပြစ်တင်သည့်အကြည့်များ၊ ဝမ်းနည်းခေါ်သဖြစ်နေသည့် အရိပ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ဆူး သတိမရလာခင်က ဘေးနားမှာ လူမရှိချိန်ဆို ဆူးကို တိုင်တည်၍ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့တာက အရူးတစ်ယောက်လို။

ခုကျတော့ ပြောချင်ပါရဲ့နှင့်၊ ဘေးနားမှာ အစ်ကို၊ အစ်မတွေ ထရှိနေတော့...မေ ကိုကြီးအနုရဲခေါင်တို့ဘက် လှည့်ကာ ဝမ်းသာအားရဟန်နှင့်...

“ဆူး သတိရလာပြီ၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး ကိုကြီး၊ ကိုကြီးလည်း လေးရက်ဆက်တိုက် ဆေးရုံမှာ လာစောင့်နေရတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ကိုကြီးကလေ နင့်ကို ခိုးရိမ်လို့ တည်းတဲ

နေရာတောင် ကောင်းကောင်းမပြန်ဖြစ်ဘူး...ဆူးရဲ့”
ကိုယ့်ကို ပြူးကြောင်ကြည့်နေသော ဆူးကို လှည့်ပြောရင်း
မေ ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ...

“ခု စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ကိုကြီး ပြန်ချင်ပြန်လေ။ မမကြီး
ကော စောစောက ပြောတာ သွားစရာရှိတယ်ဆို...ရတယ်၊ ဆူး
သတိရလာပြီဆိုတော့ မေမဲ ဆူးကို ဆက်စောင့်တော့မယ်”

“ညီမလေး”
“.....”

ကိုယ့်ပခုံးကို ဖွဖွလေး ဖက်လာသော အစ်ကိုဖြစ်သူ နနဲ
ရဲခေါင်၏ မျက်နှာကို ဆူး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေမိ
သည်။

ကိုကြီး ဆေးရုံမှာ မပြန်ဘဲ စောင့်နေတာ (၄) ရက်တောင်
ရှိပြီတဲ့။

အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူမ ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ သတိ
လစ်နေခဲ့တာ (၄)ရက်တောင်ရှိပြီဟု ဆိုလိုချင်တာလား။

ဆူး ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ယမ်းလိုက်သည်။ သူမ ဘာမှ
မဖြစ်ဘဲ ဘာလို့ ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ (၄)ရက်လောက် သတိလစ်
နေရမှာလဲ။

“ဘာမှ မတွေ့ခဲ့တော့...ဟုတ်ပြီလား၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီ။

လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ အစပြန်ဖော်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကြီး”

မေက ရှောရှောရှူရှူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဆူး ပါးစပ်
တွင် အာစေးမိနေသူတစ်ယောက်လို ကိုကြီးကို ဘာမှမပြောမိ။
ဆူးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသော မှုအစ်မဖြစ်သူ မကြီးပေယ်ခင်
ကိုလည်း တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်မိ။

အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှ မကျန်တော့မှ...

“ငါတို့ ပြောသမျှ၊ ကြံတွေ့ရသမျှကို ဘယ်သူမှ မယုံကြည်
ကြဘူး...ဆူး၊ အဲဒါကြောင့် နင် ဆက်မပြောနိုင်အောင် ငါ တားခဲ့
တာ”

“ခိုင်...ခိုင်ကော”

လတ်တလော မေ ပြောသည့်ကိစ္စကိုတောင် ဆူး စိတ်မဝင်
စားအား။ ခိုင်ကိုသာ တွင်တွင်မေးနေမိသည်။

မေက ဆူးကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဖုန်းဆက်နေသည်။
ပြောနေဆိုနေပုံထောက် ခိုင်နှင့် အပြန်အလှန် ပြောနေကြခြင်းမို့ ဆူး
ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

စကားအပြန်အလှန် ပြောနေလျှင် ခိုင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အထူး
သဖြင့် ဆူး စိုးရိမ်သောကလို ဆူးတို့ (၃)ယောက်စလုံး ဆိုးဆိုး
ခေါင်းကြီး မဖြစ်ခဲ့ခြင်းမို့ ဆူး စိတ်ထဲ ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။

ဖုန်းပြောနေသော မေ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

မေသည် ရေမိုးချိုးထားသည့်ဟန်ဖြင့် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။ သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်းကွာတားနှင့် တီရှပ်လက်ထီး အဖြူရောင်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မနေ့တစ်နေ့က သူမ၏ တတွေ သေမင်းခံတွင်းဝက တက်လာခဲ့သူတွေ မဟုတ်သလို ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

မေ ဖုန်းချလိုက်တော့မှ...

“ဒါနဲ့...ငါ သတိလစ်နေတာ (၄)ရက်ရှိပြီလို့ နင် ပြောလိုက် သလား...မေ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာအားလုံးကို ငါတို့တွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ ဆိုရင်ကော”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သော မေ့ကို မော့ကြည့်ရင် ဆူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

သို့သော်...

ခေါင်းကို ချက်ချင်း ခါယမ်းကာ...

“အိပ်ပွားမရှိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ မေရယ်...ငါတို့ (၃)ယောက်လုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့အရာတွေက စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်တာ။ နင်ကော...ငါကော ခိုင်ကော တကယ့်ကို ကြောက်နွံ ထိတ်လန့်စွာနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာပဲ။ ဒါကို နင်က အိပ်မက်လို့ သဘော

ကားလိုက်ချင်ရင်လည်း မရဘူး”

ယခုမှ သတိရတာဖြစ်သော်လည်း နှင်းဆီဆူး လူနာ တစ်ယောက်လို မောပန်းချိနဲ့နေခြင်း မရှိ။ စိတ်ဖိစီးနေသည့်ဟန် မရှိ။

“နင် ဘာပြုံးတာလဲ...မေ”

ကိုယ့်ကို ဘာမှ ခွန်းတုံ့ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းရေ၍ ပြုံးလိုက် သောကြောင့် ဆူး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်ဆင်း နှစ်ထိုင်နေရာမှာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လို့ရအောင် ဝှံ့ပုံပြောင်းလိုက်သည်။

“ငါ မေးနေတယ်လေ မေ...နင် ဘာပြုံးတာလဲ။ ငါ့ကား ထဲမှာ ဘာပြုံးစရာပါလို့ နင်က ပြုံးတာလဲ”

“တောခြောက်ခံရတယ်ဆိုတာ နင် ယုံလား...ဆူး”

မေက ဆူးမေးတာ မဖြေဘဲ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ဆူး မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်သည်။

ကိုယ့်မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ သူမ ပြန်မေးလိုက်သည့်မေးခွန်း ကတော့ ဘာမှမသက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းတစ်ခု၊ ထူးဆန်းနေသည်။ မေ့ပုံစံမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ငါတို့ (၃)ယောက် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ ကွဲတွေ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ခိုင်ဆီ နိုင်းခွန်ဆာက ဝင်ပူးပြီး ပြည့်ဦး

ဆိုတဲ့လူကို အသေအကြေ သတ်ပုတ်တယ်။ ခိုင်ဆိုတာ မိန်းမ ပီသလောက် အဲဒီနေ့က ခိုင်ဟာ မိန်းကလေးပုံပျောက်လို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ထိုးသတ်နေပုံများ... ဒီလိုတွေသာ ဖြစ်ခဲ့မယ် မှန်းသိရင် ကိုယ့်အသက်ဘေးကို ခဏထားပြီး ငါ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်း တင်ခဲ့ပါတယ်”

“မှတ်တမ်းတင်ဖို့လောက်ထိ မလိုအပ်တော့ပါဘူး မေရာ... အဲဒါတွေ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

သတိရလို့ ခိုင်အထဲမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရခြင်းတွေ ရှိမနေတော့သဖြင့် ဆူး ပေါ့ပါးစွာ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်...

“မှတ်တမ်းမတင်ခဲ့တော့ ကာယကံရှင် မေတောင် သူဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိဘူး... ဆူး။ ငါနဲ့ နင့်အရင် သတိရတဲ့ သူက မြတ်လေးခိုင်ပဲ။ သူ ဘာမှမသိဘူး။ သူ ဘာလို့ သတိလစ်ခဲ့မှန်းမသိ။ ငါ သတိရလို့ သူ့ကို စိုးရိမ်ကြီး ပြောမိတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးထွက်သံယို အနာတရတွေဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ သွေးတောင် မစိုခဲ့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ငါ ပြောခဲ့သမျှ အရာအားလုံးက သူ ဖတ်ရတဲ့ စာရေးဆရာ ပြည့်ဦးရဲ့ ‘ချောက်ချားတဲ့ည’ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်... နင်ပြောတော့ ငါတို့ကာယကံရှင်(၃)ယောက်

ဆို တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို တကယ်မိလို့ သိတဲ့သူက နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း။ ခိုင်က ငါ့ပြောသမျှကို ယုံပဲရယ်နေတော့ ငါလည်း သူ့ကို ထပ်မပြောတော့ဘူး။ ပြည့်ဦးလို့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးကို သူ့သေကိုယ်သေ ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမသိဘူးဆိုတော့ ငါက ဘာပြောရဦးမှာလဲ”

လမ်းဆုံးလေပြီ။

ဆူး ဒါကြောင့် ကိုကြီးနန္ဒရဲ့ခေါင်တို့ရွှေမှာ ဆူး တေးရေးသက်လို့မရအောင် စကားပိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ မေတေးတွေက နားရှိလို့သာ ကြားရသည်။ ဆူး လက်မခံချင်။ ခိုင်ကတော့ ဘာကြောင့် သူ ဖတ်ရတဲ့စာအုပ်ထဲက ဇာတ်လမ်းဟာ ပြောခဲ့ရသနည်း။

ဆူး မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားမိသည်။ ဘယ်လိုဦးစားကိုယ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မဟုတ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လွဲခဲ့တာလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ မှားခဲ့တာလဲ။

“မေ”

“ဟဲ့... အလန့်တကြားနဲ့ ဖြည်းဖြည်းခေါ်ခမ်းပါ။ ဂုဏ်ဖြင့်ဆို အလိုလို လန့်နေပါတယ်ဆိုမှ”

ကိုယ့်အနီးအနားတွင် မေ ရှိနေတာကို မေ့လျော့ပြီး မေ

အဝေးမှာမှတ်ကာ အော်ခေါ်မိသည်။

မေက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး၍ လှမ်းပြောသည်။ ဆူးကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ကိုယ်နားမလည်သလို သူမလည်း နားလည်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ခိုင်တောင် လက်မခံခဲ့ဘူးဆိုလျှင် တခြားသော လူတွေတို့ ပြောလိုလည်း အပို။

“ငါ အရေးကြီးတာမေးဖို့ တစ်ခု မေ့သွားခဲ့တယ်”

“အင်း...ဘာလဲ”

“ငါတို့တစ်တွေကို သတိလစ်နေပါတယ်လို့ နင်က ပြောခဲ့တယ်နော်”

“အင်း”

ဆူးအမေးကို မေက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆူး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး သဲလွန်စ ရလိုရငြား...

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ (၃)ယောက်လုံးကို သူတို့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ။ ဟိုအိမ်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါတို့ (၂)ယောက် ထပ်ရှင်းပြလိုက်ရင် သူတို့တတွေ ယုံကြည်သွားမှာ”

ဆူး၏ စကားအဆုံးတွင် မေ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးကာ...

“ငါတို့ (၃)ယောက်လုံးကို ကားပေါ်မှာပဲ တွေ့ခဲ့တာတဲ့”

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်...မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ထပ်ပြောဦးမယ်။ ငါလမ်းဘေးမှာ ချရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်မှာ ငါတို့ (၃)ယောက်လုံး သတိလစ်နေတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတချို့က ငါတို့ (၃)ယောက်လုံးကို ဆင်းကြည့်တော့မှ ငါတို့ သတိလစ်တာ သိတာ။ အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ဆေးရုံကို အချိန်မီ ပို့ပေးခဲ့တာ။ အဲဒါနဲ့ ခုလို ငါတို့ (၃)ယောက်လုံး ပြင်ဦးလွင်ကနေ နေရာက ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတာပဲ”

“နင်ကော ဘာမှမသိဘူး ပြောခဲ့ရင်တော့ ငါတော့ မှားတော့မှာပဲ မေ...ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေက စိတ်ကူးယဉ်တွေလား။ ငါတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှတွေက စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်တွေလား။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးက သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်တွေလား”

ဆူး ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ခါးခါးသီးသီး မေးလိုက်သည်။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မိပါသည်။ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ဝရန်းသန်းကား ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူတွေက ကားပေါ်မှာ စွေခနဲ ရောက်နေသည်ဆိုတာကတော့ ယုတ္တိရှိရဲ့လား။

“ဒါနဲ့ ဟိုတိုက်ကော”

မေက လက်ကာပြသည်။

“နင် ပြောချင်တာတွေ၊ နင် မေးချင်တာတွေအားလုံးကို ငါ ပြောခဲ့တယ်။ ငါ မေးခဲ့တယ်။ အဲဒီကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ

တိုက်မပြောနဲ့၊ လူနေအိမ်ခြေတောင် တစ်လုံးမှ မရှိဘူးတဲ့”

“တဲ့ဆိုတော့...”

ဆူး စကားထောက်လိုက်ချိန် ဆေးခန်းထဲသို့ ခိုင်က ရွှင်လန်းသောမျက်နှာနှင့် နုနုနွဲ့နွဲ့ ဝင်လာသည်။

ပန်းနုရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားသော ခိုင်ကို မြင်တော့ ဆူး သရဲတစ္ဆေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ ထိုင်နေရာမှ ပုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မကျေလည်လို့ ငါ ချိုစင်ကို သွားစုံစမ်းခိုင်းခဲ့တာ။ ငါ မယုံလို့ နောက်တစ်ခေါက်တောင် မေးကြည့်ခဲ့တယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူးတဲ့”

မေ့စကားက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ဆူး မေ့ကို မကြည်။ ခိုင်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေချိန် ခိုင်က လက်ကိုင်အိတ်အနက်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ကာ...

“ရော...မေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မေ့လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသော စာအုပ်ကိုမြင်တော့ ဆူးကော မေပါ သီရဲနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသလို စာအုပ်ကို လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြူးကျယ်ခိုင်းစက်သော မျက်လုံးများနှင့် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်မိကြသည်။ ခိုင်က...

“နင့်လက်ထဲက တွေ့တာတဲ့၊ ငါလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဖတ်ကြည့်တာ၊ စာတ်လမ်းက ကောင်းလိုက်တာဟယ်...တော်တော် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်။ မေမ...ဒီစာတ်လမ်းကို ဘယ်လောက်ထိ ကြိုက်သလဲ မကြိုက်သလဲ မသိဘူး။ ငါ့ကို အဲဒီစာတ်လမ်း သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ အပြင်မှာ တွေ့ကြုံရသလိုနဲ့ လာမိနဲ့နေတာ။ ငါ အဲဒီ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးနေတာ သူ မသိရှာဘူး။ ဟား...ဟား...ဟား”

ခိုင်ရယ်သံ တဟားဟားက ဆူးနှင့်မေ၏ နားထဲတွင် သရဲ တစ်ကောင်၏ရယ်သံလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။ ဆူးနှင့်ခိုင် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သောစာအုပ်ကို ကိုက်တတ်သော မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မဝံ့မရဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆူး၏လက်ထဲမှတစ်ဆင့် မေ့လက်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပေးခဲ့ သည့်စာအုပ်သည် ထိုစာအုပ်၏ အမည်သည်ကား...

“ချောက်ချားတဲ့ည”

ခိုင်ကိုတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာဆိုတာမှ မပြောတော့ဖို့ ဆူးနှင့်မေ ကတိစကား ထားရှိခဲ့ကြသည်။

မေ၏လက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရပါသည်ဆိုသော ချောက်ချားတဲ့

ညစာအုပ်ကိုတော့ ဆူးနှင့်မေ အတူတူရှိနေချိန်တွင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဆူးနှင့်မေ၏ လေးလံနေသော စိတ်တို့သည် ပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။

တကယ် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ မှန်သော်လည်း ဝက်ပါတစ်ခုလို ကွေ့ပိုက်မှုများသော 'မောရဝတီ ခရီးစဉ်' အကြောင်း ဆူးတို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောဖြစ်ကြတော့ပါ။

တကယ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ကာယကံရှင် (၂)ဦးက သိသော်ငြား ဘယ်လိုပြန်ပြောပြော ဒဏ္ဍာရီဆန်နေခြင်းကြောင့် အိပ်မက်ဟု သဘောထားခဲ့ကြပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ နောင်တစ်ချိန် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ဦးမည်ဆိုလျှင် ထိုအိမ်ကြီးကို မရရအောင် သွားရှာကြဖို့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့သည်။

ယခုတော့...

ချောက်ချားတဲ့ည၏ နောက်ဆက်တွဲ (၁)

နှင်းဆီဆူးနှင့်အင်ကြင်းမေတို့သည် အမြင်အာရုံ၏ လှည့်စားချက်ကို ခံလိုက်ရသည်ဟု သင် ထင်ပါသလား။

အကယ်၍ အစစ်အမှန်ဟု သင် ယူဆခဲ့ပါလျှင် မြတ်လေးခိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း နှိုင်းခွန်ဆာသည် မည်သည့်အချိန်က စ၍ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေခဲ့သနည်း။

ဆူး တွေ့မြင်ခွင့်မရခဲ့သော အိမ်ကြီးပေါ်က ဖြစ်ရပ်၌ နှိုင်းခွန်ဆာ ဝင်ပူးခဲ့သော မြတ်လေးခိုင်နှင့် ပြည့်ဦးတို့၏ တိုက်ခိုက်ထိုးသတ်မှုတွင် မည်သူက အနိုင်ရရှိသွားသနည်း။

ဤဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးသည် ဆူး၊ မေတို့၏ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မှုဟု သင် ယူဆလျှင် မေ့လက်ထဲသို့ "ချောက်ချားတဲ့ည" စာအုပ် မည်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သနည်း။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်....
လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

စာရေးသူ၏ ထွက်ရှိခဲ့ပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ
- ၂။ ကျောက်ဆစ်ဝက်ပါ
- ၃။ ချစ်ခြင်းဖြိုင် ဘယ်သူနိုင်
- ၄။ နူးညံ့တဲ့ အမိနဲ့တော်တိုင်း
- ၅။ ဤမှန်သော သစ္စာကြောင့်
- ၆။ ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၌
- ၇။ မိုးညက်ကြမ္မာ
- ၈။ ချစ်ခြင်းရဲ့ကွေ့ကောက်မျဉ်း
- ၉။ ကြေကွဲနေရက် အဆုံးသတ်
- ၁၀။ အမုန်းသင့်ကရှိန်စာ
- ၁၁။ ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့ ထာဝရ ရင်ခုန်သံ
- ၁၂။ ချစ်ခြင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ်
- ၁၃။ ကမ္ဘာ့ရပ်ဝန်းဆီက အိုအေစစ်
- ၁၄။ နံရိုးပိုင်ရှင်
- ၁၅။ အလွမ်းခြွေကောင်းကင်
- ၁၆။ ယန်းအနားသတ်မျဉ်း
- ၁၇။ ညလေပြေရဲ့ လဝန်းသာ
- ၁၈။ မုန်းဖို့လွယ်တယ်၊ မေ့ဖို့ခက်တယ်
- ၁၉။ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်